

Khoảng Cách Trái Tim

Contents

Khoảng Cách Trái Tim	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	39
10. Chương 10	44
11. Chương 11	49
12. Chương 12	56
13. Chương 13	62
14. Chương 14	68
15. Chương 15	73
16. Chương 16 - End	79

Khoảng Cách Trái Tim

Giới thiệu
Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-cach-trai-tim>

1. Chương 1

Lâm Kỳ Anh rời khỏi hiệu bánh với chiếc bánh kem trên tay cùng với hai mươi sáu ngọn

nền đã cắm sẵn trên ấy. Bước chân khá nhanh, nàng thấy thật thú vị, khi lời của cô bạn thân Phùng Mỹ Quân như vẫn còn văng vẳng bên tai:

— Sinh nhật lần thứ 26 này của tao, sẽ không giống như những năm trước.

Lúc đó, nàng đã ngạc nhiên hỏi:

— Mà muốn bày trò gì nữa đây? Hay là có một “lão” nào đó “quán xuyên” cả?

— Không! Sinh nhật lần này, tao đã quyết định không phô trương ầm ĩ. Cả khách lẫn chủ duy nhất chỉ có ba người.

— Cái gì? Tao không nghe lầm đấy chứ? Mà đổi tính rồi sao?

Lúc đó vẻ mặt Mỹ Quân trông có vẻ bí mật:

— Đây là quyết định nghiêm nghị nhất của tao. Hôm đó chỉ có tao và mà cùng với một gã khờ.

— Gã khờ? Mà lại vừa mới “câu” thêm một tên nữa sao?

— Nhưng không phải cho tao, mà cho mà.

Rồi Mỹ Quân nói luôn trước đôi mắt mở to của Kỳ Anh:

— Mà nhớ hôm đó phải ăn diện cho thật xinh vào và đến thật đúng giờ tại điểm hẹn cũ.

OK?

Rồi Mỹ Quân không để cho Kỳ Anh có đồng ý hay không, nàng đã chạy biến đi cũng đột ngột như lúc đến vậy.

Kỳ Anh phì cười. Nàng không hiểu tại sao mình lại vớ được một cô bạn như Mỹ Quân và chơi thân đến thế. Có điều nàng không thể hiểu nổi tại sao Mỹ Quân sống phóng túng, dễ dãi, dễ yêu, dễ bỏ. Còn đối với nàng, Mỹ Quân rất nghiêm nghị, không bao giờ cho nàng quan hệ hay xã giao với nhiều người khác. Có lúc nàng thắc mắc, Mỹ Quân có vẻ trầm tư rồi bảo:

Đời có nhiều cạm bẫy lắm. Mà hiền hậu tinh khiết, tao sợ mà bị lừa”.

Nhưng dù cho cuộc sống của nàng và Mỹ Quân luôn khác biệt nhau nhưng nàng luôn yêu

Lâm Kỳ Anh rời khỏi hiệu bánh với chiếc bánh kem trên tay cùng với hai mươi sáu ngọn nến đã cắm sẵn trên ấy. Bước chân khá nhanh, nàng thấy thật thú vị, khi lời của cô bạn thân Phùng Mỹ Quân như vẫn còn văng vẳng bên tai:

— Sinh nhật lần thứ 26 này của tao, sẽ không giống như những năm trước.

Lúc đó, nàng đã ngạc nhiên hỏi:

— Mà muốn bày trò gì nữa đây? Hay là có một “lão” nào đó “quán xuyên” cả?

— Không! Sinh nhật lần này, tao đã quyết định không phô trương ầm ĩ. Cả khách lẫn chủ duy nhất chỉ có ba người.

— Cái gì? Tao không nghe lầm đấy chứ? Mà đổi tính rồi sao?

Lúc đó vẻ mặt Mỹ Quân trông có vẻ bí mật:

— Đây là quyết định nghiêm nghị nhất của tao. Hôm đó chỉ có tao và mà cùng với một

gã khờ.

— Gã khờ? Mà lại vừa mới “câu” thêm một tên nữa sao?

— Nhưng không phải cho tao, mà cho mày.

Rồi Mỹ Quân nói luôn trước đôi mắt mở to của Kỳ Anh:

— Mày nhớ hôm đó phải ăn diện cho thật xinh vào và đến thật đúng giờ tại điểm hẹn cũ.

OK?

Rồi Mỹ Quân không để cho Kỳ Anh có đồng ý hay không, nàng đã chạy biến đi cũng đột ngột như lúc đến vậy.

Kỳ Anh phì cười. Nàng không hiểu tại sao mình lại vớ được một cô bạn như Mỹ Quân và chơi thân đến thế. Có điều nàng không thể hiểu nổi tại sao Mỹ Quân sống phóng túng, dễ dãi, dễ yêu, dễ bỏ. Còn đối với nàng, Mỹ Quân rất nghiêm nghị, không bao giờ cho nàng quan hệ hay xã giao với nhiều người khác. Có lúc nàng thắc mắc, Mỹ Quân có vẻ trầm tư rồi bảo:

Đời có nhiều cạm bẫy lắm. Mày hiền hậu tinh khiết, tao sợ mày bị lừa”.

Nhưng dù cho cuộc sống của nàng và Mỹ Quân luôn khác biệt nhau nhưng nàng luôn yêu Tập 1

Lâm Kỳ Anh rời khỏi hiệu bánh với chiếc bánh kem trên tay cùng với hai mươi sáu ngọn nến đã cắm sẵn trên ấy. Bước chân khá nhanh, nàng thấy thật thú vị, khi lời của cô bạn thân Phùng Mỹ Quân như vẫn còn văng vẳng bên tai:

— Sinh nhật lần thứ 26 này của tao, sẽ không giống như những năm trước.

Lúc đó, nàng đã ngạc nhiên hỏi:

— Mày muốn bày trò gì nữa đây? Hay là có một “lão” nào đó “quán xuyên” cả?

— Không! Sinh nhật lần này, tao đã quyết định không phô trương ầm ĩ. Cả khách lẫn chủ duy nhất chỉ có ba người.

— Cái gì? Tao không nghe lắm đấy chứ? Mày đổi tính rồi sao?

Lúc đó vẻ mặt Mỹ Quân trông có vẻ bí mật:

— Đây là quyết định nghiêm nghị nhất của tao. Hôm đó chỉ có tao và mày cùng với một gã khờ.

— Gã khờ? Mà lại vừa mới “câu” thêm một tên nữa sao?

— Nhưng không phải cho tao, mà cho mày.

Rồi Mỹ Quân nói luôn trước đôi mắt mở to của Kỳ Anh:

— Mày nhớ hôm đó phải ăn diện cho thật xinh vào và đến thật đúng giờ tại điểm hẹn cũ.

OK?

Rồi Mỹ Quân không để cho Kỳ Anh có đồng ý hay không, nàng đã chạy biến đi cũng đột ngột như lúc đến vậy.

Kỳ Anh phì cười. Nàng không hiểu tại sao mình lại vớ được một cô bạn như Mỹ Quân và chơi thân đến thế. Có điều nàng không thể hiểu nổi tại sao Mỹ Quân sống phóng túng, dễ

dãi, dễ yêu, dễ bỏ. Còn đối với nàng, Mỹ Quân rất nghiêm nghị, không bao giờ cho nàng quan hệ hay xã giao với nhiều người khác. Có lúc nàng thắc mắc, Mỹ Quân có vẻ trầm tư rồi bảo:

Đời có nhiều cạm bẫy lắm. Mà hiền hậu tinh khiết, tao sợ mà bị lừa”.

Nhưng dù cho cuộc sống của nàng và Mỹ Quân luôn khác biệt nhau nhưng nàng luôn yêu Tập 1 Lâm Kỳ Anh rời khỏi hiệu bánh với chiếc bánh kem trên tay cùng với hai mươi sáu ngọn nến đã cắm sẵn trên ấy. Bước chân khá nhanh, nàng thấy thật thú vị, khi lời của cô bạn thân Phùng Mỹ Quân như vẫn còn văng vẳng bên tai:

– Sinh nhật lần thứ 26 này của tao, sẽ không giống như những năm trước.

Lúc đó, nàng đã ngạc nhiên hỏi:

– Mà muốn bày trò gì nữa đây? Hay là có một “lão” nào đó “quán xuyên” cả?

– Không! Sinh nhật lần này, tao đã quyết định không phô trương ầm ĩ. Cả khách lẫn chủ duy nhất chỉ có ba người.

– Cái gì? Tao không nghe lắm đấy chứ? Mà đổi tính rồi sao?

Lúc đó vẻ mặt Mỹ Quân trông có vẻ bí mật:

– Đây là quyết định nghiêm nghị nhất của tao. Hôm đó chỉ có tao và mà cùng với một gã khờ.

– Gã khờ? Mà lại vừa mới “câu” thêm một tên nữa sao?

– Nhưng không phải cho tao, mà cho mà.

Rồi Mỹ Quân nói luôn trước đôi mắt mở to của Kỳ Anh:

– Mà nhớ hôm đó phải ăn diện cho thật xinh vào và đến thật đúng giờ tại điểm hẹn cũ.
OK?

Rồi Mỹ Quân không để cho Kỳ Anh có đồng ý hay không, nàng đã chạy biến đi cũng đột ngột như lúc đến vậy.

Kỳ Anh phì cười. Nàng không hiểu tại sao mình lại vớ được một cô bạn như Mỹ Quân và chơi thân đến thế. Có điều nàng không thể hiểu nổi tại sao Mỹ Quân sống phóng túng, dễ dãi, dễ yêu, dễ bỏ. Còn đối với nàng, Mỹ Quân rất nghiêm nghị, không bao giờ cho nàng quan hệ hay xã giao với nhiều người khác. Có lúc nàng thắc mắc, Mỹ Quân có vẻ trầm tư rồi bảo:

Đời có nhiều cạm bẫy lắm. Mà hiền hậu tinh khiết, tao sợ mà bị lừa”.

Nhưng dù cho cuộc sống của nàng và Mỹ Quân luôn khác biệt nhau nhưng nàng luôn yêu mến cô bạn thân của mình.

Trời tối dần, mặt trời đã lặn dần vào bóng đêm, nhường lại nhiệm vụ cho những ánh đèn cao áp thấp sáng thành phố. Ánh sáng vàng nhạt dưới cơn gió thu, nàng thấy thật thoải mái. Biết Mỹ Quân đang sốt ruột đợi mình, nàng bước nhanh chân hơn và...

“Ầm”. Phản xạ có điều kiện khi chạm phải chướng vật, nàng đưa chiếc bánh lên và...

Thôi rồi! Tất cả những hoa văn, chữ lời chúc được người thợ công phu tạo ra ở hiệu bánh đã hiển nhiên nằm chềm chệ, tạo thành một bức tranh sơn thủy với màu sắc rực rỡ trên gương mặt của một người... à không, một gã. Lúc này nàng chỉ có thể nghĩ ra đó là một gã khờ. Và nàng còn kịp nhận ra rằng ở những nơi trên gương mặt còn sót lại của gã, mà đám kem kia khiêm nhường chứa lại, nàng phát hiện ra làn da ấy cứ đỏ bừng... đỏ bừng. Trong lúc “dầu sôi lửa bỏng” ấy, việc cần phải làm là nói lời xin lỗi. Nhưng không, nàng đã bật cười vì gương mặt đủ màu sắc của anh ta.

Như không chịu nổi sự bất lịch sự của nàng, anh chàng đã hừ trong cổ họng, vẻ bực dọc rồi dùng dùng bỏ đi. Đến lúc này, nàng mới nhận thức được sự vô duyên của mình. Nàng định nói một câu xin lỗi, nhưng đã muộn, bóng anh ta đã khuất tự bao giờ. Đột ngột, nàng thấy tâm trạng mình hụt hẫng bơ vơ.

Nhìn xuống chiếc bánh tội nghiệp, nàng thở dài và nghĩ rằng: Mỹ Quân có lẽ đang sốt ruột vì nàng, cho nên nàng không thể quay lại hiệu bánh. Thôi thì... Nàng bước nhanh về phía trước.

Nàng đoán không sai. Trong một quán cà phê sân vườn khá rộng và thoáng mát, nàng thấy Mỹ Quân đang đứng ngồi không yên, đôi mắt cứ nhón nhác tìm kiếm. Dấu chiếc bánh sau lưng, nàng tiến về phía bạn và e dè nói:

— Mỹ Quân! Xin lỗi nhé, tao đã đến trễ.

Thấy Kỳ Anh, Mỹ Quân mừng rỡ.

— Con quý! Cuối cùng, mày cũng chịu tới. Tao cứ ngỡ mày ngủ quên luôn rồi chứ.

Nhìn vẻ mặt khác thường của Kỳ Anh, Mỹ Quân trách nhẹ:

— Mày sao thế? Đã đến trễ mà ngay cả lời chúc mừng sinh nhật tao cũng không có nữa sao?

Không thể trốn tránh mãi sự thật, nàng từ từ đưa chiếc bánh về phía trước và lí nhí:

— Mỹ Quân! Happy birthday.

Mỹ Quân sững sờ và hét lên khi nhìn chiếc bánh nham nhở:

— Cái gì đây? Đây là quà mừng sinh nhật sao?

— Không, không phải! Đây chỉ là ngoài ý muốn, tao xin lỗi.

Thấy gương mặt Kỳ Anh thật tội nghiệp vẻ như muốn khóc, nàng biết có chuyện đã xảy ra với bạn mình. Nhưng với tính thích đùa, nàng vờ nghiêm nghị hỏi:

— Mày không bản tiện như thế chứ, Kỳ Anh? Chiếc bánh dùng làm quà sinh nhật cho tao, mà mày cũng hốt phần kem lại để ăn.

— Không! Không phải tao mà...

— Thế phần kem đâu?

— Chúng...

— Chúng thế nào?

Kỳ Anh đỏ mặt:

— Chúng nằm trên mặt của “gã” hết rồi.

Đến lượt Mỹ Quân ngạc nhiên:

— Gã nào?

— Tao cũng không biết nữa.

Bây giờ Mỹ Quân mới vỡ lẽ:

— À! Tao hiểu rồi. Thế hẳn có đèn cho mày không?

— À... à, không...

Mỹ Quân nổi nóng:

— Thấy chưa, tao đã nói rồi mà. Mày hiền quá, luôn để người ta ăn hiếp. - Nắm tay Kỳ Anh, lôi đi rồi tiếp - Đi chỉ hẳn cho tao, tao sẽ cho hẳn một bài học.

Kỳ Anh hốt hoảng nín lại:

— Đừng. Không phải lỗi của anh tạ Là do tao... tao...

Mỹ Quân nhìn bạn cười cười:

— Tao hiểu rồi đầu óc không tập trung chứ gì? Đang nghĩ đến “gã khờ” mà tao sắp giới thiệu, phải không? Tha lỗi cho mày đây, tao nhận món quà này.

Kỳ Anh mừng rỡ:

— Thế thì hay quá. Lần sau tao sẽ bù đắp. À phải! Cũng may hai mươi sáu ngọn nến vẫn còn đủ, mày mau thắp lên và cầu nguyện đi.

— À được! Tao sẽ làm ngay.

Nhìn bạn hai tay đan vào nhau, mắt nhắm nghiền vẽ thành khăn, Kỳ Anh buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Cả hai đã về đến phòng trọ của Mỹ Quân. Nhưng Mỹ Quân vẫn chưa nguôi bực dọc. Ngã dài trên chiếc ghế, nàng hậm hực:

— Khốn kiếp thật! Đây là lần đầu tiên có một gã đàn ông cho tao leo cây, mà là một tên tao tính làm mai cho mày nữa chứ.

Thấy bạn như thế, Kỳ Anh vội can:

— Thôi, thôi. Bỏ qua đi mày ạ. Tao nghĩ anh ta không đến còn tốt hơn. Theo tao nghĩ, anh ấy thích mày, mà mày đem làm mai cho tao, chắc là người ta hựt hăng lắm. Vả lại, tao cũng không thích kiểu ấy đâu. Làm như tao đây ế không bằng.

Mỹ Quân ngồi phất dậy nhìn sát vào mắt Kỳ Anh rồi làm ra vẻ quan trọng:

— Mày không ế, tao biết mày đẹp lắm. Nhưng để tao nhắc cho mày nhớ nhé, cái tuổi hai mươi sáu cũng bước qua đời mày rồi. Xem này, sau đuôi mắt mày chuẩn bị xuất hiện những dấu chân chim rồi đấy. Liệu hồn đi.

Nghe bạn trêu thế, Kỳ Anh đỏ mặt. Nàng cố cãi lý:

— Nhưng tại vì tao thích yêu chứ bộ. Và cũng tại mày nữa, hể có kẻ nào rề rà làm cái đuôi

của tao thì mày đã nhanh chóng cắt đứt một cách không thương tiếc.

Mỹ Quân giả vờ làm ra vẻ sùng sộ:

— Thế mày cho tao chính là kẻ đã làm cho mày ế chồng đấy à?

Nhìn bạn, Kỳ Anh cố nín cười rồi ra vẻ nghiêm nghị bảo:

— Mỹ Quân này! Có đôi khi tao suy nghĩ rất nhiều. Mày biết tao nghĩ gì không?

— Nghĩ gì thế?

— Tao nghĩ... mày đang yêu tao...

— Có nghĩa là tao là kẻ đồng tình luyến ái đấy à?

Không còn chịu đựng được nữa, Kỳ Anh đã bật cười giòn giã.

Thấy thế, Mỹ Quân đã nhào tới vừa ngắt nhéo, cấu xé Kỳ Anh, miệng thì hét lớn:

— Vâng, tao đã yêu mày rồi và bây giờ tao sẽ “bày tỏ” tình cảm của tao đây.

Cả hai cùng cười, cùng hét làm căn phòng trở nên ầm ĩ. Không chịu được những cú thọt lét của Mỹ Quân, Kỳ Anh la lên oai oái:

— Thôi, bao nhiêu đó đủ rồi, tao chết mất.

— Cho mày chết luôn! Yêu này... yêu này...

Mỹ Quân chịu buông tha cho Kỳ Anh khi nghe có tiếng gọi cửa, nhưng nàng vẫn lườm bạn:

— Cũng may cho mày đấy. Nếu không mày sẽ chết với tao hôm nay.

Vừa cười vừa thở, Kỳ Anh nói:

— Tha cho em đi, người yêu ơi. Em “tồn” rồi.

Mỹ Quân cũng cười rồi nói:

— Thôi, mày tránh ra đằng sau một chút đi. Có lẽ gã nào đó tìm tao.

Chờ cho Kỳ Anh vừa khuất phía sau, nàng đưa tay mở cửa rồi kêu lên:

— Gia Hào! Sao đến giờ này anh mới đến? Vào nhà đi anh.

Tiếng người vừa mới đến và ngập ngừng:

— À... xin lỗi ..tôi bận một chút việc.

Trước khi ngồi xuống ghế, Gia Hào đưa hộp quà cho Mỹ Quân rồi nói:

— Mỹ Quân! Chúc mừng sinh nhật vui vẻ.

Mỹ Quân cười tươi:

— Cảm ơn anh. À, Gia Hào! Em giới thiệu anh, cô bạn thân của em nhé.

Nàng quay xuống và gọi lớn:

— Kỳ Anh ơi! Lên đây đi.

— Tao lên tới đây.

Vừa nhảy chân sáo lên nàng hỏi tiếp:

— Họ đã về rồi à... Hả?

Nàng trở mặt một cách kinh ngạc khi phát hiện ra Gia Hào. Cũng như nàng, Gia Hào

sững sờ rồi cất tiếng lạnh lùng:

— Lại là cô à?

Đến bây giờ, nàng vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh vì sự cố hồi chiều, cả một phần kem của chiếc bánh... Nhưng mà sao anh ấy lại ở đây? Chẳng lẽ đây chính là người mà Mỹ Quân bảo giới thiệu cho mình? Ôi, trời ơi! Nàng kêu thầm trong cổ họng. Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Thấy thái độ của hai người, Mỹ Quân lấy làm lạ hỏi:

— Ủa! Hai người đã biết nhau rồi sao?

Kỳ Anh lí nhí:

2. Chương 2

— Tao... tao...

Nhưng ngay lúc đó, Gia Hào đã vội lên tiếng:

— Ô, không! Tôi chỉ thấy thú vị khi bạn của Mỹ Quân xinh đẹp quá.

Vừa nói, anh liếc nhanh Kỳ Anh với ánh mắt mĩa mai làm cho nàng nóng bừng má.

Nhưng Mỹ Quân vẫn vô tư:

— Thế thì tôi giới thiệu nhé, đây là Kỳ Anh, còn đây là Gia Hào.

Vừa nói, nàng vừa nháy mắt với Kỳ Anh đầy hàm ý. Nhưng Kỳ Anh cúi gằm mặt. Gia Hào tỏ ra tự nhiên:

— Kỳ Anh! Hân hạnh được biết cô.

Nàng ngưng ngưng:

— Tôi cũng thế.

Mỹ Quân sốt sắng:

— Hai người đã biết nhau rồi nhé. Gia Hào à! Anh ngồi chơi nói chuyện nhé, em đi tìm một ít thức uống.

Nhưng Gia Hào đã vội từ chối:

— À! Không cần bày vẽ đâu Quân ạ. Thành thật xin lỗi Quân, vì đến trễ buổi sinh nhật.

Bây giờ đã quá tối rồi, xin hẹn lại khi khác vậy, tôi xin phép nhé.

— Ô, nhưng mà anh và Kỳ Anh chưa nói gì với nhau mà.

Gia Hào tỏ ra ngạc nhiên về câu hỏi của Mỹ Quân. Nhưng rồi anh lại mỉm cười nói:

— À! Có lẽ khi khác chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Biết mình đã hớ lời, nên Mỹ Quân vội đáp:

— À! Nếu thế thì tôi sẽ tiễn anh nhé.

Gia Hào đã đi lâu rồi, nhưng Kỳ Anh vẫn chưa thoát khỏi cảm giác xấu hổ, trơ trẽn, cho

đến khi bị Mỹ Quân vỗ mạnh vào vai và hỏi:

— Ê, con quý! Hôm nay mày bị sao vậy? A.. tao hiểu rồi. Có phải đã gặp tiếng sét ái tình rồi không?

— Tiếng sét kinh hoàng thì có. Mày có biết lúc này tao chỉ mong sao mình có phép tàng hình hay độn thổ để biến đi cho rồi.

Mỹ Quân trợn mắt ngạc nhiên:

— Mày nói sao? Gia Hào kinh khủng đến thế sao? Mày có biết anh ấy đã được tao tuyển trong mấy chục người đeo đuổi tao, để giới thiệu cho mày đấy. Thế mà...

— Không phải, đừng hiểu lầm. Ý tao nói là oan gia gặp nhau.

— Cái gì? Gia Hào là oan gia à?

Kỳ Anh, sớ rở hai tay rồi cuối cùng lên tiếng:

— Thôi được rồi, để tao nói cho mày hiểu. Lúc chiều, người mà tao úp nguyên cái bánh kem vào mặt chính là Gia Hào ấy. Chẳng những không xin lỗi người ta, mà tao còn tỏ ra cười thích thú một cách vô duyên, tàn bạo.

Mỹ Quân chăm chú nghe từng lời kể của bạn rồi lắc đầu lia lịa. Cuối cùng, nàng phá lên cười giòn giã, làm cho Kỳ Anh thất vọng:

— Tao cứ ngỡ tao là đứa con gái vô duyên nhất thế gian rồi. Không ngờ mày...

Mỹ Quân vội nín cười tỏ ra nghiêm nghị:

— Không phải tao vô duyên đâu, mà tao đang vui đấy. Đúng là ý định của tao sắp thành công rồi, Ngưu Lang - Chức Nữ đã gặp nhau rồi.

— Mày có điên không? Đang lảm nhảm gì vậy?

— Ê! Mày nghĩ xem, cả thành phố này có biết bao con trai sao mày không đụng đi, lại nhằm phải Gia Hào chứ. Đó là duyên trời định đấy, cứ mạnh dạn tiến tới đi nhé.

Kỳ Anh phát mạnh vào vai bạn:

— Thôi, cho tao xin đi. Hy vọng đừng bao giờ tao gặp lại anh ta nữa.

Nói xong, nàng lại nghĩ: Phải công nhận gương mặt của Gia Hào thật đẹp trai, gương mặt như có một sức hút lạ kỳ. Nhưng hình như anh ta có vẻ rất giận nàng.

Quay sang bạn, nàng hỏi:

— À phải, Mỹ Quân này! Rõ ràng tao thấy Gia Hào đang đeo đuổi mày, thế tại sao mày lại đem giới thiệu cho tao vậy?

Mỹ Quân cười buồn:

— Mày biết đấy, tình yêu đối với tao không xuất phát từ trái tim, mà vì tiền.

— Thế nhà Gia Hào nghèo lắm à?

— Giàu nữa là đằng khác. Tao đã điều tra kỹ rồi. Anh ta là một kỹ sư làm ở một viện khoa học, đang sống với mẹ, nhà thuộc loại khá giả.

— Thế mày còn chê gì nữa?

– Không phải tao chê đâu. Chỉ có mày mới thích hợp với anh ấy. Anh ấy là một người có học thức, nghiêm chỉnh, tao không muốn làm hư anh ấy. Thế cho nên tao rất hy vọng mày với anh ấy đến với nhau.

– Thôi, thôi. Cho tao xin đi. Đừng kéo tao vào cuộc nhé.

Mỹ Quân nhìn thẳng bạn và nói:

– Đó là những lời thành thật của tao. Tao đã từng trải cho nên trực giác cho tao biết Gia Hào là người tốt. Bởi thế, tao nghĩ đây là một việc làm tốt mà tao phải giúp đưa bạn tốt như mày.

– Thôi, thôi. Đừng nói chuyện này nữa đi. Hãy nói về chuyện mày đi, tình yêu của mày đến đâu rồi.

– Thì cũng đều đều, kể này đi thì kể khác đến, ai cũng muốn mang thật nhiều tiện đến cho tao. Và tao thật tự hào điều đó.

Kỳ Anh nằm xuống bên cạnh rồi cười nói:

– Ê! Đi đêm có ngày gặp ma, cẩn thận nhé ranh con.

Mỹ Quân cười chua chát:

– Lúc tao rời quê lên đây. Mục đích của tao là phải làm thật nhiều tiện để sống như bà hoàng mà. Lúc đó, tao sẽ...

Mỹ Quân vội im bặt làm Kỳ Anh thắc mắc:

– Mày sẽ làm gì sao không nói tiếp?

– Mà thôi. Sau này có dịp, mày sẽ hiểu.

Bỗng nàng sờ bụng rồi tiếp:

– Lúc chiều ăn toàn bánh kem, bây giờ đói bụng quá. Đi ăn với tao nhé.

– Ôi! Ý kiến thật tuyệt vời.

– Nhưng hôm nay mày trả tiền nhé.

– OK. Xem như tao bù lỗ cho mày phần bánh kem lúc chiều.

– Không. Là công làm mai chứ.

Nói xong, Kỳ Anh vỗ mạnh vào vai bạn rồi cả hai cùng cười.

Chẳng mấy chốc, họ đã cùng nhau hoà vào dòng người tấp nập trên đường.

Đã thức giấc từ lâu, nhưng Kỳ Anh vẫn chưa muốn rời khỏi giường. Dù đã hai mươi sáu rồi, nhưng nàng vẫn còn thói quen thích nằm lại trên giường, sau khi thức giấc vào những ngày nghỉ để suy nghĩ những chuyện đã qua. Không hiểu sao, sáng nay nàng lại nghĩ đến Gia Hào và Mỹ Quân. Nhớ đến gương mặt thật tội nghiệp của Gia Hào khi bị nàng cho “ăn” bánh kem, và ánh mắt khinh rẻ, căm ghét của anh và những lời nói của cô bạn thân Mỹ Quân. Nàng cùng tuổi với Mỹ Quân, cả hai đều xinh đẹp như nhau, nhưng Mỹ Quân đã có hàng tá cuộc tình. Còn nàng... đã không ít người đeo đuổi nàng, nhưng dường như nàng không hề quan tâm đến. Tuổi xuân của nàng trôi qua êm ả trong vòng tay mẹ, vui

về bên Mỹ Quân và hài lòng với công việc hiện tại. Bao lâu nay, nàng cứ nghĩ như thế đã quá đủ với nàng rồi. Nhưng giờ nhớ đến lời Mỹ Quân nàng thấy có gì đó thiếu thốn và tự hỏi: Yêu là thế nào nhỉ? Bỗng nàng thấy má mình nóng ran, khi nghĩ đến một ngày nào đó nàng cũng... yêu.

Tung chăn gối dậy, không bao lâu sau thì nàng đã ngồi bên bàn dùng điểm tâm cùng với mẹ. Bà Lâm Kỳ Xuân tươi cười nhìn con gái:

- Hôm nay là ngày nghỉ, con và Mỹ Quân có tiết mục gì không, mà trông rảnh rỗi thế.
- Không mẹ ạ. Hôm nay Mỹ Quân bận rồi. Thế thì con dành trọn một ngày nay cho mẹ vậy.

Bà Kỳ Xuân cười trêu:

- Thế à? Mẹ thật là có phước. Thôi ăn đi con, kéo nguội mát ngon.

Kỳ Anh ngồi ăn nhưng đầu óc vẫn nghĩ về những lời nói của Mỹ Quân. Vừa ăn nhưng nàng cứ len lén nhìn mẹ, như muốn hỏi một điều gì đó nhưng tỏ ra ái ngại. Điều đó không lọt qua được đôi mắt thông minh của bà Kỳ Xuân. Định hỏi con gái nhưng bà lại nghĩ: Ít có điều gì Kỳ Anh giấu bà, nhất định nó sẽ hỏi khi cần thiết. Và không để bà chờ lâu nàng đã rụt rè lên tiếng:

- Mẹ Ơi!
- Có chuyện gì thế?
- Me.... con... Thôi, không có gì.

Bà Kỳ Xuân phải cố nén tiếng cười trước thái độ của con gái. Nhưng cũng vẫn ngầm quan sát thái độ của con.

Một lát sau, Kỳ Anh lại lên tiếng:

- Mẹ Ơi! Con hỏi mẹ cái này nhé.
- Thì mẹ vẫn đang chờ câu hỏi của con đây.
- Ờ.. mẹ thấy con có chồng được chưa?

Câu hỏi làm cho bà Kỳ Xuân vô cùng thú vị. Vậy mà bấy lâu nay bà cứ nghĩ rằng, Kỳ Anh còn nhỏ nên chưa bao giờ bà nghĩ đến. Không trả lời con gái, mà bà chồm về phía con, mỉm cười rồi thì thầm:

- Có phải là con đã có người yêu rồi không?

Câu hỏi của mẹ là Kỳ Anh ngượng đỏ mặt, nàng chối lia lịa:

- Không có, không có.
- Thế tại sao con lại hỏi mẹ như thế?

Câu hỏi làm nàng thấy lúng túng:

- Dạ, tại vì... bởi... vui miệng con hỏi chơi như vậy thôi mà, chứ có ma nào thương con. Vả lại, con cũng chẳng thèm.

Nhìn ngăm con gái khá lâu, về hài lòng, bà Kỳ Xuân gật gù:

- Mẹ quên mất, con đã 26 tuổi rồi, con đẹp lắm, thế mà mẹ cứ ngỡ con chỉ mới trăng tròn. Kỳ Anh! Nếu có người yêu hãy nói cho mẹ biết đi.
- Con đã bảo là không có mà, mẹ kỳ quá hà.
- Thôi được, mẹ tin con. Nhưng mẹ nghĩ có khối đứa con trai đang ngất ngây vì con gái mẹ, phải không? Hãy cứ mạnh dạn lên, yêu bằng cả trái tim của mình, mẹ hy vọng hạnh phúc sẽ đến với con thật trọn vẹn.
- Mẹ!
- Còn một điều này nữa. Đứa nào lấy con nó sẽ thật có phước.
- Mẹ nàng là thế đấy, rất tin tưởng ở con gái. Những việc gì nàng làm luôn được bà ở phía sau ủng hộ.
- Nhìn mẹ, nàng cười rồi hỏi:
- Mẹ Ơi! Ngày xưa mẹ yêu và lấy ba con như thế nào hở mẹ?
- Gương mặt bà đang vui thoáng tối sầm, rồi nhanh chóng cười nói:
- Thì cũng như các con vậy, quen nhau rồi yêu nhau, đến nỗi không cần luyện tiếc điều gì. Nhưng có điều, ngày xưa mẹ yêu khá sớm, nên mới hai mươi tuổi, mẹ đã làm một bà mẹ trẻ của con. Đôi lúc nghĩ lại, mẹ thấy...
- Thấy thế nào hở mẹ?
- Bà Kỳ Xuân như bị cắt đứt khỏi dòng suy tư nào đó, bà bối rối nói:
- À! Thấy cũng vui vui, và thật hạnh phúc khi có đứa con gái xinh đẹp và ngoan hiền như con.
- Chỉ tội ba con mất quá sớm, để lại mẹ có một mình.
- Bà Kỳ Xuân nén tiếng thở dài:
- Chuyện đã qua lâu rồi, đừng nhắc lại con ạ. Ba con ra đi, để lại cho mẹ một tài sản vô giá là con, làm mẹ thấy đủ rồi. Mẹ vui lắm. Giờ mẹ chỉ mong sao sớm thấy con tìm được tấm chồng đáng hoàng là mẹ mãn nguyện rồi.
- Thôi mà mẹ, mẹ đừng nhắc đến chuyện ấy nữa mà, con ngượng lắm.
- Lời nói của con gái làm bà phì cười, rồi trở nên trầm tư. Đường như trí não bà đang đi trở

3. Chương 3

ngược dòng thời gian.

Hào và Kỳ Anh ào vào căn phòng trọ của Quân như một cơn lốc. Họ vô cùng bang hoàng trước tấm than của bạn mình. Nếu không được báo trước, chưa chắc gì họ đã nhận ra người đang ngồi trước mặt mình chính là Quân. Mặt mũi Quân bầm tím, sưng vù, tay chân thì ôi thôi, không biết là bao nhiêu vết thương. Sau phút bang hoàng, Kỳ Anh ôm

châm lấy Quân khóc ngất:

— Trời ơi! Tại sao mày ra nông nổi này?

Quân nhăn nhó vì bị Kỳ Anh làm đau. Thấy thế, Hào đỡ Kỳ Anh lên và nói:

— Kỳ Anh! Đừng làm thế em. Em đã làm cho Quân đau rồi kìa.

Hốt hoảng, Kỳ Anh rời bạn và nói lia lịa:

— Xin lỗi. Tao xin lỗi, để tao và Hào đưa mày đi bệnh viện nhé. Mày bị thương nhiều chỗ quá.

Quân buông lời về chán chường:

— Không cần đâu, chỉ là vài vết thương ngoài da có gì quan trọng đâu.

— Nhưng chúng đã sưng vù lên kìa.

— Tao đã bảo là không sao, hãy để cho tao yên mà.

Biết không thuyết phục được bạn, Kỳ Anh lau khô nước mắt, quay sang nói với Hào:

— Gia Hào! Anh ra ngoài mua giúp một ít thuốc giảm đau và giảm sưng cho Quân hộ em nhé. À! Phải nhớ mua thêm một ít thức ăn luôn nha.

— Anh sẽ đi ngay.

Chờ cho Hào đi rồi, Kỳ Anh chạy đi lấy khăn nhúng nước nóng rồi đến bên Quân, cẩn thận chườm nhẹ những vết thương mà thấy lòng đau xé. Nước mắt tuôn rơi, giọng cô uất nghẹn:

— Ai lại quá tàn nhẫn, đi hành hạ mày thế này hả Quân?

Quân nằm yên nhìn lên trần nhà với đôi mắt ráo hoảnh

Quân cười chua chat:

— Mày nói đúng. Đi đêm có ngày gặp ma, hôm nay tao đã gặp rồi. Thật là khủng khiếp

— Chẳng lẽ một mình bà ấy đánh mày đến như vậy sao?

— Không. Gần như họ kéo đến đây hết cả dòng họ.

— Trời ơi! Họ độc ác quá.

Quân lắc đầu:

— Ai biểu mình lén phét với chồng người ta làm chị Cũng may họ còn nhân đạo, chừa lại cho tao cái mạng sống. Nếu không.

— À phải! thế còn ông ấy thì sao? Không che chở cho mày à?

Quân cười nhạt về phía mai:

— Không

Nhìn Kỳ Anh có vẻ như bị hụt hẫng, Quân nói thêm:

— Nhưng có lẽ Hào của mày thì ngoại lệ.

— Vâng. Tao cũng nghĩ như thế.

Kỳ Anh ngồi nghĩ ngợi khá lâu rồi đề nghị:

— Mấy giờ tao tính vậy, chuyện gì đã xảy ra thì mày hãy cố quên đi và hãy rũ bỏ tất cả.

Về nhà tao, sống với tao và mẹ. Tao sẽ tìm cho mày một việc làm ổn định lương thiện.

Hãy làm lại từ đầu nhé. Nhất định hạnh phúc không quay lưng với mày đâu.

— Cảm ơn mày. Tao rất hiểu tấm lòng của mày. Nhưng hãy để tao suy nghĩ lại đã. Tao chỉ sợ mình làm bẩn danh dự nhà mày.

— Sao hôm nay mày cường điệu thế? Hãy về với tao nhé?

— Chuyện đó để bàn sau đi. Bây giờ tao buồn ngủ lắm, cho tao ngủ một chút nhé.

— À, được. Mày ngủ đi. Một giấc ngủ say sẽ làm mày tỉnh táo hơn đấy.

Quân khép nhẹ đôi mi chẳng mấy chốc hơi thở cô đã đều đều.

— Đây anh đã mang thuốc về đây.

— Suyt! Anh đừng ồn Quân vừa mới ngủ đấy.

— Sao nhanh vậy? cô ấy chưa uống thuốc mà.

Kỳ Anh nắm tay người yêu kéo ra sau nhà

— Bị đòn đau chắc mệt lắm, hãy để cho nó ngủ một chút đi anh. Hy vọng thức dậy, nó sẽ khỏe hơn.

Hào thắc mắc:

— Nhưng ai đã đánh Quân ra nông nổi thế em?

Vì không muốn người yêu biết chuyện không mấy tốt đẹp của bạn mình, nên cô đành nói dối:

— Có lẽ người ta đánh nhầm người.

— Thế tại sao chúng ta không báo công an?

— Họ đã chạy mất cả rồi. Vả lại, Quân không muốn làm lớn chuyện.

Thái độ Hào đầy bức xúc:

— Họ thật là tàn ác. Chỉ tội nghiệp cho Quân vô cớ lãnh đủ.

Không muốn nói chuyện này nữa, nên Kỳ Anh đã lảng sang chuyện khác

— Gia Hào này! Mẹ anh bệnh đã khỏi chưa vậy?

— Cảm ơn em đã quan tâm, mẹ đã khỏi rồi. Nhưn gluc nào mẹ cũng bảo anh đưa em tới ca?

— Em... em...

— Chúng ta đã nói đến chuyện đám cưới rồi mà em cứ rụt rè mãi. Em có muốn anh giận em không?

— Thôi được rồi. Hãy để cho em chăm sóc Quân. Bao giờ nó khỏe, em sẽ đến, có được không?

Mừng rỡ, Hào ôm lấy người yêu và hôn mạnh lên má cô, làm cô đỏ mặt khẽ la lên:

— Anh ầu quá đi, lỡ Quân thấy thì sao?

Tiếng Hào vẫn âu yếm:

— Thấy thì thấy chứ có sao đâu, người yêu anh thì anh cứ hôn hà. Mà nè, chăm sóc cho

Quân, nhưng em cũng phải quan tâm đến bản thân mình nhé.

Anh kéo Kỳ Anh vào lòng mình, siết nhẹ rồi tiếp:

— Anh yêu em nhá trên đời này. Nếu thấy em không được khỏe, anh sẽ đau lòng lắm, em biết không?

Kỳ Anh nhéo nhẹ má anh:

— Biết rồi, biết rồi. Anh cũng vậy nhé. Em nghe anh nói lúc này có rất nhiều tài liệu phải nghiên cứu. Anh không được thức đêm nhiều đấy nghe chưa.

Những lời nói dạn dò, quan tâm ngọt ngào và thái độ âu yếm của đôi tình nhân không lọt khỏi đôi tai và mắt của Quân, bởi vì này giờ cô chỉ giả vờ ngủ. Nằm cô độc một mình với t hân xác bầm dập, cô thấy mình cô đơn khủng khiếp. Những lời nói ngọt ngào của họ đã làm trái tim cô nhói buốt. Cô cảm ghét cảnh tình tứ đó. Cô tự hỏi: nếu khi xưa, cô không mai mối cho Kỳ Anh thì những nụ hôn những lời nói ân cần đó có lẽ đang dành cho cô rồi. Cô đang thèm khát một ình yêu, cô đang khao khát một nụ hôn ngọt ngào, cô muốn nghe những lời nói mơn trớn từ trái tim. Cuộc đời cô sao gặp toàn những bất công. Ngay cả bây giờ, cô muốn có một tình yêu thật thụ cũng thật xa vời.

Phía sau nhà, những câu nói ngọt ngào tình tứ, những hoạch định tương lai vẫn vang mãi bên đôi tai cô. Sau trận đòn hôm trước, dù đã bình phục, nhưng Kỳ Anh nhận thấy Quân đã thay đổi hẳn. Quân trở nên trầm ngâm, ít cười nói và hay giật mình. Nhìn bạn như thế, Kỳ Anh nghĩ rằng Quân đang buồn cho số phận của mình và còn ám ảnh vì trận đòn ghen hôm nọ.

Hôm nay cũng vậy, vừa đến căn phòng trọ của Quân, Kỳ Anh thấy cửa mở nên đi thẳng vào và bắt gặp Quân đang đứng trầm tư bên cửa sổ. Cô nhẹ hỏi:

— Quân! Mà y đag nghĩ gì thế?

Không ngờ câu hỏi nhẹ nhàng như thế cũng làm cho Quân giật thót mình,. Hốt hoảng, Kỳ Anh chạy đến:

— Quân mà y không sao chứ?

Sau phút định thần, Quân như cố phân bua:

— Ồ! Không có gì, tao không sao cả. Mà y đến chơi đấy à?

Nếu là lúc bình thường, nhất định Kỳ Anh sẽ trách về câu hỏi đó. Nhưng nay thấy tinh thần bạn không được ổn định nên cô không quan tâm. Cô vui vẻ trả lời:

— Rảnh rồi, thấy buồn nên muốn tìm mà y đi ăn chè đấy mà

— Thôi, mà y đi ăn một mình đi. Tao không đi đâu.

Kéo Quân lại ghế ngồi, Kỳ Anh giận dỗi:

— Mà y làm sao vậy? Tối ngày cứ nhốt mình ở trong nhà. Ngay cả tao, mà y cũng không muốn nói chuyện nữa sao?

— Không phải đâu. Tại tao thấy mệt nên không muốn đi thôi mà. À! Hay là mà y rủ Hào

đi.

Kỳ Anh vẫn vô tư:

— Anh ấy bận lắm. Vả lại, anh ấy đang sắp xếp để đưa tao về ra mắt mẹ anh ấy nữa. Quân ơi! Tao thấy hồi hộp và lo âu quá chừng.

— Thế à? Mà thật có phước.

Lời khen của Quân làm cho Kỳ Anh đỏ hồng đôi má, niềm hạnh phúc không giãi được trong đôi mắt đẹp của cô. Bỗng nhiên, cô đề nghị:

— Phải rồi. Hay là hôm đó, mày đi với tao nhé.

Quân nhìn Kỳ Anh nói nhưng không cười:

— Tao đi với mày, nhớ mẹ của Hào nhằm tao là người yêu của con bà ấy thì sao?

— Thì OK luôn. Tao sẽ nhường Hào lại cho mày, chịu chưa?

Quân cười nhẹ rồi quay mặt ra cửa sổ, giọng nói có vẻ xa xăm:

— Thôi. Tao không có được diễm phúc như mày đâu. Mày đi một mình đến đó đi. Tao không muốn làm kỳ đà cản mũi.

— Cái con này, đụng đến là nói xa nói gần. Hèn chi..

Cô vội im bặt, khi bất chợt nhìn thấy gương mặt buồn của bạn. Cả hai im lặng khá lâu, cuối cùng rồi Kỳ Anh lên tiếng:

— Quân à! Chuyện hôm trước tao nói với mày, mày đã có quyết định gì chưa?

— Là chuyện gì?

— Trời ơi! Là chuyện tao nói mày dọn qua nhà tao ở đó. Mày tính sao?

Quân nhìn khắp lượt căn phòng nhỏ rồi nói:

— Căn phòng này dù sao tao cũng ở khá lâu rồi, ra đi cảm thấy quyến luyến. Thôi để từ từ đã.

— Lúc mày dọn qua chắc là tao đã có chồng mất rồi quá.

— Thì tao sẽ sống với má Xuân, mày không yên tâm sao?

— Nếu thế, tao còn mừng nữa là. Tao cứ sợ có chồng rồi không ai ở với mẹ, có mày thì tao sẽ đi lấy chồng sớm.

Kỳ Anh đang đùa, nhưng nhìn vẻ mặt của Quân trầm mặc, cô có cảm giác Quân không thích nghe cô nói chuyện hôn nhân của cô và Hào. Ngay cả những khi hai đứa đang cười nói vui vẻ, mà cô nhắc đến Hào thì Quân trở nên xa vắng. Kỳ Anh nghĩ: có lẽ Quân đang buồn cho số phận mình nên cô rất thông cảm. Cô tự dẫn lòng mình chớ nên bày tỏ ra sự hạnh phúc trước mặt bạn, nhằm tránh cho bạn thêm đau khổ.

Như chợt nhớ ra, Kỳ Anh kêu lên:

— Quân này! Mấy hôm nay mày có nghe thành phố đang rầm rộ phát động phong trào gì không?

— Không là chuyện gì thế?

— Là phong trào “hiến máu nhân đạo” đó.

Quân thở phào:

— Trời! Tưởng chuyện gì, chuyện đó có liên quan gì đến mình ,mà mà làm quan trọng thế?

— Có

— Mà đừng có nói với tao là mà định đi hiến máu đấy nhé.

Kỳ Anh tỏ ra đau khổ:

— Cũng gần giống như vậy đó.

Quân bắt đầu bực dọc:

— Thế nghĩa là sao? Con này hôm nay làm gì mà úp úp mở mở hoài vậy?

— Là cơ quan tao đó, vận động từng cán bộ nhân viên đi hiến máu. Nói thật, tao không

4. Chương 4

tiếc gì mấy trăm mili lít máu. Vả lại, làm việc đó, mình cũng gián tiếp cứu được một vài người. Nhưng hễ cứ nghĩ đến cây kim là tao thấy rợn cả người. Bởi thế, họ còn bảo đến bệnh viện thử máu trước khi hiến nữa chứ.

— Vậy mà định không đi hiến à?

— Làm sao từ chối được. Vả lại, gần như cơ quan bắt buộc. Nếu không cho thì áy náy quá.

Suy nghĩ một lát rồi Kỳ Anh reo lên:

— Phải rồi. hay là mà cùng đi với tao đi, có hai đứa dù sao cũng đỡ sợ hơn.

Quân ngơ ngác:

— Mà muốn tao đưa mà đi đến đó?

— Không. Tao muốn mà cũng đi hiến máu

Quân hốt hoảng:

— Trời ơi! Tao sẽ chết khiếp trước khi cây kim đâm vào “ben” của tao.

Kỳ Anh cười nắm tay trấn an bạn:

— Làm gì ghê thế, tao cũng sợ vậy, nhưng...

— Thôi, thôi. Chuyện này đừng lôi tao vào, tao không đi đâu.

— Quân! Mà không nhớ đã từng nói trong đời chưa từng làm điều gì tốt cho ai. Hay nhân cơ hội này thì trở tài đi. Mà làm được mà phải không? Mà cũng đang muốn làm một người tốt mà.

Lời khuyến khích của Kỳ Anh, dường như đã có tác dụng. Thấy Quân còn đang lưỡng lự, cô tiếp vào:

— Quân! Có rất nhiều người bệnh đang chờ những giọt máu của chúng ta đó, mà có hiểu

không?

Quân gật gù:

— Mày nói đúng. Thôi được, tao sẽ thử một lần làm người tốt xem sao?

— Kỳ Anh mừng rỡ hồi thúc:

— Thế còn chờ đợi gì nữa không đi thay đồ, chúng ta cùng đến bệnh viện.

Được thôi. Chờ tao ba mươi giây

Quân chạy ra nhà sau rồi đột ngột quay trở lại, kề vào tai Kỳ Anh nói nhỏ:

— Ê! Xét nghiệm máu, nhớ biết mình bị SiDA thì sao?

— Thì về nhà mà treo cổ tự sát đi cho rồi.

Quân tươi cười xỉ tay vào trán bạn đe dọa:

— Vậy mà chuẩn bị dây thừng đi là vừa, tao bảo đảm mày có kết quả dương tính.

Kỳ Anh làm bộ sợ sệt rụt cổ:

— Trời ơi, sợ quá! Thế thì tao sẽ lấy máu của mình chích vào người mày, để hai đứa cùng nhiễm HiV cùng treo cổ chết, và cùng thành ma luôn.

— Thế còn Hào của mày thì sao?

— Cho hắn chết chung luôn, để xuống dưới trở thành ba ông táo.

Xong, cô nhìn Quân và dọa:

— Nếu mày không chịu đi thay đồ thì tao sẽ cho mày thành ông Táo trước đây.

Nghe dọa, Quân vội chạy đi và vài phút sau, cô đã gọn gàng trong bộ đồ đi phố.

Chiếc xe chở hai cô gái lướt nhẹ vào dòng người.

Chiều nay có thể nói là một ngày vô cùng trọng đại của Kỳ Anh. Cô có hẹn với Hào, anh sẽ đưa cô về ra mắt mẹ anh, chính xác hơn là cô sẽ ra mắt mẹ chồng tương lai. Hồi hộp xen lẫn lo âu khiến cô không thể làm gì được, đụng đến dây tay chân cũng lóng cọng đổ tháo, đến nỗi cô phải phì cười và chế giễu mình rồi tự hỏi: “có phải người con gái nào chuẩn bị ra mắt mẹ chồng tương lai đều như thế không?” Hít một hơi thở thật sâu để tự trấn an mình. Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà.

Chợt nhớ chiều nay, cô cũng có hẹn với Quân đi lấy kết quả xét nghiệm máu. Nhím mày đần đo giây lát, cô bấm máy điện thoại rồi mừng rỡ reo lên:

— Alô May quá mày có nhà đấy, phải không Quân?

Đầu dây bên kia, giọng nói của Quân:

— Thì tao đang ở nhà để chờ mày đây. Có phải mày đi làm về ghé đi luôn không?

— Ừ... Quân này! Có lẽ tao sẽ không đi với mày được, thông cảm nhé.

— Sao thế? Mày bận à?

— Hôm nay tao sẽ đến nhà của Hào

Bên kia giọng của Quân chùng xuống:

— Thế à?

— Quân à! Hay là mày đi một mình lấy giúp cho tao luôn nhé. Tối về, tao sẽ đi lấy một mình, mày yên trí đi đi. À này, đã chuẩn bị tinh thần chưa đấy?

Như chờ đợi có thể, Kỳ Anh thổ lộ tâm trạng mình:

— Tao hồi hộp lắm, không biết khi gặp mẹ anh ấy sẽ như thế nào nữa. Quân. Mày, khuyên tao một câu gì đi.

Bên kia đầu dây, giọng Quân như rời rạc:

— Đừng lo, mày đẹp lại dễ thương, chắc chắn mẹ của Hào vừa thấy là ưng ý liền, không chừng còn hỏi hai người làm đám cưới gấp nữa là.

— Nhưng tao lo quá.

— Mày thì lo, còn tao chỉ ao ước được có một chút cảm giác như vậy cũng không có.

Nghe giọng nói của Quân có vẻ lạ lùng, Kỳ Anh lo âu hỏi:

— Mày không sao chứ Quân?

—Ồ không! Thôi, đừng nói chuyện nhiều nữa. Cúp máy đi, chuẩn bị tinh thần. Chúc mày may mắn.

Kỳ Anh chưa kịp nói thêm gì nữa thì Quân đã gác máy. Có cái gì đó vừa hụt hẫng vừa mơ hồ đang đến với cô Ngồi thần thờ nghĩ đến Quân, bỗng...

Reng... reng...

Tiếng chuông báo hết giờ làm việc đã làm cô giật mình. Nhớ tới cuộc hẹn chiều nay, cô nhanh tay thu dọn đồ đạc đóng cửa rồi hòa vào đám bạn đồng nghiệp đang cườ nói lú lo bước nhanh về bãi giữ xe.

Cô mặc chiếc áo ngắn tay màu lá mạ cùng chiếc váy dài màu kem, gương mặt trang điểm thật đơn sơ nhưng đầy sự linh động. Mái tóc đen tuyền được buông xõa dọc theo bờ vai thon thả, trông cô thật duyên dáng quyến rũ và không kém phần mạnh mẽ. Hào chờ cô trên chiếc xe máy rồi dừng trước một căn nhà không lớn lắm, nhưng nhìn vào có vẻ rất khang trang và sang trọng. Ở một góc sân được trồng rất nhiều loại hoa, vừa trông thấy là cô đã yêu thích ngay. Nhưng ngay lúc đó cảm giác lo sợ hồi hộp lại trở về, cô thấy tim mình đập thình thịch tay chân cứ quẩn quít.

Sau khi dắt xe vào sân, Hào đến bên cô, anh siết nhẹ tay cô rồi cất giọng trầm ấm.

— Vào nhà đi em. Bình tĩnh, hãy xem mẹ anh như là mẹ của em nhé.

Được sự trấn an củ ảnh, cô thấy bình tĩnh hơn, và nhẹ bước theo anh. Đi qua một khu sân nhỏ, dù chưa diện kiến được ai trong căn nhà này, nhưng cô có cảm giác không khí trong căn nhà này có vẻ nhộn nhịp hơn từ ánh mắt đến nụ cười của Hào. Họ bước vào phòng khách. Căn phòng được bày trí khá đơn sơ nhưng rất quyền quý. Trên chiếc bàn kiếng ở ghế salon có đặt một bình hoa hồng đỏ thắm xen lẫn hoa thạch thảo trắng, sự khéo léo của người cắm hoa làm cho cô vô cùng ngưỡng mộ. Hiểu được ý cô, Hào lên tiếng:

— Là do mẹ anh cắm đó.

Cô tươi cười:

— Mẹ anh thật là khéo tay

Từ phía nhà bếp, mùi thức ăn sực nức cả căn phòng, dù chưa thấy đói nhưng cả hai đều cảm thấy cồn cào. Bồng Hào gọi lớn:

— Mẹ Ơi! Lên xem con đã đưa ai về đây nè

Phía sau nhà vọng lên tiếng người đàn bà, nhẹ nhàng nhưng đầy sự phấn khởi:

— Ồ! Con đã về rồi đấy à?

Và bà cũng xuất hiện với nụ cười trên môi. Nhìn người phụ nữ gần lục tuần với nét phước hậu, cởi mở, mọi lo âu hồi hộp trong lòng Kỳ Anh dường như đã tan biến. Cô bước đến bên bà, thân thiện và lễ phép:

— Cháu chào bác, cháu mới đến

Bà vui vẻ nắm tay cô:

— Kỳ Anh đây phải không? Ơi! Con xinh đẹp dễ thương quá.

Lời khen tặng chân thành của bà làm cho Kỳ Anh cảm động. Cô cũng nói thật lòng

— Dù lần đầu gặp bác, nhưng cảm cảm thấy quý bác vô cùng.

— Ơi! Con ngoan lắm.

Nụ cười hạnh phúc tràn ngập trên môi Hào. Anh nói vào:

— Con biết chắc chắn hai người gặp nhau sẽ yêu quý nhau lắm.

Quay sang con trai, bà Cát Bình mừng yêu:

— Thế mà mãi cho đến hôm nay con mới chịu đưa Kỳ Anh về, làm mẹ chờ đợi cái ngày này muốn dài cả cổ ra vậy.

— Nhưng đâu phải tại...

Anh vội im bặt khi nhìn ánh mắt van nài của Kỳ Anh. Nhưng dường như bà Bình không để ý đến điều đó, bà ôm tay Kỳ Anh và nói:

— THôi, không nên đứng đây nói chuyện lâu, thức ăn bác cũng vừa làm xong, hay là chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé.

— Dạ.

Thế là thức ăn được ba người nhanh chóng dọn lên bàn. Không biết do ngẫu nhiên hay do Hào nói mà bà Bình nấu toàn những món mà cô thích. Nhìn sự bài trí khéo léo của món ăn, cô chỉ muốn ăn ngay thôi. Khi cả ba yên vị trên bàn, bà nói với Kỳ Anh:

— Dừng đi con, xem bác nấu ăn thế nào?

Cô vui vẻ gấp thức ăn vào chén bà rồi lễ phép:

— Con mời bác dùng ạ.

— Ồ, được... được.

Mọi người cùng cầm đũa. Kỳ Anh không giấu được sự ngưỡng mộ nên kêu lên:

— Bác nấu ăn ngon quá.

Hào trêu vào:

– Là do mẹ bỏ cả tâm huyết vào để nấu cho con dâu tương lai ăn đấy. Có phải thế không mẹ?

Câu nói làm Kỳ Anh ngượng ngùng đỏ đôi môi. Còn bà Bình cứ cười tít cả mắt. Hào có cảm giác hôm nay là ngày mẹ anh vui nhất trong cuộc đời của bà.

Bà Bình nhìn Kỳ Anh với ánh mắt tràn trề thương yêu rồi ân cần hỏi:

– Kỳ Anh! Con có thể cho bác biết gia đình con thế nào không?

Cô nhẹ nhàng để chén đũa xuống rồi trả lời:

– Dạ, ba con mất đã lâu, nên nhà chỉ có con và mẹ con thôi.

– Thế à? Sao giống nhà bác thế? Ba của Hào cũng mất. Kỳ Anh này! Hôm nào sắp xếp cho bác qua thăm mẹ con nhé.

– Dạ, con nghĩ khi gặp bác, mẹ con cũng quý mến bác lắm.

Bà Bình cười lớn:

– Thế thì hay lắm! Bác hy vọng bác và mẹ con hợp tính với nhau để dễ dàng mọi chuyện hôn nhân của hai con.

– Mẹ! Mẹ nói thế làm Kỳ Anh mắc cỡ rồi kìa.

Nhìn con trai, bà cười tươi hơn rồi trêu:

– Còn con nữa, mẹ thấy con muốn cưới vợ đến ra mặt rồi kìa.

Không khí trên bàn ăn thật sôi động và cởi mở. Kỳ Anh thấy yêu thích vô cùng. Cô nghĩ đây chính là một mái nhà hạnh phúc.

Bữa ăn kéo dài rồi cũng qua. Khi Kỳ Anh định đứng dậy dọn dẹp bát chén thì bà Bình vội vã ngăn lại:

– Ấy! Đừng tranh việc của bác chứ, hãy để đấy cho bác

– Nhưng hãy để cháu dọn dẹp bác một tay ạ.

– Đã bảo là không cần mà – Quay sang nhìn con trai với nhiều hàm ý, bà nói – Hào! Sao con không đưa Kỳ Anh dạo vườn hoa một chút chứ?

Hiểu ý mẹ, anh xông xáo:

5. Chương 5

– Vâng. Con sẽ đưa Kỳ Anh đi ngay ạ. và kéo tay Kỳ Anh –Đi thôi em, ra xem vườn hoa của mẹ anh này, đẹp lắm.

Cô chưa kịp phản ứng gì thì đã bị bàn tay vạm vỡ của anh kéo đi. Chẳng mấy chốc học đã có mặt ở vườn hoa

Trời đã tối hẳn có lẽ giờ này hoa lá say ngủ, nhưng mùi hương hoa vẫn ngào ngạt một

góc trời, cô kêu lên:

— Hương hoa thơm quá.

Ôm nhẹ eo cô, anh thì thầm:

— Nếu em không chê, thì em sẽ là chủ nhân của chúng đây.

Bước theo chân anh đến bên ghế đá cô không giấu được cảm xúc:

— Gia Hào ơi! Em không ngờ mình là người hạnh phúc đến thế. MẸ anh thật tuyệt vời.

Hôn nhẹ lên trán người yêu anh cười tươi:

— Anh đã bảo mà, mẹ anh là người như thế đấy. Có một điều anh phải nói, hôm nay là ngày vui nhất của mẹ đấy, là em mang đến cho bà đấy.

— Vâng. Em cũng có cảm giác như thế.

— Thế thì em còn chờ gì nữa, chúng ta làm đám cưới nhé Kỳ Anh?

— Ừm... Khoan. Để xem thái độ của anh cái đã

Hào giả vờ đau khổ:

— Tất cả trái tim, linh hồn lẫn thể xác của anh đã thuộc về em cả rồi. Còn nữa, ngay cả mẹ anh, lẫn mẹ em cũng đang đợi có bấy nhiêu thôi. Em có hiểu không?

— Thôi, thôi. Em đã hiểu rồi mà, đừng nói nhiều em rồi cả trí đây này.

— Thế anh sẽ sắp xếp đưa mẹ anh sang nói chuyện với mẹ em nhé?

Kỳ Anh quàng cổ anh âu yếm:

— Mọi người đã buộc em như thế, em không còn đường từ chối nữa rồi.

Câu nói thay cho lời chấp nhận, làm cho Hào mừng rỡ. Anh ôm cô hôn lấy hôn để, rồi hỏi nói:

— Kỳ Anh! cảm ơn em, anh yêu em quá.

Kỳ Anh cũng vui lây trước thái độ của anh, nằm gọn trong vòng tay anh để hưởng trọn niềm cảm xúc.

Bỗng dưng cô nhớ đến Quân, từ thái độ sau này đến cuộc điện thoại lúc chiều. Bất gặp sự ưu tư của người yêu, Hào lo lắng:

— Có chuyện gì thế Kỳ Anh?

— Em đang nghĩ đến Quân, không hiểu tại sao lúc này nó thay đổi hẳn, dường như có một tâm sự gì đấy.

Hào thở dài:

— Có lẽ Quân còn ám ảnh trận đòn hôm nọ. Kỳ Anh à! Anh nghĩ không phải vô cớ mà Quân bị đánh lầm đâu. Hay là cô ấy giấu chúng ta điều gì?

Đã lỡ nói dối thì Kỳ Anh đành phải nói luôn:

— Em cũng không biết nữa

— Thế còn gia đình của Quân đâu, mà anh thấy cô ấy chỉ sống một mình vậy em?

— Dù chúng em chơi thân với nhau khá lâu, tính tình của Quân khá cởi mở, đôi khi sống

phóng túng, nhưng nói về gia đình thì nó thật kín đáo. Đã nhiều lần em có hỏi, và chỉ biết nôm na ra là gia đình nó ở quê. Có một điều nó không muốn nói về gia đình mình, thế nên em không hỏi nữa. Em biết thêm đã nhiều năm rồi, nó chưa hề về thăm nhà lấy một lần.

— Thế à! Nhìn Quân thế mà phức tạp quá nhỉ. Thôi, cô ấy không thích thì chúng ta đừng nhắc nữa nhé. Hãy nói về chúng ta đi em.

— Là chuyện gì chứ?

— Thì chúng ta sẽ tổ chức đám cưới ra sao này, đãi mấy bàn, mời ai, đãi ở đâu.

Kỳ Anh cười vỗ nhẹ vào má người yêu rồi nói:

— cái anh này! Nếu không nhắc ra sợ người ta quên hay sao ấy. Thèm đám cưới đến ra mặt luôn vậy, không sợ người ta cười cho.

— Ai cười, anh cũng mặc kệ, miễn sao cưới em làm vợ thì được.

— Thôi đi, anh cứ đùa hoài.

— Là mẹ nói thật đấy. Nếu có thể được, anh sẽ làm đám cưới ngay bây giờ cho xem.

Anh ôm chầm lấy cô, làm cô sợ hãi la oai oái:

— Đừng nha! Đừng làm em sợ nha, em la lên đấy.

Chỉ chờ có thế Hào bật cười tọ. Lúc này Kỳ Anh mới biết anh đùa, nên đấm anh thành thịch

— Cho anh chết này. Chết này!

Rồi cả hai cùng cười giòn giã. Khu vườn ngày mai yên tĩnh nay vụn vỡ tiếng cười.

Người y tá sau khi nhìn lướt qua hai tờ kết quả xét nghiệm rồi nhìn chằm chằm Quân rồi hỏi:

— Ở đây có hai kết quả, sao có một mình em đi lấy vậy? Còn người kia đâu?

— Dạ đấy là bạn em. Nhưng chiều nay nó bận, nên nhờ em đi lấy luôn.

— Thế ai tên là Phùng Mỹ Quân?

— Dạ, là em đây chị ạ.

Người y tá lại nhìn thẳng Quân, có một sự hồi tiếc vừa hiện lên mắt chị. Nhìn thái độ đó khiến Quân bất an, cô hỏi:

— Có chuyện gì thế hở chị?

Người y tá nín tiếng thở dài rồi cất lại bản xét nghiệm, nói với Quân:

— Em ngồi ghế đi, chờ chị một lát. Xong việc, chị có chuyện muốn nói với em

Dù rất sốt ruột nhưng thấy có nhiều bệnh nhân đang chờ, nên không tiện hỏi thêm. Quân đành bước lại ghế ngồi, thấy trống ngực mình đánh thành thịch. Cố suy nghĩ nhưng cô cũng không thể đoán được là chuyện gì đã xảy ra. Nổi chờ đợi trong lo âu hồi hộp rồi cũng qua, khi người khách cuối cùng rời khỏi phòng, không kịp chờ đến người y tá gọi, cô đã nhanh chóng ủa đến và ngồi đối diện với chị, hấp tấp hỏi:

— Chị Ối! Hãy cho em biết là chuyện gì đã xảy ra vậy chị?

Người y tá từ tốn lấy ra hai bản xét nghiệm và đưa cho Quân xem kết quả của một trong hai bản:

— Đây, em xem đi. Đây là kết luận chính xác nhất về mẫu máu của em.

Vì quá bối rối nên Quân không thể đọc được, nên van lơn:

— Là chuyện gì chị hãy thẳng thắn nói ra đi, em sợ lắm.

Người y tá lại nhìn Quân với ánh mắt thương hại rồi báo tin:

— Kết quả cho thấy máu của em nhiễm HiV dương tính.

— Nghĩa là sao?

— Em đã nhiễm phải chứng bệnh HiV còn gọi là SiDA đấy.

Quân có cảm giác trời đất như đang quay cuồng. Cô hỏi lại một cách khó khăn:

— Chị. nói sao?

— Em đã nhiễm phải căn bệnh của thế kỷ rồi em ạ.

Quân ôm lấy đầu gào lên:

— Không, không đời nào. Bệnh viện các người lừa rồi đấy. Tôi không có bị bệnh, các người nhầm rồi.

Người y tá đến bên cô nhẹ nhàng an ủi:

— Chị biết đây là cú sốc vô cùng lớn lao đối với em. Nhưng đây là sự thật, mong em hãy chấp nhận.

Quân nín lấy người y tá với ánh mắt thất thần nhưng đầm đìa nước mắt.

— Không. Tôi không có bệnh. Là do các người lừa rồi, tôi không bị bệnh.

— Bệnh viện chúng tôi làm việc rất cẩn thận. Nếu em không tin thì em cứ đi xét nghiệm lại. Đã mười mấy năm làm y tá, nên chị rất hiểu tâm trạng của những người khi biết mình bị bệnh, tất cả đều tuyệt vọng. Nhìn Quân lúc vừa vào đây còn tươi trẻ yêu đời xinh xắn, thế mà bây giờ đầu tóc bù xù, mặt mày trắng bệch, đôi mắt thất thần, chị thấy đau xót và thương cảm.

Xiết nhẹ vai Quân, chị an ủi:

— Hãy cố gắng lên em ạ. Đây chỉ là giai đoạn đầu, em sẽ sống được nhiều năm nữa đấy.

Hãy kiên cường lên, làm nốt những gì mình chưa làm được.

Thấy Quân đã ngồi im và có lẽ thấm thía, chị nói thêm:

— Có phải em còn nhiều ước mơ hoài bão chưa thực hiện được phải không? Tại sao bây giờ không thực hiện đi, chị tin chắc em sẽ làm được mà, phải không?

Quân vẫn nhìn chằm chằm vào bản kết luận với đôi bàn tay run rẩy. Rồi nhìn chị y tá với gương mặt ràn rụa nước mắt, cô nói nhẹ tênh:

— Xin cảm ơn chị đã an ủi em. Vâng, em biết mình phải làm gì rồi. Em đi về đây.

Nhìn dáng lão đảo xiêu vẹo của cô, người y tá lo lắng:

— Em có thật sự Ổn không đấy. Hay là cứ ngồi nghĩ một lát rồi về.

— Không cần đâu

— Hay là chị có thể giúp gì được cho em không?

Cô cười cay đắng và lắc đầu rồi lảo đảo bước ra ngoài

Cô đã mang phải chứng bệnh thế kỷ, thế là hết. Chưa bước qua ngưỡng cửa ba mươi mà cô phải kết thúc cuộc đời mình sao? Có phải đây là cái giá mà cô phải trả chăng? Nhưng mà cô đã gây nên tội tình gì chứ. Có những lần cô có quan hệ với bọn đàn ông, nhưng điều đó rất sòng phẳng, ăn bánh trả tiền thôi. Trời ơi! Chẳng lẽ tạo hóa sinh cô ra chủ yếu để cô gánh lấy những sự Ô nhục và tệ hại nhất trên thế gian này sao? Gia đình có cũng như không, tình cảm bọn đàn ông dành cho cô chỉ là phù du.

— Ông trời ơi! Sao lại bắt công với tôi đến thế?

Cô thét lớn đến nỗi những người đi đường cứ ngỡ là cô điên. Có nhiều ánh mắt thương hại xen lẫn khinh khi, bây giờ cô thấy sợ những ánh mắt đó. Cô sợ những ánh mắt đó vạch trần sự bệnh hoạn của cô. Thế là cô cắm đầu chạy. Cô muốn chạy thật nhanh để thoát khỏi những ánh mắt đó... Đến khi cô thấy thân thể rã rời và sức lực cạn kiệt thì cánh cửa căn phòng trọ cũng ở ngay trước mặt. Hấp tấp mở cửa vừa bước vào nhà, cô đã ngã vật ra ghế. Nghe cảm giác ê chề đang vây lấy khắp thân thể cô.

Cô khóc, khóc như chưa từng được khóc xót thương cho số phận của mình. Cô không biết thời gian còn lại cô sẽ làm gì. Cô nghe trái tim mình nhói buốt và không biết mình có thể chống chọi nổi với thời gian ngắn ngủi còn lại của mình không.

rồi bỗng nhiên đôi mắt cô ráo hoảnh. Không! Cô không nên bi lụy như vậy. Cô không cam tâm chịu đựng những gì xã hội ban cho cô. Cô nhất định phải giành lấy cái gì để có sự công bằng.

— Mỹ Quân ơi! Mỹ Quân! Mày có nhà không đấy?

Tiếng Kỳ Anh thánh thót ngoài cửa làm cô giật mình. Ngồi bật dậy sửa lại đầu tóc, áo quần, cô cất giọng hết sự tự nhiên:

— Tao ở đây nè.

Rồi Kỳ Anh xuất hiện nơi cửa. Niềm vui vẻ hạnh phúc ứ ngời ngời trên gương mặt bạn khiến Quân đau xót. Trogn khi Kỳ Anh đang tràn trề hạnh phúc thì cô lại chết lặng với căn bệnh. Nhưng cô vẫn cố làm ra vẻ bình thản:

— Mày về rồi đấy à? Có vui không?

Kỳ Anh vẫn vô tư ào tới ôm bạn bạn và hỏi:

— Quân ơi! tao hạnh phúc quá. Có lẽ tao phải làm cô dâu sớm mày ạ.

Phản xạ tự nhiên, Quân đẩy mạnh Kỳ Anh ra;

— Mày đừng đụng vào người tao.

Kỳ Anh hơi hụt hẫng:

— Mày làm sao vậy?

- Ồ! Không sao.. không sao. Hào đưa mày về đây à?
- Vâng. Nhưng anh ấy bảo đã tối rồi nên không vào, đang đứng ở ngoài chờ ấy.

6. Chương 6

- Thế à?
- Lúc chiều, mày có đi lấy kết quả chưa?
- Quân định với tay lấy túi xách đưa tờ kết quả cho bạn. Nhưng nhìn gương mặt hồ hởi của Kỳ Anh, cô vội đổi ý và nói dối:
- À! Tao vẫn chưa đi lấy.
- Sao thế?
- À...Ồ.. vì tao thấy không được khỏe nên quên đi.
- Nghe Quân nói thế, Kỳ Anh lo lắng:
- Mày bị bệnh à? Có uống thuốc chưa? Đưa tao xem có sốt không?
- nhưng Quân đã ngăn lại:
- Không có gì quan trọng đâu, chỉ hơi nhức đầu một tí, có lẽ ngủ một giấc sẽ khỏe thôi.
- Kỳ Anh hờn trách:
- Đây, tao đã nói rồi, mày tối ngày cứ suy nghĩ, cứ nằm ì ở nhà không bệnh cũng uống.
- Đã bảo là không sao mà. Thôi mày về đi, để Hào chờ lâu đó.
- Kỳ Anh đành nói:
- Thôi được. Mày không khỏe thì hãy ở nhà nằm nghỉ đi. Ngày mai, tao đi làm về ghé bệnh viện lấy kết quả cũng được, mày khỏi đi.
- Nghe thế, Quân hốt hoảng cản:
- Thôi đừng. Mày cứ đi làm đi. Sáng mai tao sẽ đi lấy rồi mang sang cho mày luôn
- Nếu thế thì được, nhưng nhớ đừng hẹn nữa nhé. Vì cơ quan đang hỏi thúc đấy. À này! Nhớ uống thuốc nhé, đừng để bệnh nhiều thì không tốt đâu.
- Bỗng Quân buông thông một câu:
- Đến chết là cùng chứ gì
- Nói ầu! Chỉ tài nói ầu không à. Tao cấm đấy nhé.
- Quân cười nhạt nói:
- Thôi, mày về đi. Tao buồn ngủ rồi.
- Vậy tao về nhé, chúc mày ngủ ngon và nằm mơ thấy hoàng tử.
- Bóng Kỳ Anh khuất ra ngoài cửa. Quân cảm thấy ngậm ngùi cay đắng, nước mắt cô lại tuôn trào.
- “Cô có cơ hội gặp được hoàng tử ử”

Vừa về đến nhà sau khi tan sở, Kỳ Anh đã nhào tới quàng cổ mẹ, khi bà đang tỉa mấy chậu hoa ngoài sân, và liến thoắng nói:

— Mẹ con đã về. Mẹ đang làm gì đấy?

— À! Mẹ đang tỉa hoa. Con đã đói bụng chưa, hay để mẹ đi nấu cơm nhé.

— Dạ chưa. À, mẹ này. Hôm nay mẹ khỏi nấu nhé, để con đưa mẹ đi ăn tiệm.

Bà Xuân cười lắc đầu:

— Lại ăn tiệm nữa à? Không sợ tốn kém sao?

Kỳ Anh nũng nịu:

— Vì con không muốn mẹ cực thôi mà.

Vẫn nụ cười hiền hậu trên môi, bà nhẹ vuốt mái tóc đen dài của con gái. Không kiềm chế được niềm tự hào, bà đã thốt lên:

— Kỳ Anh! Con càng lớn càng xinh đẹp quá.

— Mẹ..

Cô đỏ mặt dụi đầu vào ngực mẹ, có một niềm kiêu hãnh đang dâng lên trong lòng bà. Từ khi Kỳ Anh quen với Hào đến nay, lúc nào bà cũng thấy con gái bà yêu đời, vui vẻ. Bởi thế, bà rất yên tâm và tin tưởng rằng, nhất định Hào sẽ mang lại hạnh phúc và là chỗ dựa vững chắc suốt đời cho Kỳ Anh, bà hỏi:

— Hôm qua con đến gặp mẹ của Hào thế nào rồi?

— Dạ, bác ấy cũng tuyệt vời như mẹ vậy. Mẹ Ơi! Tuy mới lần đầu gặp mặt, nhưng bác ấy rất yêu quý con

— Vậy sao?

Niềm vui không thể giấu được trong đôi mắt của bà Xuân. Bà hỏi tiếp

Kỳ Anh e lệ ngập ngừng

— Dạ, bác ấy rất muốn đến đây gặp mẹ, để nói chuyện hôn nhân

Bà Xuân ôm chặt con gái vào lòng đầy vui mừng:

— Ôi, Kỳ Anh ơi! Mẹ chờ ngày này đã lâu rồi. Thế con nghĩ sao?

— Dạ, con... con...

— Thôi, mẹ hiểu rồi. Mẹ sẽ đồng ý với ý kiến bên kia. Bao giờ gặp Hào, con bảo nó đến đây gặp mẹ nhé.

Kỳ Anh bất an:

— Để làm gì hở mẹ?

— Thì mẹ muốn dẫn dò nó vài lời. Vả lại, mẹ cũng rất muốn sớm gặp mặt má của Hào

Kỳ Anh nhìn mẹ với ánh mắt biết ơn

— Mẹ lúc nào mẹ cũng tạo điều kiện cho bọn con, con cảm ơn mẹ.

— Thôi, chuẩn bị làm cô dâu và làm vợ người ta đi, không phải bám váy mẹ hoài được đâu.

– Nhưng con không muốn rời xa mẹ.

– Hừm! Lại giở tính trẻ con ra nữa rồi đây. Thôi, đi tắm đi. Không phải con vừa bảo hôm nay sẽ đưa mẹ đi ăn tiệm sao? Mẹ cảm thấy đói rồi đây.

Kỳ Anh rời mẹ kêu lên:

– Ấy chết! Con quên mất, mẹ chờ con một lát nhé.

Vừa chạy vội vào trong, nhưng chợt nhớ, cô quay lại hỏi mẹ:

– Mẹ Ơi! Hôm nay có ai đến tìm con không hở mẹ?

– Ồ, có. Lúc sáng có con Quân đến. Biết con chưa về nên nó có gửi lại cái gì cho con, mẹ để trên kệ đó.

– Dạ, con biết rồi mẹ.

Cô nhún nhảy chân sáo vào nhà và bắt gặp ngay chiếc phong bì. Cô vội lấy bỏ vào túi xách rồi định đi tắm. Nhưng có một chút tò mò cô lại lấy ra xem cho có lệ.

“Họ và tên: Lâm Kỳ Anh”

Cô rút vai khi nghĩ đến cây kim, rồi mắt cô lại lướt nhanh qua phần kết quả... Và... có một cái gì đó khiến cho cô thất thần rồi chững lại... Cô mở to mắt và đọc từng chữ một.

“Kết quả: Mẫu máu dương tính... đã nhiễm HiV”

Thật kinh hoàng! Trời đất như vừa sụp đổ dưới chân cô, cơ thể cô lão đảo. Cô cố gắng nhìn lại những nét chữ chập chờn trên bàn tay run rẩy, và đôi môi cô cũng run rẩy:

– Trời ơi! Tôi đã nhiễm HiV rồi sao? Tại sao thế? Tại sao lại thế này. Tất cả đã chấm hết rồi sao.

Cô chỉ muốn hét thật to cho thấu tận trời xanh, nhưng cổ họng cô như đang bị ai bóp nghẹn. Cô muốn khóc thật lớn nhưng đôi mắt trở nên ráo hoảnh, cay xé. Cô thụt lùi, cố gượng tay vào ghế cho khỏi ngã. Ông trời ơi! Tại sao ông lại gán cho tôi một nỗi đau khủng khiếp, trong khi mọi ước mơ, hạnh phúc, tương lai rộng mở đang ở trong tầm tay. Người tàn nhẫn quá, tàn nhẫn quá! Cô rên rỉ gào thét trong tâm khảm rồi bỗng cô giật thốt lên:

– Gia Hào! Tôi phải tính sao đây? Làm sao tôi có thể đối mặt với anh ấy. Gia Hào ơi! Em là người tội lỗi truyền kiếp.

Đau đớn đến tột cùng, rồi bỗng nhiên cô bỏ chạy, mang theo cả tờ giấy xét nghiệm.

Nhưng vừa ra đến cửa, cô đã đụng ngay bà Xuân đang đi vào. Thấy vẻ khẩn trương của con gái, bà trách nhẹ:

– Con chạy đi đâu mà bất cẩn thế? Chưa tắm nữa à?

Không dám nhìn thẳng mẹ, cô ấp úng:

– Con... con...

Rồi lại bỏ chạy ra ngoài làm bà Xuân phải rối rít gọi theo:

– Kỳ Anh! Kỳ Anh! Con đi đâu đấy?

— Con đi đây một chút thôi mẹ ạ.

Không để bà hỏi thêm gì nữa, dáng cô đã khuất ở cuối đường.

Không hiểu chuyện gì vừa xảy ra cho con gái, một nỗi lo lắng mơ hồ vừa hiện ra trong lòng bà Xuân, rồi bà lẩm nhẩm một mình:

— Cầu xin trời cao phù hộ cho Kỳ Anh.

Ngồi trước gương to, chải nhẹ mái tóc đen nhánh chấm ngang vai mà dường như đôi mắt của Quân đang ở một cõi xa xăm nào. Có lẽ cô đang ôn lại mọi việc đã xảy ra trong cuộc đời cô...

Bỗng nhiên, cô thừ ra với nỗi ân hận dâng đầy. Cô tự hỏi: “Tại sao mình lại làm thế? Gán lên tên cuộc đời tươi đẹp của người bạn thân nhất một chứng bệnh kinh hoàng”. Rồi cô tự phân minh cho hành động ấy, rằng hãy cho cô thời gian để chấp nhận sự thật. Nhìn vào gương, cô cảm thấy an lòng, cũng may ngoài chú sấu muện hiện trên khuôn mặt, chớ cái mầm mống của căn bệnh SiDA vẫn chưa tàn phá dung nhan của cô. Cô tự dặn lòng, nhất định không để cho mọi người phát hiện, nhất là vợ kịch cô sẽ thực hiện sắp tới đây. Đưa tay sờ nhẹ vào làn da mặt mịn màng thì cô đã nghe tiếng đập cửa và tiếng gọi dồn dập:

— Quân! Quân! Mày có ở nhà không? Hãy mở cửa cho tao với, mở cửa đi.

Cô khép nhẹ mi mắt cố làm ra vẻ thản nhiên, vì cô biết chắc chắn rằng thế nào Kỳ Anh cũng đến đây tìm cô. Bên ngoài, tiếng gọi cửa đang dồn dập hơn. Sửa lại chiếc áo khoác cô đứng dậy và chậm rãi bước ra ngoài đưa tay mở cửa. Cánh cửa vừa hé ra thì Kỳ Anh đã lao vào như một cơn lốc nứu chặt lấy cô, nức lên từng lời một:

— Mỹ Quân ơi! Tao... tao chết mất.

Quân vô cùng bàng hoàng khi diện kiến với Kỳ Anh. Trời ơi! Mới đó thôi mà trông Kỳ Anh như một người khác. Thân thể tiều tụy, mặt mày trắng bệch, đôi mắt sưng đỏ ràn rụa nước mắt. Có ai đó vừa xé nát tim cô. Cô định nâng Kỳ Anh lên để nói thật mọi việc.

Nhưng không cô cảm thấy thương bản thân mình hơn. Cô không còn sống được lâu, cô muốn yêu và hưởng thụ mật ngọt của tình yêu, cô phải tận dụng hết thời gian ngắn ngủi còn lại của mình. Còn Kỳ Anh, đời còn dài, rồi đây mọi sự sẽ giải bày. Sau cơn mưa trời lại sáng, Kỳ Anh sẽ lại tiếp tục hưởng những gì mà nó đã có. Tạm an tâm về lý giải của mình, cô cố làm ra vẻ hết sức tự nhiên và hỏi:

— Chuyện gì đã xảy ra với mày thế Kỳ Anh?

Kỳ Anh đang khóc ngất trong tay bạn. Lúc này cô chỉ có thể đưa tờ giấy cho Quân mà không thể nói lên được một lời nào. Quân cầm lấy nhưng không cần đọc, cô cũng biết trong đó có gì. Làm ra vẻ không hiểu, cô lại hỏi:

— Là cái gì trong này? Kỳ Anh! Tại sao mày thảm hại đến thế?

— Mày đọc... đọc đi. là dương tính đó.

— Trời ơi! Tưởng chuyện gì, dương tính thì dương tính có sao đâu.

- Điều đó đã nói rõ ràng là tao đã nhiễm bệnh SiDA rồi, mày có hiểu không?
- Rồi Kỳ Anh quy xuống như người mất hết sức sống. Quân cũng tỏ ra bàng hoàng:
- Mày nói sao? Tao vừa không nghe lắm đấy chứ?
- Chứ khi đi lấy kết quả người ta không nói gì với mày sao? Còn của mày họ ghi gì?
- À. à là âm tính.. lúc sáng đông người lắm. À phải! Tao nhớ rồi, khi đưa kết quả cho tao, người y tá cứ nhìn tao với ánh mặt lạ lắm. Lúc đó tao không hiểu, thì ra là..
- Nghĩ ngợi một giây sau, Quân kéo Kỳ Anh lên một cách xông xáo
- Mau đi với tao.
- Đi đâu?
- Đến bệnh viện
- Kỳ Anh đang lúc bồn loạn cũng ngơ ngác:
- Đến đây để làm gì?
- Thì kiện họ, làm gì mày có bệnh mà họ ghi vậy, do họ làm ăn cầu thả mà thôi.
- Kỳ Anh vùng ra khỏi bạn một cách tuyệt vọng
- Họ làm việc đều có quy tắc của họ, làm sao mà nhầm lẫn được.
- Nếu không thì đi xét nghiệm lại thì rõ chứ gì? Mày là đứa đoan trang, trong trắng làm sao mắc phải chứng bệnh đó được.

7. Chương 7

Kỳ Anh lắc đầu bi quan:

- Tuy tao không sống phóng túng như mày, nhưng mày cũng biết đấy SiDA đâu phải lây nhiễm qua duy nhất một đường. Nhưng tao vẫn thắc mắc, không biết nguyên do nào mình mắc bệnh. Bây giờ tao chỉ muốn chết mà thôi.
- Quân tạm yên tâm khi những đề nghị của cô đều bị Kỳ Anh bác bỏ và chấp nhận số phận cho căn bệnh. Cô nhẹ nhàng an ủi:
- Mày khờ quá! Dù mày có bệnh, bên cạnh mày vẫn còn tao, má Xuân và cả Gia Hào nữa. yên tâm đi, tao và mọi người sẽ cố gắng chăm sóc cho mày, không nên nghĩ đến cái chết nhé.
- Bỗng Kỳ Anh lo sợ níu lấy Quân van xin:
- Đừng Quân. Xin mày hãy giúp tao, nếu không tao chết mất.
- Vâng, vâng. Lúc nào tao cũng ở bên cạnh mày.
- Thế thì mày hãy nói cho tao biết đi. Tao phải nói sao với mẹ và anh Hào đây?
- Quân đi tới đi lui khắp phòng như đang suy nghĩ. Lát sau, cô đến bên Kỳ Anh nhẹ nhàng bảo:

– Tao nghĩ cách tốt nhất là nên nói thật.

Kỳ Anh gào lên:

– Không được. Tuyệt đối không cho họ biết chuyện này. Quân! Hãy hứa với tao người biết chuyện này duy nhất chỉ có mày.

Quân hơi bất an:

– Nhưng mày và anh Hào chuẩn bị làm lễ cưới. Chẳng lẽ...

– Không. Đám cưới sẽ không bao giờ được tiến hành nữa.

Kỳ Anh khóc ngất trong đau đớn tột cùng. Quân lại lên tiếng:

– Kỳ Anh! Tao biết mày rất đau khổ. Nhưng tao vẫn chưa biết dự định sắp tới mày sẽ làm gì. Tao có thể giúp gì cho mày được không?

Cổ nén cơn uất nghẹn vào lòng, Kỳ Anh thốn thức:

– Tao rối trí quá rồi. Quân! Mày hãy nói cho tao biết, làm thế nào để Hào xa tao không?

– Làm sao được, vì anh ấy rất yêu mày mà.

– Tao biết. Tao cũng yêu anh ấy vô cùng. Tao hiểu Hào, nếu anh ấy biết được sự thật cũng không bao giờ chịu xa tao đâu.

– Nhưng như thế thì gay go quá, bên cạnh còn có mẹ mày nữa

– Vâng. Ngay lúc này, bà biết tin này sẽ chết mất. Chúng ta sẽ hết sức cố giấu đến bao giờ không thể thì thôi. Tao chỉ lo cho tình trạng của Hào. Chỉ có chết mới giải quyết mọi chuyện. Nhưng nghĩ đến mẹ, tao không thể can đảm. Quân hãy giúp tao đi, mày nhất định sẽ nghĩ ra mà.

Quân lại trầm ngâm suy nghĩ, rồi kêu lên:

– Tao đã có cách rồi

– Là cách gì thế?

– Nhưng tao không biết mày có chịu thực hiện không?

– Nếu trong khả năng, tao nhất định thực hiện. Hãy nói đi Quân.

– Đó là mày phản bội Hào.

– Tao chưa hiểu

– Đơn giản là mày yêu người đàn ông khác

Kỳ Anh bàng hoàng:

– Hả?

– Đừng hốt hoảng lên như thế, tao vẫn chưa nói hết mà.

– Nhưng đàn ông ở đâu ra trong lúc này mà mày bảo tao yêu? Nhưng điều đó có tác dụng gì với Hào?

– Có. Hào là một nhà khoa học trí thức, khi bị mày cảm sùng nhất định sẽ rút lui thôi.

Kỳ Anh gật gù:

– Tao hiểu... nhưng tao sẽ yêu ai đây? Chẳng lẽ tao lại làm hại thêm người vô tội nữa

sao?

Quân bật cười:

— Mày khờ quá. Làm gì phải yêu, đó chỉ là đóng kịch thôi. Tao quen đàn ông không ít, nếu mày chịu làm theo cách này thì phải theo sự sắp xếp của tao, nhất định sẽ thành công. Vì quá đau khổ nên Kỳ Anh không còn trí óc để suy nghĩ. Cô nghe trái tim mình đau xé khi nghĩ đến phải xa Hào. Nhưng nếu anh biết sự thật về cô còn đau khổ gấp trăm lần. Thôi thì định mệnh đã an bài. Gia Hào ơi! Em có lỗi với anh, vĩnh biệt anh.

Cô quay sang Quân với ánh mắt sưng đỏ nhưng không còn lệ, nghẹn ngào:

— Thôi được. Tao chấp nhận làm theo ý mày, mong sao mọi việc đều suôn sẻ.

Quân cố giấu nụ cười thành công rồi nói:

— Thế thì bây giờ mày cố dẹp ngay nỗi đau, tỏ ra hết sức tự nhiên để mọi người không nghi ngờ. Mày có hiểu không?

— Vâng, tao hiểu rồi. Cám ơn mày. Quân! Lúc nào mày cũng là người bạn tốt.

Quân quay mặt đi, nở một nụ cười thật tươi. THẾ là mọi việc đã xảy ra như mình sắp đặt.

Gia Hào ơi! Em sắp nằm trong vòng tay anh rồi, anh yêu của em.

Kỳ Anh mừng rỡ khi vừa bước ra cổng công ty đã gặp ngay Hào đang chờ cô. Nhưng rồi cô chững lại. Tất cả những vui mừng hạnh phúc trong khoảnh khắc sụp đổ, trái tim cô tan nát, lúc này cô chỉ muốn ngả vào vòng tay anh. Cô cần hơi ấm từ vòng tay anh, được nghe từ hơi thở anh, được nghe anh nói những lời thân thương ngọt ngào nhất, thế mà... Ngay lúc đó, Hào cũng nhìn thấy cô. Anh tươi cười chạy đến, vẻ hồ hởi nắm tay cô:

— Kỳ Anh! Sao em ra trễ quá vậy? Em có biết là anh chờ em lâu lắm không? Đi với anh, anh sẽ cho em coi cái này.

Kỳ Anh làm ra vẻ ngượng ngịu rút tay khỏi tay anh, cất giọng thờ ơ:

— Xin lỗi. Em... em không rảnh...

Nhìn vẻ mặt và thái độ khác thường của Kỳ Anh, Hào lo lắng hỏi:

— Hôm nay em làm sao vậy? Có phải là em không khỏe không? Để anh đưa em đi bác sĩ nhé?

— Không cần đâu, em vẫn bình thường

— Hay là chúng mình đi ăn nhé?

— Em không đói.

— Hay đi uống cà phê vậy.

— Không cần đâu.

Không còn chịu nổi thái độ thờ ơ, ồm ồm của Kỳ Anh nữa, Hào có vẻ bức dọc:

— Kỳ Anh! Hãy nói đi, anh đã làm điều gì khiến em trở nên như vậy? Từ trước đến nay, chúng ta vui vẻ lắm mà. Có phải anh đã làm gì khiến cho em phật ý không?

— Không. Anh không có lỗi gì cả. Gia Hào à! Bây giờ em rất bận, em phải về ngay đây.

Anh cũng nên về đi.

— Thế thì để anh đưa em về nhé?

Kỳ Anh cười nhạt:

— Cám ơn anh. Em tự về một mình được rồi.

Cô quay bước, nhưng Hào đã nắm tay cô giật lại. Trong một phút giây yên lặng đến nỗi lòng, cô lại vùng khỏi tay anh, giọng nói của cô lạnh lùng:

— - Xin lỗi anh, ở đây là ngoài đường, xin anh tề nhị cho.

Xong, cô lặng lẽ bỏ đi, bỏ lại Hào ngơ ngác, ngỡ ngàng. Chưa được bao xa, anh thấy cô lấy ra từ trong túi xách chiếc điện thoại di động. Có ai đó vừa gọi cho cô Anh lại há hốc mồm

— Hôm này, cô ấy lại xài cả điện thoại cầm tay!

Thật là một thay đổi hoàn toàn. Anh không thể nào giải thích được lý do nào mà Kỳ Anh lại thay đổi nhanh như vậy.

Đang kia, cô đang nói chuyện với người bên kia đầu dây một cách hồ hởi, cởi mở. Cô luôn miệng tươi cười, bỏ lại sau lưng một Gia Hào đang đứng chết lặng. Anh muốn nói một câu gì đó mà không lên tiếng được. Anh muốn bước đi, nhưng đôi chân đang bị chôn chặt. Trong phút giây này, anh có cảm giác thân thể vạm vỡ của anh như sắp gục ngã.

Một sự đổ vỡ đang lớn vồn trong tim anh và nghe trái tim mình đang rên rỉ:

— Kỳ Anh

— Kỳ Anh...

Trong một quán bar sang trọng và hiện đại. Nơi đây là điểm tụ hội của những cô chiêu, cậu ấm, những người thích sống theo một thời thượng, nhất là những kẻ thích vung tiền qua cửa sổ thường xuyên tìm đến đây để thỏa mãn sự ăn chơi của mình.

Nơi chiếc bàn ở một góc phòng, Quân ngồi lặng lẽ nhìn Hào tu ừng ực ly bia, anh uống như chưa từng được uống. Đến khi trên bàn đã ngổn ngang những vỏ lon bia và Quân đã đưa tay ngăn lại, khi Hào định uống tiếp tục một lon nữa. Cô gắt:

— Gia Hào! Anh bảo tôi đi với anh đến ngồi xem anh uống bia đấy à?

Hào bị cụt hứng, nhưng anh nhìn Quân rồi nhìn khắp một lượt căn phòng cười nhạt rồi nói:

— Ở đây, nhộn nhịp và sang trọng quá. Quân! Cô thường hay đến đây lắm à?

— Ừm... cũng vài lần đi cùng bạn bè, nên khi anh hỏi có biết quán bar nào không thì tôi chợt nhớ. À! Có một điều tôi quên chưa nói anh, ở đây giá cả khá đắt. Lúc này anh uống bia hơi nhiều...

Giọng Hào có vẻ hơi nhừa nhựa, phì cười:

— Cô sợ tôi không có tiền trả sao? Yên trí đi. Nào, uống với tôi đi, Quân.

— Đừng uống nữa mà, Già Hào. Có phải anh đang có tâm sự không? Trông anh có vẻ

buồn lắm. Hào! Tôi có thể giúp gì được cho anh không?

Hào cúi sầm mặt, đôi mắt anh trĩu nặng, buồn bã nói:

— Lâu nay, cô có gặp Kỳ Anh không?

Vở kịch đã bắt đầu. Quân làm ra vẻ hồn nhiên:

— Không. Em đã nhiều lần tìm nó nhưng không gặp, điện thoại đến cơ quan thì nó bảo là rất bận. Có phải có chuyện gì đã xảy ra giữa hai người không?

Hào lắc đầu thiếu não:

— Tôi cũng không biết nữa. Rõ ràng là chúng tôi rất vui vẻ, rất hạnh phúc khi ở bên nhau. Chúng tôi còn đng bàn đến chuyện hôn nhân, Kỳ Anh cũng vui vẻ nhận lời. Thế mà không biết có chuyện gì mà bỗng nhiên cô ấy đột ngột thay đổi, luôn cố tình tránh né tôi. Gặp tôi thì cô ấy lạnh lùng, chỉ trả lời nhát gừng những câu hỏi của tôi. Mỹ Quân! Cô có biết không? Mấy tháng nay, tôi luôn sống trong đau khổ, lo âu. Tôi muốn gặp cô ấy để hỏi cho ra lẽ, nhưng không có được một chút cơ hội. Mỹ Quân! Cô có biết một chút gì về Kỳ Anh lúc này không, hãy nói cho tôi biết với.

Quân làm ra vẻ như nghiền ngẫm, rồi khẽ kêu lên:

— Anh nói rồi em mới nhớ, mấy tháng nay đối với em, Kỳ Anh cũng như thế, cho nên em thấy lạ lắm. Bọn em là bạn thân của nhau trước kia, nó chưa bao giờ giấu em điều gì, thế mà.. có lúc em bỗng nghi ngờ..

— Mỹ Quân! Cô nghi ngờ điều gì?

Quân làm ra vẻ hốt hoảng rồi vội phân bua:

— Ồ, không! Không có gì...

Hào nói trong đau khổ:

— Lần đầu tiên gặp Kỳ Anh, tôi thấy cô ấy đẹp lắm. Nhưng tôi không phải yêu vẻ đẹp bên ngoài của cô ấy, mà yêu chính đức tính nhu mì, yêu sự giản dị của bản thân cô ấy. Khi ở bên cạnh cô ấy, tôi thấy cô ta thật thanh khiết. Thế mà bây giờ cô ấy thay đổi hoàn toàn, từ cách ăn mặc, trang điểm, lối sống... điện thoại di động lúc nào cũng cầm tay Tôi... tôi lo sợ quá...

— Đúng rồi. Em cũng thấy như vậy. Gia Hào! có bao giờ anh nghĩ Kỳ Anh có người mới không?

Đôi mắt Hào lộ vẻ thẳng thốt:

— Vâng. Đã nhiều lần tôi giật mình khi nghĩ đến điều ấy. Nếu sự thật như thế thì cô ấy quá tàn nhẫn.

8. Chương 8

Quân xúc động nhìn Hào. Cô đưa tay siết nhẹ tay anh, rồi khẽ hỏi:

— Anh yêu Kỳ Anh lắm sao?

— Tôi yêu cô ấy hơn tất cả những thứ trên đời.

Có một sự ghen tức vừa dấy lên trong tim Quân. Cô nhìn anh với ánh mắt đăm đăm, đưa tình

— Người khác không thể thay thế hình bóng Kỳ Anh trong tim anh sao?

Hào buồn bã lắc đầu. Anh đưa tay vào túi và lấy ra một chiếc hộp bằng nhung màu đỏ, chậm rãi nói:

— Những dự định về tương lai, tôi đều đã sắp xếp. Đây này, ngay cả nhẫn cưới, tôi cũng đã đặt làm. Thế mà...

Chiếc hộp bật mở, Quân cảm thấy hoa mắt vì chiếc nhẫn kim cương lấp lánh dưới ánh đèn. Nhìn chiếc nhẫn, cô khẽ nhìn vào ngón tay áp út của mình và mơ rằng... sẽ không bao nữa, chiếc nhẫn đó sẽ được chính tay Hào trân trọng đeo vào tay cô trong một thánh đường trước mặt vị linh mục. Lúc đó có chết, cô cũng mãn nguyện.

— Mỹ Quân! Mỹ Quân!

Quân giật mình, thoát khỏi cơn mê:

— Anh đang gọi em đấy à?

— Vâng. Cô đang nghĩ gì thế?

— À... Ồ... chiếc nhẫn đẹp quá. Em đang nghĩ không biết em có phúc được một ai đó đeo cho mình chiếc nhẫn như thế vào ngày cưới không.

Không hiểu sao Hào lại bật cười, nhưng nụ cười của anh mang nhiều cay đắng xót xa. Bên ngoài sàn nhảy, một điệu Valse nhẹ nhàng êm ái được thổi lên, từng đôi nam nữ tay trong tay tình tứ nhẹ bước theo điệu nhạc. Bỗng Hào nhìn Quân đề nghị:

— Mỹ Quân! Tôi buồn quá, cô có thể nhảy với tôi không?

Đó là điều mà Quân đang háo hức chờ đợi. Suýt tí nữa là cô đã không kịp giấu đi sự vui mừng. Cô nói:

— Vâng. Điệu nhạc hay quá. Đôi chân em cũng đang không chịu nằm yên đây này.

Thế là Quân cùng cặp tay anh bước ra sàn nhảy. Trong vòng tay anh, một cảm giác như muốn đốt cháy thân xác cô, đến nỗi cô quên luôn cả bước nhảy. Cô ngất ngây nép sát vào người anh hơn, hai thân thể dường như hòa quyện thành một. Cô từng trải nhưng chưa bao giờ cô có được cảm giác như lúc này. Cô thầm kêu lên: “Ôi, Gia Hào! Anh thật tuyệt vời! Đã một lần em ngu xuẩn từ chối anh, nhưng bây giờ, nhất định em sẽ không để cho anh rời xa em. Em nhất định đo. lại anh cho bằng được, dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào. Gia Hào! Đến bây giờ em mới hiểu được mãnh lực của tình yêu lớn mạnh như thế nào. Gia Hào! Em yêu anh vô cùng. Bên anh, em thấy mình không còn bệnh nữa. Nhất

định em còn sống lâu lắm. Con bệnh SiDA sẽ không quật ngã được em là nhờ tình yêu của anh đấy”.

Trong khi Quân đang ngất ngây với thành quả mà cô vừa đoạt từ tay người bạn thân nhất của mình, thì Hào lại đang thả hồn theo tiếng nhạc. Đang ôm siết Quân mà anh cứ ngỡ là Kỳ Anh, vẫn thân thể mảnh mai, tinh khiết đây mà. Cô vẫn là của anh, mãi mãi là của anh.

Rồi bỗng nhiên... không khí vũ trường có gì khác lạ.. Vâng. Anh vừa linh cảm điều đó.

Cùng lúc nhiều tiếng bàn tán, xì xầm về đầy thán phục ngưỡng mộ. Phút chốc vũ trường nín lặng, mọi bước nhảy đều ngưng đọng, dường như đang ưu tiên cho ai đó.

Phút chốc vũ trường nín lặng, mọi bước nhảy đều ngưng đọng, dường như đang ưu tiên cho ai đó. Hướng mắt theo đám đông hiếu kỳ và Hào như chết sững, mồm há hốc... mắt hoa lên, mọi vật xung quanh như chập chờn nhảy múa, nhưng có một hình ảnh anh ước muốn dừng bao giờ nhìn thấy. Nhưng thật trêu người, hình ảnh đó đang hiện diện ngay trước mặt. Trên một khoảng sân nhảy rộng lớn, một cô gái với chiếc áo ngắn cũn cỡn đến nỗi không thể ngắn hơn được nữa. Tất cả đều màu đỏ rực để lộ những khoảng trống trắng ngần của thân thể gợi tình. Gương mặt cô trang điểm thật đậm, làn môi thật khiêu gợi, mái tóc búi thật cao, thân thể cô với nét đẹp hoang dại. Tất cả đàn ông nhìn cô với ánh mắt ngây dại, dường như đang bị thôi miên bằng chính thân thể của cô, một nét đẹp cuốn hút kẻ khác phái. Nhưng oái oăm thay, cô đang tình tứ trong vòng tay của một gã Tây cao lớn. Cả hai đang lướt nhẹ theo dòng nhạc. Cô nhìn gã Tây với ánh mắt đắm đuối và thờ ơ với mọi việc chung quanh đang hướng mắt vào cô.

Trong khi đó, Hào đang lặn ngụp trong cơn mộng du kinh hoàng. Đôi môi anh run rẩy, thốt lên:

— Kỳ Anh! Là Kỳ Anh đó sao?

Bên cạnh, Quân cũng nhận ra sự hiện diện đó. Cô khẳng định bên tai anh:

— Đúng đấy. Chính là Kỳ Anh. Thật không ngờ...

Như có một tác động nào đó, anh vùng khỏi tay Quân, định chạy đến bên Kỳ Anh. Nhưng không, Quân đã kịp giữ tay anh lại và thì thầm vào tai anh:

— Dừng hành động như thế, Gia Hào. Nơi đây đông người, không tốt đẹp gì đâu.

Hào đã không còn giữ bình tĩnh gắt lên:

— Nhưng đó là Kỳ Anh. Cô ấy đã phản bội tôi, bằng chứng đã rõ ràng. Tôi muốn hỏi cho ra lẽ.

— Bình tĩnh đi anh. Dù sao anh cũng là một nhà khoa học, không thể vì tình mà làm âm ỉ giữa chốn đông người như thế này. Chẳng lẽ anh muốn cho cả thế giới biết chuyện không mấy tốt đẹp này.

— Thế cô bảo tôi phải làm gì khi chứng kiến vợ sắp cưới của mình đang nằm trong vòng

tay kẻ khác?

— TRỞ về bàn ngồi đi anh.

Hào điên tiết gào lên:

— Cô có thêm bia thì cứ uống một mình đi. Quân! Cô có biết hiện bây giờ tôi đang muốn gì không? Tôi chỉ muốn đánh người. Đánh người đó, cô hiểu không?

Dùng bàn tay mềm mại của mình vuốt nhẹ bờ ngực của Hào, Quân nói:

— Chỉ là khiêu vũ với nhau, thế mới vừa đây em với anh cũng cùng khiêu vũ... — Cô nhìn anh đắm đuối và lời nói ồm ồm - Chẳng lẽ... chúng ta cũng là đôi tình nhân sao?

— Quân! Cô bảo tôi phải làm gì để vạch mặt kẻ phụ tình đây?

Nắm chặt tay anh, Quân ra lệnh:

— Về bàn ngồi với em, xem diễn tiến của câu chuyện này ra sao.

— Được. Hôm nay anh phải chừa giết mổ mắt thật của người mà bấy lâu nay anh yêu thương và kính nể. Người mà mới thoáng đâu đây còn nói với anh toàn những câu yêu thương âu yếm, còn cùng anh xây dựng tương lai.

Anh bị Quân kéo về ghế ngồi, nhưng đôi mắt anh vẫn không rời khỏi hình ảnh của bên ngoài. Anh ngồi trên ghế mà có cảm giác như đang ngồi trên đồng lửa.

Bên ngoài sàn nhảy, Kỳ Anh đang say sưa với điệu nhảy và dường như cũng đang say sưa với tình yêu. Ánh mắt và làn môi gợi mời củ cô thật gần gũi với gã Tây. Cả hai như đang đắm mình trong tình yêu. Dường như thế giới này là dành riêng cho hai người vậy. Và... điệu Valse tình tứ cũng đã kết thúc, họ luyến tiếc với nhau sau khi gã Tây đặt một nụ hôn ngọt ngào vào đôi môi gợi cảm của cô HQ tươi cười nói với nhau điều gì đó rồi cùng nhau cùng ly rượu ngoại đắt tiền phút chốc được Kỳ Anh uống cạn, rồi... họ lại hôn nhau.

Ở một góc ban2, Hào có cảm giác như toàn thân anh sắp nổ tung ra. Tất cả máu nóng và cơn ghen hờn đều dồn lên mặt. Nếu không còn kịp giữ một ít ý thức anh đã lao ra và chuyện gì tới cũng mặc. Anh không còn sự chịu đựng để chứng kiến cảnh này nữa, anh vụt đứng lên... và đằng kia, Kỳ Anh cũng vừa nói gì với gã Tây ấy, xong cô đi về phía nhà vệ sinh.

Thấy vẻ hùng hổ của Hào, Quân giữ anh lại, hỏi:

— Gia Hào! Anh muốn làm gì?

— Yên tâm đi. Tôi chỉ muốn gặp Kỳ Anh một lần để hỏi cho ra lẽ...

Nói xong, anh dùng dùng đi về hướng nhà vệ sinh. Còn lại một mình, Quân gật gù rồi cũng nhẹ nhàng bước theo.

Bên ngoài phòng vệ sinh trước tấm kính lớn, Kỳ Anh đang tô lại môi son, sửa lại những lọn tóc lòa xòa và dường như đang cố ý chờ đợi ai đó, vì cô biết chắc chắn trong tích tắc

— Kỳ Anh!

Tiếng gọi nghe như một tiếng gà, cô quay lại và tỏ ra sợ sệt, lúng túng.

— Gia Hào! Tại sao anh lại ở đây?

Hào cười nhạt mĩa mai:

— Tại sao à? Chứ cô tưởng chỉ có mình cô mới được đến đây sao?

— Ồ! Không! Em... em..

— Thôi, đừng dài dòng nữa. Kỳ Anh! Mấy tháng nay cô tìm cách lánh mặt tôi, có phải lý do là hình ảnh mà lúc nay tôi đã chứng kiến trên sàn nhảy không?

Kỳ Anh quay mặt đi nơi khác, lời nói thật lạnh lùng:

— Nếu anh đã nhìn thấy cả thì còn hỏi tôi làm gì.

Anh chồm tới, nắm chặt tay cô vẻ đau khổ:

— Như thế nghĩa là sao hả em?

Cô quay lại vùng khỏi tay anh:

— Gia Hào! Anh thông minh một chút có được không? Những gì anh đã nhìn thấy chưa giúp anh đủ hiểu sao? Anh còn muốn tôi nói gì nữa đây? Bây giờ tôi rất vui và rất hạnh phúc. Anh đi đi..

Hào ôm lấy đầu đau khổ tội cùng:

— Nhưng tại sao? Rõ ràng là chúng ta đang rất vui vẻ với nhau mà. Kỳ Anh! Em cũng rất yêu anh. Chúng ta đang tính tới hôn nhân, nhưng tại sao... tại sao em lại thay đổi nhanh như thế? Tại sao em không nói với anh một lời mà quay mặt bỏ đi. Kỳ Anh ơi! Anh yêu em hơn tất cả mọi thứ trên đời. Em nói đi, những gì mà anh đã chứng kiến là không có thật đi em. Em không phải là kẻ nhẫn tâm mà, phải không?

Kỳ Anh nhắm nghiền đôi mắt. Cô vô cùng khó khăn để nuốt mọi đau khổ, thổn thức vào lòng. Cô nghe tái tim mình đau xé khi nhìn Hào. Nhưng nghĩ đến mầm bệnh đang hoành hành trong cơ thể, cô hít mạnh thật sâu rồi chậm rãi lên tiếng:

— Gia Hào! Dù sao thì em cũng phải nói lời xin lỗi với anh, bởi vì em là người có lỗi. Nhưng xin anh hãy hiểu cho, em biết anh rất tốt với em. Nhưng trong tình yêu, mình không nên miễn cưỡng. Gia Hào, có lẽ trước kia là do em ngộ nhận. Em cứ ngỡ như thế là tình yêu. Nhưng không, người em yêu thật sự chính là anh ấy. Gần bên anh ấy, em rất vui và cảm thấy rất tự tin.

— Thế còn anh thì sao? Bao năm nay anh đã làm gì cho em phật ý nào? Kỳ Anh à! Em hãy nói đi, hãy nói là em đang đùa với anh đi.

— Đừng như thế nữa Gia Hào. Em biết anh rất tốt với em. Nhưng có lẽ nhu cầu của em đòi hỏi khác cao. Em nghĩ...

— Em cần gì? Kỳ Anh! hãy nói đi, anh nhất định sẽ đáp ứng mà.

Kỳ Anh cười mĩa mai:

— Đáp ứng à? Gia Hào! Anh hãy nhìn kỹ lại mình đi. Chỉ được cái “mác” một nhà khoa học trí thức, thử hỏi xem với đồng lương ba cọc ba đồng ấy, em nghĩ anh không đủ mua sách nghiên cứu nữa là lo cho em

Những câu nói của Kỳ Anh làm cho Hào sững sờ. Anh nhìn cô với đôi mắt lạc thần:

9. Chương 9

— Kỳ Anh! Đó hoàn toàn không phải bản tính của em, ngay cả cách ăn mặc, cách trang điểm này cũng không phải bản tính của em.

— Bây giờ là thế kỷ 21 rồi, chẳng lẽ anh muốn tôi cứ suốt ngày giấu mình trong vỏ ốc, hay cứ mãi ở nhà túm lấy gấu áo mẹ. Gia Hào! Anh hãy sáng suốt lên một chút có được không?

Hào bấu tay vào tường cố gượng để cho mình khỏi ngã. Thái độ và lời nói của cô làm ch khắp cơ thể anh tê dại. Mọi kỷ niệm trong thời gian yêu nhau đang cuộn cuộn quay về. Anh nhớ lời nói thánh thót của cô, nụ cười hiền dịu, ánh mắt tinh khiết. Bỗng anh vùng dậy nắm chặt hai vai cô, mắt anh nhìn sâu vào mắt cô, anh nói về rạn rỏi:

— Kỳ Anh! Anh không tin. Anh không bao giờ tin em mau thay đổi như thế. Hãy nói cho anh biết, có phải em đang có nỗi khổ tâm nào không? Nói ra đi Kỳ Anh, anh nguyện sẽ gánh vác cùng em chúng ta sẽ đương đầu với sự việc đó.

Lời nói của Hào khiến Kỳ Anh sững sờ và lo sợ. Chẳng lẽ anh nghi ngờ rồi sao. Khẽ liếc vào gương, cô yên tâm hơn khi thấy thần sắc vẫn bình thường, cơn bệnh chưa kịp tàn phá. Trên đôi vai cô, bàn tay anh siết chặt, đau buốt. Lúc này, cô chỉ muốn ngã vào lòng anh để nói với anh sự thật. Nhưng không, cô lại vùng ra và nói lớn:

— Đừng như vậy mà Gia Hào. mọi chuyện anh đã chứng kiến, và tôi đã nói với anh hết lời rồi. Anh đi đi.

Nhưng Hào càng níu lấy cô:

— Không. Em không thể rời xa anh được. Anh biết em đang có nỗi khổ tâm mà, Kỳ Anh. Kỳ Anh! Anh van em, hãy nói ra đi. Nói ra đi em, nói mau đi..

“Bốp”

Một cái tát nẩy lửa vừa giáng xuống má của Hào. Vừa mới tát Hào nhưng Kỳ Anh có cảm giác như chính mình bị tát. Nhưng cô không đau nơi má, mà đau nơi trái tim. Nhìn bàn tay run rẩy của mình, cô không dám tin rằng mới đây thôi, cô đã làm tổn hại người mà cô yêu thương nhất.

Còn Hào cái tát đã thức tỉnh anh. Một cái tát thay cho nhát dao cắt sợi dây liên kết cuối cùng của tình yêu họ và anh đang cố công gìn giữ. Thế là hết, anh đã không còn gì để nói nữa. Đưa tay sờ lên má, giọng anh lạnh lùng nhưng đầy cay đắng:

— Vĩnh biệt cô.

Đứng nép sau góc tường này giờ, Quân đã chứng kiến tất cả và cảm thấy hài lòng. Đến khi Hào định bỏ đi thì cô đã hấp tấp chạy ra và giả vờ ngơ ngác hỏi

— Gia Hào! Kỳ Anh! hai người đang xảy ra chuyện gì?

Nhìn chằm chằm Kỳ Anh, cô tiếp:

— Kỳ Anh! Sao mày có mặt ở đây? Sao lại còn ăn mặc như thế này?

Kỳ Anh quay mặt đi nơi khác, không trả lời. Thế là Quân lại chạy đến bên Hào, hỏi tiếp:

— Gia Hào! Chuyện gì đã xảy ra vậy anh?

Hào trả lời vớ nét mặt đầy thù hận:

— Hỏi cô ta ấy. Đồ phản bội

Xong, anh đừng đừng bỏ đi. Chỉ chờ có thế, Kỳ Anh chạy đến ôm chầm Quân khóc ngất:

— Quân ơi! Kinh khủng quá. Tao không ngờ tao có thể làm như thế được.

Quân vuốt nhẹ vai bạn:

— Giỏi lắm! Vỡ kịch đã hoàn thành, từ nay mày không cần bận tâm về anh ấy nữa.

- Nhưng đây là cú sốc quá lớn lao cho Gia Hào. Tao sợ anh ấy không chịu nổi.
- Có lớn bằng căn bệnh mày đang mang không. Yên tâm đi, tao sẽ thay mày chăm sóc cho anh ấy. Nhất định anh ấy sẽ qua mau thôi. Đừng gào khóc nhiều nếu không căn bệnh sớm bộc phát thì nguy mất.
- Kỳ Anh vẫn còn khóc nức nở, lớp son phấn trên mặt cô đã nhòe đi. Cô nghẹn ngào nói với Quân:
- Thân tao không còn gì để luyến tiếc. Nhưng tao chỉ lo cho mẹ và Gia Hào. Quân! Hãy giúp tao, lo lắng cho Gia Hào nhé.
- Đừng khóc, đừng khóc. Nếu không, Gia Hào quay trở lại thì lỡ chuyện mất.
- Vâng. Tao sẽ không khóc nữa đâu. Thôi, mày đi đi, hãy chạy theo Gia Hào. Nếu không, anh ấy nghĩ quẩn làm chuyện dại dột thì nguy mất.
- Nhưng còn mày?
- Đừng lo cho tao, tao không sao đâu. Mày đi đi.
- Thôi được. Nhưng mày nhớ thận trọng nhé.
- Tao hiểu mà.

Quân vội vã bỏ đi. Còn lại Kỳ Anh, cô lại nấc lên. Mọi vật xung quanh như nhòe đi và cô đã gục xuống. Mọi sự chịu đựng đã cạn kiệt, cô đã hoàn toàn kiệt sức.

Kể từ khi bị Kỳ Anh phản bội, Hào chỉ sống bằng cái xác, còn phần hồn của anh dường như đã chết theo cuộc tình vừa tan vỡ. Anh chỉ chú ý vào công việc. Khi về đến nhà, anh lại nhốt mình trong phòng kín và sống lẳng lẽ như một cái bóng, không cười không nói với ai lấy một lời, ăn uống cũng không màng đến. Chứng kiến đứa con trai cứng của mình như thế, bà Bình, mẹ anh vô cùng lo lắng và đau lòng. Còn Quân, đều đều mỗi ngày cô tìm cách đến với anh. Cô tỏ ra quan tâm lo lắng và không bỏ lỡ thời cơ biểu lộ tình cảm của mình.

Chiều nay cũng vậy, cô ghé siêu thị mua vài món đồ cho Hào rồi cho xe chạy thẳng đến nhà anh. Người mở cửa cho cô là bà Bình. Vừa thấy bà, cô đã tỏ ra lễ phép dịu dàng:

- Chào bác, cháu mới đến. Hôm nay bác có được khỏe không?
- Bà Bình nở nụ cười hiền lành nhưng trong đôi mắt đầy vẻ nặng trĩu ưu tư:
- Bác vẫn bình thường. Hôm nay cháu lai. mua đồ cho Hào nữa đấy à? Thật là phiền cháu quá.
- Dạ, không hề phiền hà gì, là do cháu tự nguyện thôi mà. Gia Hào đã về chưa hả bác
- nó về rồi cháu ạ.

Hai người đã đi vào tới nhà. Bà Bình thở dài tiếp:

- Nhìn Gia Hào, bác lo cho nó quá, cũng may có cháu mỗi ngày tới trò chuyện khuyên nhủ, nếu không...
- Đôi mắt bà Bình bắt đầu rơm rớm lệ. Thấy thế, Quân nhẹ nắm tay bà, nói về đây bức xúc:
- Chơi với Kỳ Anh đã lâu nhưng cháu không ngờ bản tính nó tham vọng quá. Nếu ngày xưa cháu đừng giới thiệu nó cho Gia Hào thì có lẽ giờ đây anh ấy không khổ như thế này. Nhưng bác yên tâm, dù sao chúng cháu cũng từng là bạn thân, cháu tin rằng Hào sẽ sớm quên chuyện này, rồi bác sẽ có con dâu như ý muốn.

Lời nói của Quân đầy hàm ý. Bà Bình gật gù:

- Quân! Phải chi cháu có thể thay thế Kỳ Anh trong trái tim thằng Hào thì tốt biết mấy.

Câu nói của bà Bình làm cho Quân sướng rơn trong bụng. Bà Bình đã vừa ý cô, chỉ còn lại Hào. Cô nhất định sẽ chinh phục được trái tim anh trong một thời gian gần nhất. Cô cố giấu đi một nụ cười mãn nguyện.

Nhìn lên đồng hồ, bà Bình nói với Quân:

- Thôi, cháu lên đây với thằng Hào đi. Bác đi nấu cơm đây. À, Mỹ Quân này! Hôm nay cháu ở lại dùng cơm nhé. Có cháu, chắc thằng Hào sẽ ăn nhiều hơn đấy

Không cần do dự, Quân đã vui vẻ nhận lời:

– Vâng. Cháu sẽ không từ chối ạ. Xin cảm ơn bác, cháu lên nhé.

Cô bước từng bước một lên bậc thang. Khi đứng trước cửa phòng Hào, cô cố gắng tỏ ra cho mình một phong thái trẻ trung quyến rũ rồi đưa tay gõ cửa:

Cốc.. cốc... cốc..

Cốc... cốc... cốc...

Lại im lặng. Cô nhỏ nhẹ lên tiếng:

– Gia Hào ơi! Mở cửa đi anh, em là Mỹ Quân đây.

Vẫn không có tiếng trả lời. Cô cố gắng kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng cũng không bao lâu bên trong có tiếng động và cửa bật mở. Tiếng Hào trầm trầm:

– Cô mới đến đây à?

Để túi xách lên bàn, cô ra vẻ tự nhiên:

– Em đến này giờ, nhưng nói chuyện với bác gái. Gia Hào này ! Mẹ của anh thật đáng kính, ước gì em cũng có được bà mẹ như mẹ anh

– Ồ, mọi người cũng bảo tôi như thế.

Trong khi Hào thờ ơ với tất cả thì Quân lại sốt sắng dọn dẹp lại vừa trách yêu:

– Xem kìa phòng anh bừa bãi vô cùng, lần nào em đến đây cũng phải dọn dẹp cả. Anh bê bối quá.

– Thôi kệ nó đi, Quân ơi. Hơi đâu mà lo cho tôi. Bản thân tôi tôi còn chưa thiết nữa là...

– Đây, anh lại nói những lời bi quan nữa rồi. Anh nhìn lại mình xem, con người nhẵn tâm như Kỳ Anh có đáng để anh đau thế không. Nói cho cùng bây giờ nó phản bội sớm là điều tốt cho anh đấy. Chứ nếu dây dưa mãi, sau này anh còn đau khổ hơn kìa.

Nhìn thẳng vào mặt Hào, cô lại kêu lên:

– Xem kìa hôm nay trông anh giốngt ông già tám mươi vậy, râu ria xồm xoàm. Nhưng không sao, biết máy cạo râu của anh bị hư nên em có mua đây này.

Cô mở túi xách đưa cho Hào rồi nói thêm:

– Còn đây nữa này, sẵn em mua cho anh mấy cái khăn mới. Còn mấy chiếc cà vạt này thấy đẹp quá nên em mua luôn. Đây anh thử xem có hợp với anh không?

Nhìn thái độ của Quân dù rất buồn nhưng anh cũng phải bật cười:

– Cô thật là chu đáo. Sao giống y như mẹ tôi vậy?

Quân cúi mặt giọng ồm ồm:

– Bộ là mẹ mới lo được sao? Sao anh không nghĩ là em gái, hay là... là người yêu chẳng hạn.

Cô nói xong, cảm thấy mặt nóng bừng và chờ mong một câu trả lời của anh. Nhưng gkhông, anh lại hỏi làm cô hụt hẫng:

– Quân này! Lâu nay cô có gặp Kỳ Anh không?

Câu hỏi làm cô bực bội, cơn ghen hờn bấy lâu lắng dịu nay lại trào lên. Thôi được, cô nhất định sẽ làm cho Hào mãi mãi quên đi Kỳ Anh. Cô đến gần bên anh, cho hai cơ thể chạm vào nhau, để tay lên bờ vai săn chắc của anh, giọng cô đầy thông cảm:

– Đừng nhắc đến Kỳ Anh nữa có được không anh. Nó không xứng đáng để anh đau khổ như vậy đâu.

– Nhưng tôi có linh cảm cô ấy đang gặp chuyện khổ tâm không nói ra được

– Đừng bị linh cảm đánh lừa anh ạ. Em là bạn thân nên rất hiểu rõ tính tình của Kỳ Anh. Nó chưa từng giấu em điều khó khăn gì, ngoại trừ chuyện này là nó biết chắc chắn em sẽ phản đối.

– Nhưng tôi vẫn chưa tin đây là sự thật.

– Không tin cũng phải tin, bởi vì anh đã bị tình yêu làm mù quáng mất rồi. Để em nói cho anh nghe chuyện này, sau cái hôm chuyện xảy ra ở quán bar, em cũng có linh cảm giống như anh nên tìm gặp nó. Thì ra, trước đây cả em, anh, mẹ anh, mẹ nó đều bị nó đánh lừa. Dưới cái mác hiền dịu, dễ thương nhưng trong lòng nó chứa đầy tham vọng. Nó đến với anh chỉ là sự giả tạo nhằm khóa lấp đi khoảng trống khi nó chưa tìm được người nó muốn tìm. Vâng, chính miệng Kỳ Anh đã khẳng định với em điều đó. Rồi cuối cùng nó cũng đạt được mục đích. Gã Tây mà hôm chúng ta gặp ở vũ trường là tài sản vô giá của nó. Nghe đâu ba của gã là một vua vàng bạc đá quý ở Châu Âu. Và không lâu nữa gã sẽ thừa hưởng toàn bộ tài sản đó. Hào! Bây giờ anh đã tin là sự thật chưa.

Những lời nói của Quân làm cho Hào xây xẩm mặt mày. Anh ôm lấy đầu rên rỉ:

– Đừng nói nữa, Quân. Tôi van cô, đừng nói nữa có được không?

– Gia Hào! Anh sao thế? Anh có sao không?

– Không sao. Tôi không sao cả. Quân! Tôi muốn được ở một mình. Cô về đi.

– Nhưng anh...

– Cảm ơn cô đã quan tâm, nhưng tôi không sao đâu. Hãy để tôi ở lại một mình. Chúng ta sẽ gặp nhau.

Nhìn Hào đau khổ, cô rất muốn được ở lại bên anh được vuốt ve âu yếm, nhằm xoa dịu nỗi đau cũng như cố xóa đi hình ảnh Kỳ Anh trong trái tim anh. Nhưng thấy Hào quyết liệt như thế này, cô đành im xù nhưng đầy bức dọc. Cô nói:

– Thôi được. Ngày mai em sẽ trở lại với anh nhé.

Cô dùng dùng bỏ xuống lầu. Còn lại một mình, Hào tan nát. Anh vật ngã ra giường rồi gào lên:

– Kỳ Anh! Kỳ Anh!

Sáng chủ nhật, bầu trời thật đẹp và quang đãng. Kỳ Anh mở tờ minh thư thả trong vườn hoa nhỏ trước sân nhà mình. Nhưng sự có mặt của cô lúc này không phải để ngắm hoa hay chăm sóc cho hoa. Cô bước đi nhẹ tênh như kẻ mộng du không chủ đích, với gương mặt trầm mặc và ánh mắt u buồn nặng trĩu. Đàn chim nhỏ cứ quần quýt bên cô, chúng đang há những cái mỏ xinh xắn kêu chí chóc, có lẽ chúng đang chờ cô đùa giỡn như mọi khi. Nhưng không, cô vẫn thờ ơ với tất cả. Đám chim nhỏ im bặt rồi nhìn nhau, rồi giận dỗi bay vút đi trước đôi mắt vô hồn của cô.

Đứng khuất sau một góc vườn này giờ, bà xuân không bỏ sót một thái độ của cô. Bà vô cùng lo lắng. Không phải duy nhất hôm nay, mà đã rất nhiều ngày rồi, bà bắt gặp con gái bà như vậy. Bà còn phát hiện ra mỗi khi Kỳ Anh ở bên bà, từng nụ cười lời nói đều là giả tạo. Có lúc bà muốn hỏi, nhưng bà thừa biết rằng con gái bà có điều gì cần nói là không cần ai hỏi. Và ngược lại, những gì cô không muốn thì dù có cạy miệng cũng bằng thừa. Bà vô cùng hoang mang lo lắng, không hiểu lý do vì sao từ một cô gái trẻ trung yêu đời lại thay đổi đến thế. Đôi mắt bà như đang nhớ về một cõi xa xăm. Bỗng bà giật thót người. Một nỗi lo mơ hồ vừa xuất hiện trong bà. Không. Kỳ Anh con gái bà nhất định sẽ hạnh phúc.

Rời chỗ đứng, bà nhẹ bước đến bên Kỳ Anh và khẽ gọi:

– Kỳ Anh!

– ...

– Kỳ Anh!

Vẫn không có tiếng trả lời. Bà đến vịn nhẹ vào vai con

– Kỳ Anh!

Kỳ Anh hốt hoảng giật mình quay lại, nhưng đột ngột cô quay đi. Vừa lúc đó, bà Xuân cũng kịp nhận ra trên đôi mắt cô có nhiều giọt lệ vừa rơi xuống. Bà lo lắng hỏi:

– Kỳ Anh! Con khóc đấy ư?

Kỳ Anh cố quệt nhanh nước mắt và chối lia lịa, nhưng vẫn không nhìn mẹ:

– Dạ, không. Con không có khóc đâu mẹ à.

– Nhưng rõ ràng mẹ vừa thấy mắt con ướt.

– Dạ.... dạ, khôn gphải, tại vì con... con sợ ý làm trúng mắt thôi mà, con không sao đâu.

Bà Xuân nén tiếng thở dài:

– Kỳ Anh này! Có phải con đang có một tâm sự gì không?

Nghe mẹ hỏi thế, cô quay lại và cố cười thật tươi để mẹ an lòng:

– Làm gì có hở mẹ, mẹ chỉ hay nghĩ đâu đâu không hà.

– Nhưng mẹ thấy con lạ lắm và còn ốm đi nhiều nữa.

– Mẹ! Chẳng lẽ mẹ đã quên là mẹ thường hay nói, những thiếu nữ tính tình thường hay thay đổi bất chợt sao. Còn ốm à? Đây là do con giữ eo đấy. Một bữa giờ đây mẹ ạ.

Không thể cãi lý được với con gái, bà chợt hỏi:

– À pah3i! Con và Hào đến đâu rồi, sao lâu quá mẹ không thấy nó đến chơi vậy?

Nhắc đến Hào, trái tim cô lại đau buốt. Cô chỉ muốn ôm mẹ khóc ngất để được mẹ che chở. Nhưng cô không thể làm được, đành nuốt nỗi đau đớn vào lòng và nói dối:

– Dạ, ảnh bận lắm mẹ ạ. Viện của ảnh vừa nhận một đề tài quan trọng, cho nên phải nghiên cứu rất kỹ không có thời gian rảnh rồi.

– Thế à? vậy mà mẹ cứ ngỡ hai đứa đang giận nhau.

– Mẹ lại nghĩ ngợi lung tung nữa rồi.

Giải thích của Kỳ Anh làm cho bà Xuân tạm an tâm. Bà cười mở nói:

– Nghe các con bảo sẽ đưa mẹ của Hào đến, mẹ cũng nôn nao lắm. Mẹ muốn sớm chứng kiến hai con thành gia thất.

Mẹ Ôi! Con thật có lỗi với mẹ, con thật bất hiếu, sẽ không có ngày đó xảy ra đâu mẹ Ôi. Cô gào lên trong cổ họng, chứng bệnh quái ác đã làm tắt ngúm mọi ước mơ của cô. Nhưng vì sợ mẹ nghi ngờ nên cô cố gắng nở nụ cười:

– Rồi ngày đó sẽ tới thôi mẹ à.

Nhìn con gái vui vẻ, bà cũng vui lây. Chợt bà lên tiếng:

– À phải! Mẹ có bà bạn bị bệnh, mẹ định đi thăm một lát. Kỳ Anh à! Con coi nhà nhé. Mẹ đi một lát sẽ về ngay.

– Hay là để con đưa mẹ đi nhé.

Bà cười nhẹ vuốt tóc con gái:

– Không cần đâu, mẹ đi một mình được rồi. Thôi, mẹ đi đây.

– Cần thận nha me.

Mẹ đi rồi, cô thấy thật nhẹ nhõm vì ít ra cô không cần đóng kịch trước mặt bà. Cô muốn được một mình yên tĩnh để gặm nhấm nỗi đau của mình. Cô ngồi thừ xuống một ghế đá và nhớ về Hào. Đã lâu lắm rồi, kể từ sau ngày ấy không gặp lại anh nữa, cô biết anh rất hận cô. Xa anh, cô cần yêu anh hơn. Có lúc nhớ anh, cô muốn phát cuồng. Có hôm đi làm về, cô đã cho xe chạy thẳng đến nơi anh làm việc, với ý muốn

được ngắm nhìn anh một lần cho thỏa mãn. Nhưng cô biết nếu gặp lại anh, cô sẽ không đủ can đảm để xa anh thêm một lần nữa. Thôi thì định số đã an bài, cô đã không có cơ hội làm vợ anh. Nhưng Hào ơi! Em yêu anh vô cùng. Em yêu anh cho đến hết cuộc đời này. Nước mắt tràn mi, cô nghe môi mình mặng đắng. Nỗi cô độc đang vây kín lấy tâm hồn cô.

10. Chương 10

King khôngong... kin khôngong

Ai lại tìm cô trong lúc này chứ. Không, cô không muốn tiếp khách. Nhưng đã muộn rồi, cô chưa kịp lánh mặt thì bên ngoài cửa, bà Bình đã phát hiện ra cô. Bà hấp tấp gọi:

— Kỳ Anh! Kỳ Anh!

Cô không thể ngồi im mãi được. Lau khô dòng lệ, cô bước ra với những bước chân nặng nề. Nhìn ánh mắt của bà Bình, cô e dè:

— Cháu chào bác

— Kỳ Anh! Cũng may có cháu ở nhà.

— Bác tình cháu có chuyện gì không ạ?

đôi mắt bà Bình khẩn cầu:

— Kỳ Anh! Bác có thể nói chuyện với cháu một lát, có được không?

Cô thừa biết bà đến tìm cô có việc gì. Nhưng không thể từ chối được, buộc lòng cô phải mở cửa và nói:

— Cháu mời bác vào nhà ạ.

— Cảm ơn cháu.

Ngồi trên chiếc ghế, bà Bình đưa mắt một lượt khắp nhà, rồi hỏi:

— Cháu ở nhà có một mình sao?

Cô rót một ly trà để trước mặt bà, ngồi xuống đối diện rồi trả lời:

— Dạ, mẹ cháu vừa đi công chuyện. Mời bác uống trà.

— Ồ được, để bác tự nhiên

Cô cúi đầu không dám nhìn thẳng vào bà Bình. Đối diện với cô, bà Bình dường như cũng khó mở lời, nên hỏi:

— Lúc này, cháu thế nào rồi, Kỳ Anh?

Vẫn không ngược lên;

— DẠ, cháu vẫn bình thường

Rồi cả hai cùng yên lặng. Không khí trong căn phòng trở nên căng thẳng. Bà Bình bưng ly trà lên uống một ngụm rồi mở lời:

— Hôm nay bác đến đây để...

Đôi mắt già nua của bà Bình bắt đầu ngấn lệ, kèm theo giọng nói tắt nghẹn làm Kỳ Anh hốt hoảng:

— Gia Hào? Có phải Gia Hào đã xảy ra chuyện gì không bác?

— Không. Nhưng nó bị thâm lăm. Ký Anh...

– Bác đừng nói nữa. Con hiểu rồi.

– Con đã hiểu rồi sao? có phải con sẽ trở lại với thằng Hào không? Nó yêu con lắm, Kỳ Anh à. Nó yêu con rất thật lòng. Con đừng bỏ rơi nó nhá Kỳ Anh.

Khó khăn lắm, cô mới kìm cho tiếng khóc không bật ra, giọng cô run run:

– Không thể, cháu không thể.

Bà Bình chồm đến nắm tay cô và lay

– Tại sao thế? Kỳ Anh! Nói đi cháu.

Kỳ Anh cắn chặt môi đau buốt rồi quay đi nơi khác, giọng cô lạc đi:

– Bởi vì cháu không yêu anh ấy.

Bà Bình buông mình xuống ghế thất vọng, nhưng ánh mắt bà đầy vẻ van cầu:

– Kỳ Anh! Trước kia, hai con vui vẻ với nhau lắm mà. Bác rất yêu con, rất muốn con làm con dâu của mình.

– Cháu xin lỗi...

– Kỳ Anh! Xem như bác xin con cũng được. Bác chỉ có một đứa con trai duy nhất. Gia Hào là chỗ dựa cuối đời cho bác. Xin con hãy nghĩ đến nó một lần. Nó yêu con lắm Kỳ Anh à.

Kỳ Anh nhắm nghiền đôi mắt, cô thấy khó thở vô cùng. Cô còn yêu anh hơn cả gấp trăm lần nữa kìa. Nhưng... cô không dám nhìn bà mẹ đang đau khổ.

– Cháu xin lỗi, vì cháu đã phụ lòng bác và anh Hào. Nhưng cháu đã suy nghĩ kỹ rồi, tình yêu không thể miễn cưỡng được, xin bác thông cảm.

Bà Bình đã bật khóc:

– Bác biết. Nhưng nếu cháu cố gắng thì có thể được mà. Kỳ Anh! Gia Hào là niềm hy vọng của bác. Bác dám lấy tính mạng mình ra bảo đảm, cháu lấy Gia Hào suốt đời sẽ được hạnh phúc. Kỳ Anh! Hãy nghĩ lại đi cháu. Hiện giờ, thằng Hào nó buồn lắm, chỉ có cháu mới đem lại cho nó nụ cười như xưa mà thôi.

Nhìn bà đau khổ bị lụy, suýt chút nữa thì cô đã nói toạc ra nỗi khổ của mình. Nhưng cô đã kịp dừng lại, bởi vì cô sợ nhìn thấy những ánh mắt thương hại của mọi người. Thôi thì hậu quả cứ để cô gánh lấy... Cô sẽ mang mãi bí mật này cho đến ngày nằm yên trong cổ quan tài.

Cô nói:

– Xin lỗi, cháu không thể đâu ạ. Bởi vì cháu đã có người yêu và chúng cháu sắp làm lễ cưới.

– Thật vậy sao?

– Vâng. Cháu đang chuẩn bị làm cô dâu đấy bác ạ.

Bà Bình thần thờ:

– Trời ơi! Tội nghiệp cho con tại tôi biết đường nào.

Thấy bà Bình thiếu não, cô đành cắn răng an ủi

– Theo cháu biết. Mỹ Quân là một cô gái tốt. Cháu nghĩ cô ấy rất xứng đáng làm dâu của bác và vợ anh Hào.

– Bác cũng đã từng nghĩ đến điều đó, nhưng rất tiếc, trái tim thằng Hào chỉ có mỗi mình cháu mà thôi.

Cô cười trấn an bà:

– Bác yên tâm. Gần nhau lâu ngày, nhất định Gia Hào sẽ nhận ra rằng Quân là một cô gái tốt, hơn hẳn cháu về mọi mặt. Lúc đó, anh ấy sẽ yêu ngay.

– Thôi thì chúng ta hy vọng như vậy đi.

Không còn lý do nào để thuyết phục Kỳ Anh nữa, bà đành đứng lên nói:

— Bác đã làm phiền cháu lâu quá. Thôi, bác về đây.

Kỳ Anh thở phào:

— Dạ, để cháu tiễn bác.

Hai người sóng bước ra cửa, bỗng bà Bình quay lại:

— Kỳ Anh à! Dù có chuyện gì đi nữa, bác cũng rất quý mến cháu. Ngày cưới cháu sắp đến bác xin chúc cháu trăm năm hạnh phúc. Bác về đây.

Lời chúc của bà làm cho cô xúc động nghẹn ngào. Nhìn dáng đi lẫm lũi nặng trĩu của bà, cô chỉ muốn gào lên “mẹ Ơi”, nhưng không, cô đã gục xuống và khóc nức lên. Cô đập đầu vào tường và gào lên:

— Ông trời ơi! Sao ông lại ác thế? Tôi đã làm gì nên tội mà ông nhốt tâm gan cho tôi chứng bệnh khốn nạn này. Nếu có thể, ông hãy lấy mạng tôi đi, chứ đừng để mọi người xung quanh tôi phải chịu đau khổ vì tôi như vậy. Họ vô tội mà, tất cả họ đều vô tội, kể cả tôi. Bây giờ tôi chỉ muốn chết, ông giết tôi đi, tôi không còn khả năng chịu đựng nữa rồi. Tôi đã cố gắng hết sức rồi, tôi không thể tiếp tục được nữa. Nếu ông còn một chút lương tâm, thì hãy giải thoát cho tôi đi, tôi muốn chết. Tôi muốn chết.

— Kỳ Anh! Kỳ Anh!

Vừa bước vào cửa, bà Xuân hốt hoảng khi chứng kiến con gái đang quằn quại trong đau khổ. Ôm cô lên, bà cũng bật khóc:

— Kỳ Anh! Con làm sao vậy?

Ôm chầm lấy mẹ, cô khóc ngất:

— Mẹ Ơi! Con khổ quá.

— Là chuyện gì?

— Con khổ lắm, mẹ biết không?

— Được rồi, được rồi, có mẹ đây.

Ôm con gái vào lòng, lòng mẹ đau như xé. Bà có cảm giác như Kỳ Anh vừa lên ba. Lấy trọn thân mình bà che chở cho con gái, dù chưa biết con đã xảy ra chuyện gì, nhưng bà muốn bà được gánh trọn nỗi đau để cho con gái được bình an. Còn Kỳ Anh như chết ngất trong tay mẹ.

Thoáng đâu đây một điệu nhạc buồn u uất:

Rồi có một ngày...

Tôi xuôi tay nhắm mắt

Trên chuyến xe tang

Hai hàng ngựa trắng đi đâu

Rồi có một ngày...

Từ nhà Hào về, Quân đã bắt gặp bà Xuân đang đứng đợi cô ở cửa với dáng vẻ bồn chồn sốt ruột. Lấy làm lạ, cô chạy nhanh đến hỏi:

— Má Xuân! Má đến tìm con phải không?

Thấy cô, bà Xuân mừng rỡ:

— May quá! Cuối cùng rồi con cũng đã về, má có chuyện muốn hỏi con

Cô nhanh chóng mở cửa và nói:

— Vào nhà đi má.

— Ồ được.

Cô rót cho bà ly nước, và nhận thấy ở bà nét tiêu tụy lo âu đang hiện rõ lên trong đôi mắt nặng trĩu. Từ lâu, cô rất yêu quý bà, ngay cả bây giờ cũng vậy. Cô thấy lương tâm mình hơi ray rứt vì làm hại KAnh. Nhưng thực lòng, chưa bao giờ cô muốn làm tổn thương đến Kỳ Anh và người mẹ nuôi này. Chờ cho bà uống xong ngụm nước, cô hỏi:

— Má Xuân! Đến tìm con có việc gì không má?

— À! Lúc này con và Kỳ Anh có gặp nhau không?

— Dạ, vẫn bình thường má ạ.

— Thế con có nghe nó nói gì với con không, hử Mỹ Quân?

Quân giả vờ ngơ ngác:

— Con có nghe gì đâu? Bộ có chuyện gì hử má?

— Má có linh cảm như thế. Thời gian gần đây, nó có nhiều thay đổi lắm, luôn trầm tư u uất. Còn nữa, hôm qua chính mắt má bắt gặp nó quần quai trong đau khổ, nhưng gặng hỏi mãi cũng không được.

— Có thật thế không má?

Đôi mắt bà Xuân đã đầy nước mắt, bà ghen ngào:

— Má thấy mình thật là vô tích sự, có một đứa con duy nhất mà cũng không hiểu rõ nó được. Mỹ Quân! Con là bạn thân của nó, con có biết một chút gì không con?

Lòng Quân bứt rứt, nhưng cô cố nói:

— Dạ, con thấy nó vẫn vui vẻ bình thường chứ có thấy gì đâu ạ. Hay là má...

Không. Không có gì qua được linh cảm người mẹ đầu con ạ.

Nhìn bà Xuân khóc lóc, tâm trí cô rối bời. Cô tự hỏi hành động cô gây ra liệu có sai lầm lớn quá hay không? Mọi việc đến đây nên tạm dừng hay tiếp tục. Nhìn bà Xuân, nghĩ đến Kỳ Anh, cô muốn bỏ cuộc. Nhưng trái tim cô đã ngăn cản lý trí cô mất rồi. Cô quá yêu Gia Hào, cô làm như vậy với một mong ước duy nhất được nằm trong vòng tay yêu thương của anh, được anh săn sóc, lo lắng như anh đã từng lo lắng cho Kỳ Anh, thế thôi. Cô không hề muốn làm hại anh. Rồi một vài năm nữa, cô sẽ chết, anh vẫn còn nguyên vẹn, lành lặn và cuộc tình gián đoạn của họ sẽ được nối lại. Lúc đó, cô sẽ mỉm cười nơi chín suối. Cô tự trấn an mình: Có lẽ đó là cơn sóc của mọi người rồi cũng qua mau thôi. Cụ thể như cô vậy, dù sự thật kinh hoàng nhưng cuối cùng cô cũng đã chấp nhận. Cô chỉ mong muốn duy nhất có được một tình yêu đích thực, như thế có gì là to lớn đâu!

Cô đưa ly nước cho bà Xuân

— Uống một chút nữa đi má.

Bà Xuân vẫn còn khóc, bà đưa bàn tay run run cầm ly nước, chẳng may sẩy tay làm ly nước rơi xuống vỡ tan tành, nước văng tung tóe rơi xuống vỡ tan tành, nước văng tung tóe chảy cả vào thành ghế. Như sự tỉnh, bà hốt hoảng kêu lên:

— Thôi chết rồi! Má...

— Không sao, không sao. Để con lấy khăn lau một loáng là xong ngay thôi.

Cô chạy đi lấy giẻ lau và chổi, cả hai cùng hốt miêng ly và lau nước. Bà có vẻ ái ngại:

— Thật già rồi, đụng đâu hư đấy cả.

Quân cười trấn an bà:

— Bọn con cũng thế thôi, đây là chuyện nhỏ mà

— Ôi! Chảy cả vào thành ghế rồi, để má đẩy ghế ra rồi lau.

Bá đứng dậy đẩy chiếc ghế nệm ra rồi kêu lên:

– Ấy chết! Có miếng giấy gì đây, để má lượm xem, không khéo sẽ ướt mắt.

Bà vô tình đọc lướt qua. Vừa phát hiện ra thì Quân đã tái mặt. Thì ra, mảnh giấy đó là bản xét nghiệm máu của Kỳ Anh mà cô đã tạo ra. Hôm biết mình đã bị bệnh, Kỳ Anh đã chạy đến¹, cô còn mang theo mảnh giấy, rồi trong lúc khóc lóc, mảnh giấy đã rơi xuống gầm ghế và mấy tháng nay vẫn yên vị nơi đó. Bây giờ và một sự ngẫu nhiên mà... cô muốn giật lại nhưng đã muộn mất rồi. Bà Xuân với toàn thân run rẩy, gương mặt bàng hoàng trắng bệch. Bà níu lấy Quân, với giọng tắt nghẹn:

– Mỹ ... Quân đây ... là gì... đây?

Quân chồm tới giật tờ giấy nhưng không được. Bà hỏi tiếp:

– Nói! Tại sao lại như vậy?

Thấy bà thở dồn dập như người sắp hấp hối, Quân lo sợ dịu lấy bà:

– Đừng như vậy mà má. Má ngồi xuống một lát cho khỏe đi.

– Tao không cần. Bây giờ, tao chỉ muốn nghe sự thật. Tại sao có bản kết luận này?

– Dạ.... con... con không biết...

Đôi mắt bà Xuân trắng dã, giận dữ nắm chặt tay Quân:

– Quân! Con có còn xem má là má nữa không?

– Dạ, thì... lúc nào con cũng quý trọng má như mẹ ruột của mình.

– Vậy thì đừng cố lảng tránh nữa. Thì ra bấy lâu nay bọn bây cố tình giấu tao. Mỹ Quân... – Gương mặt bà trở nên khắc khổ đau đớn – Con đừng có giấu má nữa, được không. Tại sao mà Kỳ Anh lại vướng phải căn bệnh này?

Cô không ngờ mình vướng phải tình cảm khó khăn này. Bây giờ bà Xuân đã biết chuyện, thôi thì cứ làm theo kế hoạch đã định. Bà Xuân rất yêu con gái và rất sáng suốt. Bất quá thì bà sẽ đem Kỳ Anh về chữa trị, xét nghiệm máu lại, khi đó mọi người sẽ thở phào nhẹ nhõm và cho rằng lần trước bệnh viện nhầm lẫn. sau đó thì mọi việc sẽ trở lại bình thường. Còn cô... có lẽ ông trời đã an bài sẵn rồi. Thôi thì cũng một kiếp người.

Cô đến bên bà nhỏ nhẹ:

– Thật ra thì chúng con đã biết từ lâu, nhưng không dám nói ra sợ má buồn.

– Nhưng má không tin. Kỳ Anh ở hiền dịu nét na như thế, làm sao mắc phải căn bệnh này được.

Vì đột ngột quá nên cô không biết phải nói sao. Vả lại, cô cũng không dám thú nhận hành động sai trái của mình nên nói liều:

– Dạ, có lẽ sau này Kỳ Anh đi chơi nhiều quá nên...

– Đi chơi?

– Dạ, nó đi chơi nhiều lắm má ạ. Còn cặp rất nhiều người nữa.

– Má không tin. Không tin đó là sự thật. Mỹ Quân! Con đã nói dối.

Có tật giật mình, thêm sự kiên quyết nghiêm khắc của bà Xuân, cô hốt hoảng nói:

– Nếu má không tin, con sẽ dẫn má đi xem thực tế.

– Được, má nhất định sẽ đi.

Trời ơi! Mũi tên đã bắn ra rồi không thể thu lại được. Càng ngày, cô càng đẩy mình đi quá xa rồi. Bên cạnh, lời bà Xuân đành gọn:

– BAo giờ thì đi được?

– Chiều.

Hôm nay cô làm sao vậy nhỉ? Cô đã bị bà Xuân khống chế hoàn toàn khiến đầu óc mụ mẫm cả.

Giọng bà Xuân vẫn còn giận dữ:

– Thôi được rồi, chiều má sẽ đến.

– À. không cần đâu, con sẽ đến rước má.

– Vậy cũng được.

Bà Xuân đã ra về từ lâu nhưng cô vẫn chưa ra khỏi cơn khủng hoảng. Nhưng chợt nhớ nhiệm vụ của mình chiều nay nên vội bấm máy, rồi cô hấp tấp kêu lên:

– Alô. Là mày đấy phải không Kỳ Anh?

Bên kia đầu dây, giọng Kỳ Anh hơi ngạc nhiên:

– Vâng. Tao đây. Có chuyện gì thế?

– Chiều nay, à... tan sở, mày đến quán bar “Dậy sóng”, tao đã sắp xếp cả rồi, vở kịch y như cũ, nhớ nhé

– Nhưng để làm gì?

– Rồi mày sẽ biết sau. Tình thế khẩn cấp lắm, nhớ nhé.

Quân vội cúp máy vì sợ Kỳ Anh từ chối, đầu óc cô đang căng ra.

Tội nghiệp cho Kỳ Anh! Một lần nữa cô phải đối đầu với khó khăn nhọc nhằn. Nhưng cô có ngờ đâu, người cô sẽ đương đầu chiều nay lại chính là mẹ ruột của mình.

Đáng thương cho một chiếc lá mảnh mai.

Khuất sau một gốc cây cạnh quán bar “Dậy Sóng”, bà Xuân cùng Quân hồi hộp căng mắt ra hướng về phía quán. Nhất là bà Xuân, với gương mặt giận dữ lo âu, như không giấu được vẻ khẩn thiết với hy vọng mong manh rằng, đừng bao giờ để cho bà thấy điều mà bà đang chờ đợi. Nhưng không, bà không còn thời gian để nghĩ ngợi nhiều, bởi vì Quân đã siết chặt cánh tay bà, giọng hấp tấp:

– Đó má, Kỳ Anh kia.

Chưa kịp nhìn theo Quân, nhưng bà nghe tim mình thổn thức dồn dập, mồ hôi đang và ra rạ.. cố gắng lắm, bà mới nhìn được phía quán

– Trời ơi!

Bà thét lên trong đau đớn. Đứa con gái mà bà đã sinh ra và nuôi dưỡng gần ba mươi năm qua. Lúc nào bà cũng tự hào, kiêu hãnh về đứa con xinh đẹp, nhu mì, dịu dàng này. Thế mà... đôi mắt bà như hoa lên. Từ trong quán bar, Kỳ Anh đang cặp vai tình tứ với một người đàn ông bước ra. Bà nhận thấy người đàn ông đó cỡ tuổi bà, người thì mập ú, đồ sộ. Một lần nữa, bà lại kêu trời:

– Trời ơi! Loạn luân mất rồi, thật là nhọc nhằn.

Bên cạnh, Quân lại nói thêm:

11. Chương 11

– Con nghe đâu lão ấy giàu lắm.

– Kỳ Anh đã tự tay mình đánh mất tất cả rồi, con ơi.

Bà nói trong tuyệt vọng. Rồi bỗng dưng bà vụt đứng lên rời chỗ nấp, làm Quân hết hoảng kéo bà lại, hỏi:

– Má, má định làm gì thế?

Giọng bà tức giận tột đỉnh:

– Kỳ Anh đã làm chuyện dơ bẩn quá, hôm nay tao sẽ cho nó một bài học.

– Má! Nhưng ở đây là ngoài đường, dù sao má cũng giữ danh dự cho nó chứ.

– Không. Chính nó đã tự làm mất danh dự của mình, còn bôi tro trát trấu vào mặt má nữa.

Nhìn gương mặt bà tím tái giận dữ, Quân lo sợ trấn an bà bằng cách nắm tay bà định kéo đi

– Chúng ta về thôi má, chuyện đâu còn có đó mà. Để con sẽ gặp Kỳ Anh khuyên bảo nó thêm. Nó có học thức, con nghĩ nó sẽ sớm nhận ra sai lầm của mình.

Lời của Quân làm bà có dịu đi đôi chút. Bà tự trấn an mình. Ở đời, ai không mắc phải sai lầm, huống gì con gái bà hiền dịu thật thà quá. Bà đứng lên định bước theo Quân thì một hình ảnh đập vào mắt làm bà kinh hoàng. Vẫn ở trước quán bar, Kỳ Anh cùng lão bụng phê đang hôn nhau đắm đuối. Chiếc áo khoác mà bà thấy cô mặc, lúc này không còn, bây giờ trên người cô chỉ còn chiếc áo ngắn cũn cỡn, và chiếc váy cực ngắn gần như phô trương hết cả da thịt ra ngoài. Nổi kinh hoàng vẫn vậy lấy đầu óc bà. Bà đứng đó miệng há hốc, mắt tròn tròng trắng dã, da mặt bà trắng bệch. Quân hét hoảng lay bà và gọi:

– Má Xuân! Má sao vậy? Bình tĩnh đi má.

Bà vẫn chết đứng. Quân lo sợ đến mức cô muốn khóc mà không khóc được. Cô lại lay và gọi lớn hơn

– Má! Má ơi! má có sao không? Đừng làm con sợ nha má.

Vẫn không lên tiếng, rồi bỗng nhiên toàn thân bà nhũn ra, bà đổ xuống nằm vật ra đường trước sự kinh hoàng của Quân. Cô gào lên, lạc cả giọng:

– Má Xuân! Má Xuân ơi! Đừng như thế mà. Là do con, chính con mới là người có lỗi.

Nhưng bây giờ bà như một kẻ vô tri, nào nghe được lời phân minh của cô..

Trên đường phố tấp nập, tiếng còi xe cấp cứu đang xé gió lao đi làm kinh động cả một thành phố.

Bên cạnh giường bệnh của mẹ, Kỳ Anh cắn chặt ngón tay đến rướm máu để cho tiếng nấc không bật ra ngoài. Mẹ cô nằm đó với hơi thở yếu ớt, mặt mày trắng bệch, xanh xao... Bên tai cô, lời nói của vị bác sĩ vẫn còn văng vẳng, cô có cảm giác đây là lời buộc tội đối với cô...

– Cô là con gái bệnh nhân phải không?

– Dạ, phải.

Giọng ông trách nhẹ:

– Mẹ cô có bệnh tim, sao lại để bà ấy kinh động đến thế?

– Da...

Lúc đó, nhìn vẻ mặt đăm chiêu của ông, cô đã níu lấy ông và gào lên trong tiếng nấc:

– Bác sĩ! Xin hãy cho tôi biết tình trạng của mẹ tôi thế nào?

Ông lắc đầu:

– Chúng tôi đã cố gắng hết sức mình rồi, giờ chỉ còn hy vọng ở bản năng của bà ấy mà thôi...

Níu chặt lấy thành giường, cô khóc ngất. Mẹ Ơi! Không phải do con hư đốn đâu. Bản thân con cũng không hiểu tại sao mình mắc bệnh. MẸ Ơi! Con đau khổ lắm mà không nói ra được. Dù hết sức cố gắng nhưng tiếng khóc của cô vẫn bật ra ngoài, tiếng khóc mang đầy uất hận ai oán. Tiếng khóc muốn lay tỉnh cơn hôn mê của bà XUân. Từ lúc chứng kiến việc làm của con gái, bà đã ngất xỉu và được đưa ngay đến bệnh viện đã ba ngày trôi qua bà vẫn chìm trong hôn mê. Bác sĩ bảo bà bị đứt mạch máu não vì bị kích động mạnh.

Và đã ba ngày trôi qua rồi, Kỳ Anh không hề ăn uống gì. Cô chỉ đứng bên giường mẹ và sợ mẹ cô sẽ bỏ cô đi mãi mãi. Tiếng khóc cô vẫn thổn thức trong căn phòng lạnh giá. Rồi bỗng dưng đôi mắt rưng rưng đỏ của cô sáng lên. Mẹ cô vừa cựa mình. Cô ào tới nắm nhẹ bàn tay lạnh buốt của bà, khẽ gọi trong nước mắt

– Mẹ Ơi! Tỉnh dậy đi mẹ.

– Mẹ Ơi! mở mắt ra đi, con là con gái Kỳ Anh của mẹ đây này.

Cô áp cả mặt mình vào đôi má xanh xao của mẹ làm ướt cả mặt bà. Bà khẽ nhủ mày, đôi mắt từ từ hé mở, nơi đó, hai giọt nước mắt vừa lăn ra. Mừng rỡ cô khóc ngất và kêu lên:

– Ơi! Mẹ đã tỉnh rồi. MẸ Ơi! Con là Kỳ Anh nè, mẹ có nhận ra không?

Bà chớp chớp đôi mắt như đang cố nhớ lại mọi chuyện. Bỗng đôi mắt bà long lên sòng sọc, gương mặt đánh lại giận dữ. Bà cố lấy hết sức lực còn lại đẩy cô và hét lớn:

– Cút khỏi đây mau. Tao không có đứa con bất hiếu như mày.

Bất ngờ bị mẹ xô mạnh, Kỳ Anh ngã lăn ra đất. Cố nén cơn đau, cô lom còm ngồi dậy và khấn thiết van cầu:

– Mẹ Ơi! con biết lỗi rồi, xin mẹ đừng ghét bỏ con.

– Đi, đi mau, đừng để cho tao thấy mặt nữa.

Cô khóc điên:

– Đừng, mẹ Ơi. Con không còn chỗ nào nương tựa nữa, mẹ hãy thương con với.

Bà Xuân thở hồng hộc, mặt tím tái cơn giận của bà đã lên đến tột đỉnh. Bà lại hét:

– Đi mau! Mỹ Quân! Mỹ Quân đâu?

Bên ngoài, Quân nghe tiếng vội tông cửa chạy vào. Nhìn bà, cô hốt hoảng lên tiếng:

– Má Xuân! Chuyện gì xảy ra vậy?

Bà chỉ còn nói trong hơi thở:

– Má.. má không muốn gặp nó nữa, mau đuổi nó ra ngoài đi.

Kỳ Anh gần như lết dưới sàn nhà, cố níu tay bà:

– Đừng mẹ Ơi. Đừng đuổi con lúc này, con chỉ muốn được ở bên mẹ thôi.

Nhìn Kỳ Anh, Quân thấy xót thương cho bạn. Nhưng nếu để thế này thì tình trạng của bà Xuân sẽ xấu hơn, nên cô đỡ Kỳ Anh lên và nói nhỏ:

– Mày tạm ra ngoài một chút đi, để tao nói với má sau.

Kỳ Anh nhìn khuôn mặt Quân đầy biết ơn:

– Hãy giúp tao nghe Quân, tao sợ lắm.

– Được rồi để tao lo.

Kỳ Anh nhìn mẹ qua màn lệ rồi từ từ bước ra ngoài. Trên giường, bà Xuân vẫn còn với những hơi thở nặng nhọc khó khăn. Quân vuốt ngực bà, cô nói như mếu:

– Má! Má cố lên nhé, để con đi gọi bác sĩ ngay.

Cô vội quay đi nhưng đã bị bàn tay yếu ớt của bà giữ lại:

– Đừng, không cần đâu

– Nhưng trông má mệt quá.

– Hãy cho má miếng nước.

Cô vội chạy đi lấy nước và bón cho bà:

– Má uống cẩn thận nhé.

Bà uống được vài muỗng nhỏ rồi lên cơn sặc sụa. Gương mặt nhăn nhúm của bà dường như không còn một chút sức sống làm Quân run rẩy:

– Cố lên đi má, má không sao đâu.

Bà lấy hơi thở từng cơn khó nhọc, nước mắt bà tuôi dài:

– Má không ngờ ba mươi năm qua, má tần tảo nuôi nó khôn lớn, mà bây giờ nó trả hiếu cho má như thế đấy.

– Thôi, chuyện đó hãy nói sau đi má à. Bây giờ má hãy nằm yên và cố gắng tĩnh dưỡng.

– Không. Nếu bây giờ má không nói thì e sẽ không còn cơ hội nữa đâu.

– Đừng má ơi! Đừng nói gở như thế mà, con và Kỳ Anh sợ lắm.

Gương mặt bà trở nên giận dữ:

– Đã bảo là đừng nhắc tới nó.

Bà lại thở hồng hộc. Nhìn bà nghĩ đến Kỳ Anh, cô cảm thấy mình có tội vô cùng. Cô nghĩ: “Hay là nói thật ra mọi chuyện, may ra còn cứu vãn tình thế, nếu không thì muộn mất”. Tự nhiên lúc này cô cảm thấy tỉnh táo hơn lúc nào hết. Cô đã quyết định kể ra sự thật và nhận lỗi lầm trước khi quá muộn. Xiết nhẹ tay bà, cô nói:

– Má à! Xin má bình tĩnh nghe con nói hết sự thật. Thật ra Kỳ Anh...

– Đừng nói nữa! - bà vội gạt ngang lời cô

– Nhưng con cần phải cho má biết sự thật

– Thôi, má nghĩ mình không còn đủ khả năng nghe một sự thật nào nữa đâu, Quân ạ.

Biết bà vẫn còn hiểu lầm, cô cố giải thích nên đều bị bà gạt ngang. Sợ bà tức giận nên cô không dám mở lời tiếp. Thấy bà nằm im mắt nhìn lên trần nhà, cô lo sợ hỏi:

– Má Xuân! Má đang nghĩ gì thế?

Mắt bà vẫn không rời khỏi trần nhà

– Má nghĩ mình đang có lỗi với một người

– Có phải là ba của Kỳ Anh không?

– Đúng. Má đã không làm tròn trách nhiệm, để đứa con hư đốn.

– Nhưng thật sự thì Kỳ Anh...

Đột ngột bà nắm tay Quân cầu khẩn:

– Quân à! Con có thể ngồi nghe má kể một câu chuyện, được không?

– Dạ được. Con sẵn sàng nghe ạ.

Đôi mắt mẹ mỗi của bà trở nên xa vắng:

– Một sự thật đã ba mươi năm trôi qua rồi, má cứ nghĩ mình sẽ giữ bí mật suốt đời và sẽ mang theo vào lòng đất khi nhắm mắt. Nhưng bây giờ biết mình sắp chết...

– Má! Má không chết đâu mà

Giọng bà khó nhọc:

– Đừng ngắt lời má, như thế e rằng con không kịp nghe hết câu chuyện đâu. Quân! Con biết không, khi biết mình sắp chết, con người ta không còn đủ khả năng giữ kín bí mật nào cả. Nên má xin con chịu khó lắng nghe một lần. Thật ra thì có lẽ ba Kỳ Anh vẫn chưa chết

– Hả! Nhưng tại sao...

Bà lấy từ hơi thở nặng nhọc rồi tiếp:

– Hơn ba mươi năm trước, khi còn là một nữ sinh trung học từ quê lên tỉnh học, má có yêu một người và cũng được người ấy yêu lại. Cuộc tình tự do dần đưa má và người ấy đi qua giới hạn. Lúc đó, má sống chìm ngập trong hạnh phúc. Rồi tiếp tục ra trường, người ấy tiếp tục con đường tương lai bằng một chuyến vượt đại dương sang Mỹ du học, mà không thể ngờ được mình bỏ lại quê hương một mầm sống đang tượng hình. Còn lại một mình với cái thai trong bụng, má không dám trở về quê nên đành bỏ đi biệt xứ để làm việc sinh con. Thế đó và ba mươi năm vẫn yên bình trôi qua, thế mà...

– Má! Thế là Kỳ Anh còn cha sao?

– Có thể như vậy. Nhưng Quân à! Đây là nỗi ô nhục nhất đời má. Bây giờ, nếu gặp lại ông ấy, má không còn mặt mũi nào trao cho ông ấy một đứa con nhếch nhác bệnh hoạn như vậy.

– Nhưng má ơi, Kỳ Anh không hề...

Bà đưa tay ngăn lại, hơi thở gấp gấp hơn. Rồi đôi tay bà như đang tìm kiếm gì trên cổ. Thấy thế, Quân hỏi:

– Má cần gì?

– Sợi dây.. chuyện.

Hiểu ý cô tháo sợi dây chuyền mặt ngọc màu đỏ trên cổ bà và nói:

– Có phải má cần cái này không?

Cầm sợi dây chuyền trong tay áp vào ngực mình, dường như bà sống lại cảm giác của ba mươi năm về trước. Rồi bà khóc, khi đưa sợi dây chuyền cho Quân:

– Đây là sợi dây chueyền mà ba của Kỳ Anh tặng cho má trước khi lên đường du học. Lẽ ra má định cho Kỳ Anh nhân ngày cưới của nó, nhưng nó đã làm thay đổi tất cả. Quân, xin con hãy giữ gìn má, bao giờ có thể, con hãy trao trả lại cho nó.

Thấy bà yếu dần, Quân khẩn cầu:

– Hay để con gọi Kỳ Anh vào với má nhé.

Bà lắc đầu đau đớn:

– Má rất thương Kỳ Anh. Nhưng việc làm của nó khiến má không đủ thời gian để tha thứ cho nó, và không thể chấp nhận nó.

– Má?

– Còn nữa, xin con hãy ở lại chăm sóc cho Kỳ Anh. Dù sao, bây giờ nó cũng là một đứa đáng thương... thương... tiếng nói của bà tắt dần rồi tiếp:

– Nếu có gặp lại ông ấy, hãy nói rằng cho má xin... lỗi.

Đột nhiên, bà ngừng nói, mắt trắng dã, đầu gục sang một bên mềm nhũn.

Bà đã chết, chết một cách đột ngột, trên gương mặt vẫn còn vương nét bàng hoàng thẳng thốt.

Một cảnh tượng hãi hùng mà chưa bao giờ Quân đã nghĩ tới. Cô đứng chết trân, mồm há hốc mắt tròn tròn muốn rách cả mi. Cô kinh hoàng: Đây có phải là hậu quả mà cô đã gây ra không? Đúng rồi, mà đã gián tiếp giết người rồi, Mỹ Quân ạ. Lời buộc tội đang vây lấy cô. Cô lui dần, muốn khóc nhưng đôi mắt cứng lạnh. Cô nói như kẻ điên loạn:

— Má Xuân ơi! Không phải do con, con không hề muốn má chết. Con chỉ muốn làm như thế để có Gia Hào thôi. Không phải con, con không giết người.

Cô hét lớn như muốn xóa tan những lời cáo buộc trong tâm mình.

— Á...

Tiếng hét của cô vang tới bên ngoài cửa. Bằng hoàng, Kỳ Anh tông cửa xông vào. Rồi linh tính cho biết chuyện gì xảy ra khi nhìn ánh mắt thất thần và đầu tóc rối bù của Quân. Trên giường, mẹ cô chỉ còn là cái xác không hồn. Rồi cô đã ngất đi trước khi chưa kịp gọi hai tiếng “mẹ Ơi”

Lại thêm một nỗi bàng hoàng nữa đến với Quân. Cô hét lay bà Xuân đến Kỳ Anh, miệng vẫn còn lắp bắp:

— Không phải tao giết má. Kỳ Anh ơi! không phải tao đâu. Tao không cố ý gì cả, chỉ tại tao quá yêu anh Gia Hào thôi. Mày tỉnh lại đi, tao sẽ trả anh ấy lại cho mày đây. Mày cũng không có bệnh gì cả, chính tao mới bệnh SiDA nè. Kỳ Anh! Mày có nghe không?

Nhưng Kỳ Anh có nghe thấy gì đâu. Cô đã ngất lịm trong đau đớn tột cùng.

Căn phòng nhuộm đầy mùi tang tóc.

Đám tang của bà Xuân diễn ra trong một không khí buồn tẻ lạnh lùng đến nao lòng người ngoài cuộc. Bà con thân thích không có ai, chỉ vài người hàng xóm đến chia buồn. Quân cũng tự nguyện để tang cho bà. Cô hy vọng vòng khăn tang chít trên đầu mình sẽ giảm bớt một phần tội lỗi cô đã gây ra và cũng tỏ lòng thành kính đối với người mẹ nuôi của mình.

Còn Kỳ Anh, từ khi phát hiện ra mẹ mình đã chết, cô đã ngất lịm đi trong một thời gian dài. Nhờ sự tận tình của bác sĩ, cuối cùng cô đã tỉnh lại. Sau đó cô cứ ôm mãi quan tài của mẹ mà khóc. Vâng, cô chỉ có thể khóc mà thôi, ngay cả một câu van xin mẹ tha thứ tội mà không thoát ra lời.

Cho đến ngày đưa linh cữu bà Xuân đi an táng, người ta đã không còn thấy cô khóc nữa. Chỉ thấy gương mặt nặng trĩu với đôi mắt vô hồn, cầm bức chân dung mẹ đi bên cạnh quan tài với từng bước chân nặng trĩu. Đến khi linh cữu của bà Xuân đã vùi sâu dưới lòng đất lạnh, Quân đã gào khóc, kêu la thảm thiết ngất lên ngất xuống mấy lần. Nhưng Kỳ Anh vẫn đứng chết lặng không một giọt nước mắt không một tiếng kêu la. Nhiều người đưa tiễn trong đám tang lấy làm ái ngại cho cô, đến an ủi nhưng dường như cô vẫn không để tâm đến. Tâm hồn cô đã chai lạnh rồi sao?

Khi người khách cuối cùng đã rời tang lễ. Bên phần mộ mới trải đầy hoa huệ trắng chỉ còn lại hai cô gái mảnh mai đang quỳ phủ phục với tang phục trắng xóa khiến trời đất cũng ngậm ngùi. Lâu khô màn lệ, Quân cố bước những bước chân nặng nề đến bên Kỳ Anh, giọng còn nghẹn ngào nuốt tiếc.

— Má Xuân đã an bài. Bây giờ, cũng đã trễ rồi, chúng ta về nhé Kỳ Anh.

Kỳ Anh vẫn im lặng, đôi mắt vô hồn vẫn chăm nhìn vào phần mộ ướt. Quân gục đầu vào vai bạn khóc ngất.

— Má Xuân ra đi đột ngột quá tao biết mày đau khổ lắm. Nhưng hãy cố gắng lên Kỳ Anh ạ. Dù sao vẫn còn có tao bên mày. Hãy về nhà đi. Tao có một sự thật muốn nói với mày. Bây giờ tao mới hiểu là thời gian qua tao quá sai lầm đi làm chuyện đó. Kỳ Anh! Tao có lỗi với mày, càng có lỗi với má Xuân. Chỉ cái chết mới rửa hết được tội lỗi của tao.

Kỳ Anh vẫn không hề động đậy và cũng không hề phản ứng gì về thái độ của Quân. Nghĩ bạn mình đã đau khổ nên Quân đành dìu Kỳ Anh đứng dậy và đưa ra xe. Chiếc xe nổ máy, rú những hồi còi buồn bã rồi lao đi.

Đưa Kỳ Anh vào đến nhà, Quân cũng cảm thấy toàn thân mình kiệt sức. Vì mấy ngày cử hành đám tang bà Xuân, Kỳ Anh dường như suốt ngày đêm ôm lấy linh cữu của bà. Còn mọi việc tiến hành tang lễ, tiếp khách, tất cả mọi chuyện đều do Quân quán xuyến. Bây giờ cô mới thấm thía sự mệt mỏi rồi. Về đến nhà bây giờ cô chỉ muốn nằm xuống giường tìm nhanh một giấc ngủ. Nhưng nhìn thấy Kỳ Anh như thế, cô không nỡ bỏ mặc. Dìu Kỳ Anh lại ghế ngồi, cô ân cần nói:

– Ngồi xuống đi Kỳ Anh. Mấy hôm nay mày không có ăn gì cả, chắc là đói lắm rồi, để tao xuống bếp nấu tạm tô mì ăn nhé. Năm phút sau sẽ có ngay.

Nói xong, cô nhanh chân chạy xuống bếp. Và đứng như lời cô đã hứa chưa đầy năm phút sau, cô đã trở lại với tô mì bốc hơi trên tay. Cô định nhovn miệng cười và nói với Kỳ Anh, nhưng cô phát hiện Kỳ Anh đã không còn ngồi ở chỗ đó nữa. Lấy làm lạ, cô khẽ gọi:

– Kỳ Anh ơi!

– ...

– Kỳ Anh ơi! Mày đâu rồi?

Vẫn không có tiếng trả lời, cô hướng mắt về phía bàn thờ của bà Xuân cũng không thấy bóng dáng Kỳ Anh đâu. đặt vội tô mì xuống, cô thấy hoang mang. Chợt nhiên cô đứng im định thần lại vì nghe có tiếng nói xì xào gần đầu đây. Cố định vị trí, cô quay về nơi phát ra âm thanh đó. Cô phát hiện trong một góc mù mờ ở kệ bàn thờ lúc này về cô chưa kịp mở đèn, Kỳ Anh đứng giấu mình trong đó và hình như đang nói chuyện với ai đó. Đưa tay bật công tắc đèn, cô chạy đến nắm tay Kỳ Anh và lay:

– Kỳ Anh! Sao mày lại vào đây ngồi vậy? Mau ra đây ăn mì đi.

Và dường như Kỳ Anh không hề mảy may gì sự xuất hiện của quân. Miệng cô vẫn đang nói câu gì đó vô nghĩa, mà cổ hết sức Quân cũng không hiểu nổi. Quân lo sợ lay tiếp:

– Kỳ Anh! Mày đang nói gì vậy?

Bây giờ thì Kỳ Anh mới lên tiếng:

– Tao yêu mày lắm. Mày có yêu tao không? Cưới tao làm vợ nha, hay là để tao làm chồng mày nha. Ô! Con sâu đẹp quá, bắt cho tao đi. tao muốn ăn nó... tao muốn ăn con bướm.

Rồi cô lảm nhảm gì đó trong miệng nữa mà Quân không thể nghe được

Quân thấy đầu óc mình căng thẳng tột cùng, tay chân rụng rời. Một nỗi lo sợ mơ hồ vừa vây lấy cả tâm trí cô. Cô hỏi mà gần như đã bật khóc với hy vọng mong manh, như có một vẻ van nài, cầu khẩn:

– Kỳ Anh! Mày sao vậy?

Kỳ Anh lại nhìn cô với ánh mắt lừ đừ khó tả. Quân sờ nhẹ trán bạn và rên rĩ:

– Không phải là mày đang mê sảng chứ, Kỳ Anh. Tao biết tao có lỗi với mày, Kỳ Anh thật sự thì mày không có bệnh, người bệnh SiDA chính là tao. Nhưng tao quá yêu Gia Hào, tình yêu đó ngày càng to lớn hơn khi chớm gkiến sự yêu thương âu yếm của mày và anh ấy. Dù vậy nhưng tao cứ mãi dằn lòng mình, đó không phải là hạnh phúc của tao, mà là của mày, chỉ có mày mới xứng đáng với tình yêu của Gia Hào. Nhưng...

Quân nghẹn lời đi trong thời gian khá lâu rồi tiếp:

– Nhưng sự thật tao quá phũ phàng. Bản xét nghiệm HiV dương tính thay cho bản án tử hình với một kẻ vô tội Phùng Mỹ Quân. Mày có biết không? Khi biết mình sắp chết vì căn bệnh thế kỷ thì tình yêu trong tao trỗi dậy. Thế là tao không thể cưỡng lại trái tim và đảo ngược kết quả và mong muốn có được Gia Hào trong quãng đời còn lại. Mày có hiểu không, tao chỉ muốn mượn anh ấy trong thời gian ngắn. Nhưng không ngờ tao đã hại chết má Xuân, Kỳ Anh! Bây giờ mày đã hiểu mọi chuyện. Tao là kẻ tội lỗi tày đình. Tao nhất định cùng cái chết để tạ lỗi cùng mày. K ỳ Anh! Xin hãy tha thứ cho tao. Nơi tuổi vàng, xin chúc mày và Gia Hào trăm năm hạnh phúc.

Cô quay đi thì nghe đằng sau tiếng cười the thé. Quay lại cô bàng hoàng khi nhận ra Kỳ Anh với đầu tóc rối bời đang nhả răng cười man dại, cười như một kẻ đang lên cơn điên, tay đưa lên, lẫn lộn trong tiếng cười là lời nói:

– Lại đây với mẹ con, mẹ yêu con lắm, con trai của mẹ.

Quân tròn tròn mắt, kinh hoàng, lùi dần, lùi dần, đầu cô vừa bật ra một suy nghĩ. Trời ơi! chẳng lẽ Kỳ Anh đã điên loạn rồi sao. Đôi mắt trắng dã vô hồn, nụ cười man dại, miệng luôn nhảm nhảm, nói chuyện này, xọ chuyện kia, đầu tóc bù xù.

Vâng. Thật xót xa cho một đóa hoa đầy hương sắc nhưng kém may mắn. Nỗi đau chồng chất nỗi đau đã dồn ngã một Kỳ Anh hiền hậu, dịu dàng và mảnh mai yếu đuối. Cô đã không đủ sức với những đau đớn mất mát mà trong một thời gian ngắn đổ xuống đời cô. Cô đã điên loạn. Cô không còn khả năng đối diện với hiện tại. Ngay cả những lời tự thú của Quân, cô cũng không hề nghe thấy. Tâm trí hiện tại của cô là nhữn ghư ảo phù du, nhìn cuộc đời bằng ánh mắt ngây dại, vô hồn. Xung quanh cô là những ảo ảnh đen tối, nhập nhòa. Miệng cô luôn lảm nhảm như đang nói với một lũ vô hình hư không nào đó. Còn Quân, nỗi kinh hoàng liên tiếp nỗi kinh hoàng liên tiếp nỗi kinh hoàng. Cô phải bịt kín miệng để khỏi thốt ra tiếng kêu đau xót. Nhìn Kỳ Anh, cô thấy ghê tởm bản thân mình và tự hỏi: Đây có phải là một nạn nhân của cô nữa không. Nỗi ám ảnh và cái chết của bà Xuân vẫn còn đang vây lấy cô. Cô đang tìm cách thú nhận để giải bớt tội mình. Thế mà... nhưng một tia sáng vừa lóe ra khỏi đầu óc cô và cô đã hy vọng có thể là Kỳ Anh đang đùa với cô chẳng, bởi vì họ hay đùa với nhau như thế. Với ý nghĩ như thế, cô bước rón rén đến bên Kỳ Anh vẫn đang giấu mình trong góc tủ, cố nở một nụ cười và nhẹ nắm tay bạn, nói:

— Kỳ Anh! Có phải mày đang đùa với tao không?

12. Chương 12

Kỳ Anh không trả lời mà đầu cứ lắc lư mắt nhìn Quân soi mói. Như đang cố khám phá một sinh vật hết sức lạ lẫm. Quân vô cùng sốt ruột nhưng vẫn hy vọng:

— Kỳ Anh! Tao biết tao có lỗi nhưng mày cứ chửi mắng tao đi, chứ đừng gài như thế tao sợ lắm. Tao biết lỗi của tao rồi.

Đột nhiên, Kỳ Anh cất tiếng cười nghe rộn người, rồi ngay sau đó lại khóc, khóc như một đứa trẻ bị oan ức, ti ếng khóc nghe như ai oán, than thở. Rồi đột nhiên cô vỗ lấy Quân, cầu xé, rồi lại cầu xé mình đến trầy xước cả tay chân. Quân lo sợ đến không thở được, cô lùi xa với một khoảng cách an toàn nhất và nhìn Kỳ Anh. Lúc này Kỳ Anh lại cố thủ trong góc kẹt lúc nãy, gương mặt trở nên ngây ngô hiền dịu, nhưng không còn hiển hiện một chút tỉnh táo nào.

Một sự thật quá phũ phàng. Và Quân đã ôm mặt khóc ngất. Kỳ Anh đã thật sự điên loạn rồi. Tất cả do cô mà ra, bây giờ cô phải làm gì đây. Ai có thể giúp được cô và giúp Kỳ Anh thoát khỏi cơn khủng hoảng và thoát khỏi cơn điên loạn này.

Đúng rồi, Hào. Mấy hôm nay cô đã quên mất Hào. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh và cái chết của bà Xuân quá đột ngột, mọi chuyện tác động mạnh quá đối với cô nên cô đã quên mất còn sự hiện diện của Hào. Ngay cả cái chết của bà Xuân, cô cũng quên không báo tin cho anh. Có lẽ lúc này cô là người tỉnh táo nhất, nhất định anh sẽ giúp được cho Kỳ Anh. Vì cô biết trái tim anh vẫn còn nặng hình bóng của Kỳ Anh. Cô nhìn về phía Kỳ Anh lúc này đang ngồi lảm nhảm một mình, tay chân đang múa may vô nghĩa. Cô khẽ dặn dò

— Kỳ Anh ở nhà đợi tao một chút nhé, tao sẽ đi tìm Gia Hào về cho mày nhé, tao sẽ về ngay.

Nhìn lại mình, thấy chiếc áo đang mặc trên người lúc nãy bị Kỳ Anh xé rách, cô vội vào trong thay áo rồi dắt xe đạp đi.

Trên đường phố tấp nập xe cộ, đầu óc cô như muốn nổ tung và rối loạn như một mớ tơ vò.

Hy vọng rồi mọi việc không quá muộn màng, và tệ hại.

Cô dừng xe trước một tòa nhà lớn màu trắng, nguy nga hiện đại, được gắn một hàng chữ mạ vàng, nghiêm trang đồ sộ: “Viện nghiên cứu khoa học”. Khung cảnh nghiêm trang làm cho cô có vẻ rụt rè ái ngại. Nhưng nhớ đến ánh mắt ngây dại của Kỳ Anh khiến cô mạnh dạn hơn. Dừng xe nơi sân, cô bước vào phòng bảo vệ. Người bảo vệ đứng tuổi cũng hết sức nghiêm trang nhưng tỏ ra lễ phép

– Chào cô. xin cho biết tôi có thể giúp gì cho cô được không ạ.

Sự niềm nở của người bảo vệ làm cô ấy náy. Cô nói lí nhí

– Dạ, cháu muốn tìm anh Gia Hào ạ.

– À! có phải kỹ sư Trịnh Gia Hào không?

– Dạ, phải. Anh ấy có đây không hở chú?

– Có. nhưng cậu ấy đang có cuộc họp quan trọng... à, có lẽ cũng sắp xong rồi, hay cô chịu khó ngồi ghế đợi một nhé.

Đành phải chịu như vậy thôi. Cô nhìn người bảo vệ tốt bụng với ánh mắt hàm ơn và đáp:

– Dạ, cảm ơn chú, cháu sẽ đợi ạ.

Cô chưa kịp lại ghế ngồi theo ngón tay chỉ của người bảo vệ thì nhận thấy ông lại đứng một cách nghiêm trang rồi cúi đầu lên tiếng:

– Xin chào viện trưởng

Nhìn theo ánh mắt người bảo vệ, cô phát hiện một người đàn ông từ trong viện đi ra, khoảng ần lục tuần dáng người cao lớn sang trọng, trí thức vẻ nghiêm trang của người học rộng hiểu biết. Lần đầu tiên, biết mặt ông, cô cảm thấy ngưỡng mộ Ông vô cùng. Tự dưng lòng cô ước ao được có một người...

Suy nghĩ của cô bị cắt đứt bởi giọng nói trầm ấm nhưng không kém phần rắn rỏi của ông:

– Chú Huynh! Có chuyện gì thế chú? – Ông nhìn một lượt qua Quân rồi tiếp – Cô gái này là ai vậy?

– Dạ, tôi cũng không biết nữa, thưa Viện trưởng. Cô ấy bảo là muốn tìm gặp kỹ sư Trịnh Gia Hào?

– Thế à?

Ông lại nhìn khắp một lượt Quân với nhiều dấu hỏi. Như không để ý đến thái độ của cô, ông bước đến bên cô với đôi mắt sâu thẳm, ông lên tiếng:

– Dù sao cũng ngồi ở đây chờ, hay là cô có thể và phòng tôi một lát được không, tôi có một chút chuyện muốn hỏi cô.

Cô trở mắt nhìn ông, nhưng ông đã lên tiếng:

– Tôi thật sự có chuyện quan trọng mà. Vả lại, lát nữa họp xong, Hào cũng sẽ ghé lại phòng tôi. Tôi có dặn cậu ấy rồi.

Quân nhìn qua người bảo vệ. Thấy ánh mắt người đó không có vẻ gì phản đối nên cô đành miễn cưỡng:

– Thôi được rồi. Nhưng xin nói trước tôi không có nhiều thời giờ đâu nhé.

Ông Viện trưởng mừng rỡ:

– Vâng. Tôi nhất định không làm làm mất thời giờ quý báu của cô đâu.

Cô đành bước theo chân ông. Căn phòng dành cho viện trưởng làm cô choáng ngợp. Cô đã nhiều lần vào các phòng của giám đốc, làm người tình của họ nhưng chưa có căn phòng nào hiện đại và sang trọng như phòng này. Bước vào đây cô có cảm giác như lạc vào một thiên đường, ngay cả trong mơ cô cũng chưa từng thấy. Cô cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé và què mùa trong chiếc ghế to lớn. Trên bàn làm việc của ông, bày một số máy móc hiện đại cô có cảm nghĩ tới chết cô cũng không dám sờ tới. Giữa bàn chễm chệ một tấm bảng màu đỏ mạ chữ vàng “Viện trưởng Lưu Minh Sang” rực rỡ.

Ngồi đối diện, đôi mắt ông Sang vẫn không rời khỏi cổ cô, điều đó càng làm cho cô cảnh giác. Bên cạnh sự ngưỡng mộ sang trọng, nhưng không cô đã lằm điều cuốn hút tâm trí ông cuốn hút tâm trí ông Sang c hính là sợi dây chuyền mặt ngọc màu đỏ chói đang đeo trên cổ cô.

Khó khăn lắm, ông mới mở được lời:

– Xin lỗi, cô có thể cho tôi biết làm sao có có sợi dây chuyền này?

Bây giờ Quân mới vỡ lẽ.. Thì ra ông không phải bị thôi miên bởi cô, mà là sợi dây chuyền này. Cô gắt:

– Nhưng có liên quan gì với ông chứ?

– Có ta bảo đảm là có. Xin cô cho tôi biết từ đâu cô có sợi dây này, tôi rất muốn biết điều đó. Chủ nhân của nó là ai?

Nắm chặt sợi dây chuyền, cô nhớ lại lời người mẹ nuôi trước khi hấp hối. Cô định trao lại cho Kỳ Anh ngay sau đám tang nhưng chưa kịp thì Kỳ Anh đã điên loạn. Nhưng tại sao người đàn ông này lại quan tâm đến sợi dây chuyền. Chẳng lẽ ông ta chính là người ấy. Cô lạnh lùng trả lời:

– Là của một người đàn bà trao lại cho tôi.

– Xin cô hãy cho tôi biết bà ấy hiện giờ ở đâu?

– Má tôi đã chết rồi!

– Hả! Con phải con chính là con gái của Kỳ Xuân không?

Trời ơi! Tại sao ông ta lại biết cả tên má nuôi của mình. Ông ta vừa gọi mình là gì nhỉ? Là con?

Tiếng ông SAng như cầu khẩn bên tai cô:

– Con ơi, xin con hãy cho ta biết về mẹ con, có được không. Ba mươi năm qua, đã ba mươi năm qua rồi.

Ông ôm lấy đầu như đang nhớ về dĩ vãng. Nhìn ông, cô cảm thấy thương hại. Có một cái gì đó đồng cảm buộc cô phải lên tiếng:

– Vâng, đã ba mươi năm trôi qua rồi, ngày ấy có một cô nữ sinh xinh đẹp yêu lấy một chàng trai khôi ngô tuấn tú. Cuộc tình của họ xảy ra hết sức êm đềm thơ mộng. Rồi đến một ngày nọ chàng trai đó lên đường đi du học và hoàn toàn không thể ngờ được đã bỏ lại quê hương một mầm sống đang tượng hình.. Ba mươi năm qua, cuộc sống vất vả, lo âu và cuối cùng căn bệnh tim quái ác đã cướp đi mạng sống của bà. Trước khi trao cho tôi sợi dây này, cùng một lời nhắn lại với người xưa.

Kể lại câu chuyện, cô như hoà mình vào tình yêu vĩnh cửu của họ, và vì quá xúc động nên ông cô đã khóc ngất. Chỉ chờ có thế, ông Sang đã ào đến ôm chầm lấy cô, ông cũng khóc:

– Con gái tôi! Trời ơi! Con gái lưu lạc của tôi đây mà. Vậy mà ta nào hay biết. Xin tha thứ cho ta, con nhé.

Những lời ông Sang như thức tỉnh cơn mê của cô. Trong vòng tay ấm áp của ông, ông vừa gọi cô là gì nhỉ? Con gái? Trời ơi! Cô có điểm phúc được người cha đáng kính như vậy sao?

Ông lại lên tiếng, tiếng nói như một lời ru ngọt ngào bên tai cô đưa cô từ cõi mơ hồ này đến sự mơ hồ khác khiến cô không thể thoát ra khỏi bản thân mình được:

– Con gái của ta. Bây giờ ba sẽ không để cho con thiệt thòi nữa đâu. Xem nào, con xinh xắn giống giống như mẹ con ngày xưa vậy. Rồi đây con sẽ được hưởng những gì mà con có, con gái yêu của ta. Con gái hãy gọi một tiếng ba đi ocn.

Quân đã thật sự rơi vào một cõi thiên đàng. Nhìn ông Sang, cô hình dung ông là một viện trưởng với chức quyền to lớn. Nhìn căn phòng của ông cũng có thể biết ông là người giàu sang đến cỡ nào. Ôi! Nếu được làm con gái của ông, thì từ một con vịt xấu xí, cô sẽ trở thành nàng thiên nga kiêu diễm rồi. Giàu sang danh vọng đã cuốn hút cô khiến hình bóng cô bạn thân điên loạn ở nhà như mờ dần, mờ dần... Cô thấy tinh thần mình hưng phấn rồi tự hỏi: Sự gặp gỡ ngẫu nhiên này có phải là do thượng đế sắp đặt để bù đắp cho cô chăng? ôi! Thiên đường đang ở trước mắt cô. Cô đã một lần giành người yêu của bạn, bây giờ lại dành ba của người ta. Nhưng sự thật trước mắt quá cao sang mà cả đời cô cũng không mơ thấy được. Nhưng trong đời dễ có mấy ai được cơ hội như vậy. Bí mật ba mươi năm qua, chỉ có mỗi mình cô biết. tại sao không tận dụng chứ, dù sao bây giờ Kỳ Anh cũng đã điên loạn, có gặp lại cha cũng không còn đủ tỉnh táo để nhận. Thì thì trời cho ai nấy hưởng vậy. Cô ôm lấy ông, khóc lớn và gọi:

– Ba ơi! Thế mà con cứ ngỡ ba đã không còn nữa. Mẹ con yêu ba lắm.

Ông Sang cũng khóc:

– Tha lỗi cho ba, ba không sao ngờ được mình có đứa con gái như thế này. Tội nghiệp cho Kỳ Xuân! Ba mười năm rồi chắc mẹ con vất vả lắm.

Cô lại nói theo ông một cách thăm hỏi:

– Vâng, lúc nào mẹ con cũng thương nhớ ba, nhưng không dám đi tìm.

– Vâng, ba có lỗi với mẹ con. Khi đi du học, ba có liên lạc với mẹ con nhưng không được. Xứ lạ quê người, có một người con gái hay tìm đến chăm sóc cho ba. Cuối cùng yêu người ấy và lấy làm vợ. Hiện tại ba và dì có một đứa con trai đã trưởng thành và thành đạt.

– Xin chúc mừng ba. - Giọng cô hờn trách.

Ông Sang lên tiếng:

– Ba sẽ không để cho con thiệt thòi đâu. Tạm thời, ở viện ba đang có rất nhiều việc cần phải làm. Vả lại, con trai ba là em con đây, đang phấn đấu lấy bằng cử nhân. Con hãy thông thả chờ thời gian ngắn, mọi việc ổn định, ba sẽ đưa về ra mắt với mọi người.

Nghĩ đến chuyện khi được làm tiểu thư nhà họ Lưu, đi đâu cũng có xe đưa đón, được phục tùng, được mọi người nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, cô thấy mình hoàn toàn đổi đời, nên vui và nói:

– Không sao đâu ba. Miễn sao nhận được ba là con mừng lắm rồi, ngoài ra, con không cần gì cả.

Ông Sang nhìn cô với ánh mắt trìu mến:

– Cảm ơn con đã hiểu hoàn cảnh của ba.

Chợt nhớ ông hỏi tiếp:

– À phải! Lúc này nghe nói con đến tìm thằng Hào, quan hệ giữa con với nó là...

Cơ hội đến với Hào đã gần kề nên cô đành bẽn lèn nói dối:

– Dạ, chúng con là bạn ạ.

– À phải! Hôm trước ba nghe nói nó có quen với cô bạn nào đó. Hình như cô ấy bỏ rơi nó phải không con?

– Dạ phải. Cô ấy ham giàu quá, chỉ tội cho Gia Hào.

Bỗng nhiên đôi mắt ông Sang bừng sáng, dường như ông đang tính toán điều gì. Ngay lúc đó bên ngoài có tiếng gõ cửa và Hào xuất hiện. Trên gương mặt anh vẫn còn phảng phất vẻ căng thẳng sau cuộc họp quan trọng. Anh lên tiếng khi Quân còn ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành.

– Chào viện trưởng, nghe nói có ai đến tìm cháu, phải không bác?

Ông Sang cười tươi và vẫy gọi anh:

– Vào đây, vào đây này?

Anh bước vào và ngạc nhiên vì sự có mặt của Quân. Trông cô đang tươi cười và trông rất thân thiện với viện trưởng. Anh trở mắt hỏi:

– Quân! Sao em lại ở đây?

Ông Sang lại cười thích thú:

– Ngạc nhiên lắm phải không? Có một điều cháu còn ngạc nhiên hơn nữa, là Quân chính là đứa con gái lưu lạc của bác ba mươi năm qua đây. Hôm nay thật là một ngày kỳ diệu, phải không các con.

Niềm vui cứ vây lấy Quân, khi nhìn ánh mắt ngỡ ngàng của Hào. Sự giàu sang và tham vọng đã làm cô quên mất nhiệm vụ cô đến đây làm gì. Bây giờ cô chỉ mong sao chiếm được cảm tình của ông Sang và trái tim của Hào.

Ông Sang lại nhìn Hào với nụ cười trên môi rồi tiếp:

– Sự thật dài dòng lắm, có dịp bác sẽ kể lại. Bây giờ thì chưa thể tiết lộ được. Gia Hào! Con hãy thay bác chăm sóc cho Quân nhé.

Ông nhìn anh với ánh mắt đầy hàm ý:

– Có lẽ mong ước của bác mà có một lần bác nói với cháu sắp thành hiện thực rồi đấy. Bây giờ tin cậy vào cháu đó.

Câu nói làm Quân không hiểu gì, nhưng Hào thì đỏ mặt. Anh thấy lòng mình đang xao xuyến.

Ông Sang nói với Quân:

– Quân ạ. Hôm nào rảnh, con hãy đưa ba đến mộ mẹ con nhé. Ba muốn đốt cho bà ấy một nén hương.

– Dạ, có lẽ mẹ con cũng đang mong ba lắm.

– Vâng, ba hiểu. Nhưng bây giờ ba và Hào có chuyện gấp phải đi ngay. Tối nay, con hãy đến nhà hàng “Lê Ngọc”, ba sẽ đợi con ở đó và sắp xếp cho con.

– Dạ, ba và anh Hào cứ đi, con cũng có việc phải làm.

Chia tay ông và Hào, cô nghe lòng mình phấp phới. Nhưng chợt nghĩ đến Kỳ Anh, cô hơi ái ngại, không biết phải sắp xếp ra sao để mọi người không nghi ngờ. Cô cho xe chạy về nhà, nhưng linh tính báo cho cô biết có một chuyện chẳng lành vì căn nhà có vẻ vắng lạnh khác thường cửa mở toang. Cô khẽ gọi:

– Kỳ Anh ơi! Kỳ Anh!

Không có một tiếng động. Cô rón rén với bước chân cảnh giác. Nhìn vào góc tủ trống trơn, Kỳ Anh không có ở đó. Nhìn khắp nhà vẫn không thấy bóng dáng Kỳ Anh. Lại thật! Kỳ Anh đi đâu vào lúc này chứ. Nhìn lên bàn thờ thì phát hiện khung hình có lồng tấm di ảnh của bà Xuân trống trơn. Chẳng lẽ Kỳ Anh đã mang đi?

Cô ngồi thừ ra với bao nhiêu ý nghĩ về Kỳ Anh.

Rồi bỗng nhiên cô thở phào. Nếu Kỳ Anh bỏ đi luôn càng tốt, ít ra cũng không còn gì cản trở bước thăng tiến của cô. Cô thấy thật nhẹ nhõm như vừa trút xong một gánh nợ.

Họ cùng sánh vai nhau buước chân trần trên bãi cát trắng. Hoàng hôn ở biển đẹp đến nao lòng người. Nhưng dường như vẻ đẹp của biển vẫn không thể cuốn hút chàng trai. Anh bước đi với vẻ mặt trầm tư và đôi mắt sâu thẳm. Còn cô gái đi bên cạnh với vẻ phờ phợt thỏa mãn. Điệp khúc đó diễn ra trong một thời gian khá dài, cuối cùng rồi chàng trai cũng lên tiếng :

– Mỹ Quân này! Lâu nay em có gặp Kỳ Anh không ?

Đang vui vẻ, bỗng nghe nhắc đến Kỳ Anh làm Quân hụt hẫng. Rồi chợt nhót, kể từ khi ngày Kỳ Anh bị điên loạn cô vẫn không gặp lại. Căn nhà đó vẫn cửa đóng im ỉm lạnh lùng. Có lẽ nghĩ có lẽ Kỳ Anh đang lưu lạc ở đâu đấy, hoặc đã chết cũng không chừng. Cô xụ mặt trách móc :

– Đến giờ anh vẫn chưa quên nó được sao Gia Hào

– Có lẽ là như vậy

– Nhưng hạng người như nó không xứng đáng để cho anh nhớ đâu. Gia Hào ơi! Anh đừng quên là nó đã phụ anh, nó ham tiền bỏ anh để đi theo một gã khác.

– Anh hiểu và đó chính là nỗi cay đắng gặm nhấm tâm hồn anh suốt thời gian qua. Anh không thể quên cô ấy được.

Quân bực dọc đá mạnh đám cát dưới chân văng tung tóe, thái độ muốn khóc, dỗi hờn:

– Người ta bỏ anh, người ta không quan tâm đến anh, thế mà anh cứ thương và mãi đau khổ. Trong lúc đó bên cạnh anh, em lúc nào cũng...

Quân ngừng nói và sụt sịt khóc. Hơn ai hết, Hào hiểu tình cảm của Quân dành cho anh thế nào. Bên cạnh, ông Sang cũng luôn tìm cách tạo điều kiện cho anh và cô tiến xa hơn. Chẳng hạn như chuyển công tác này

ông cố tình sắp đặt cho anh và Quân đi chung. Anh biết ông Sang rất thương anh. Anh cũng rất quý ông, luôn xem ông như là người cha thứ hai của mình. Có đôi lúc ở gần bên Quân, trái tim anh cũng xao xuyến, rồi tự nghĩ: “Quân cũng là một cô gái dễ thương, thông minh, nếu đem so với Kỳ Anh cả tài lẫn sắc hai cô đều ngang nhau”. Và anh đã tự nhủ với mình: Hãy cho anh thêm một ít thời gian. Hy vọng rằng anh sẽ tìm được hạnh phúc bên Quân.

Nhìn Quân khóc, anh hơi ray rứt. Đưa cho cô chiếc khăn, anh phân trần:

– Anh xin lỗi. Không phải anh không nghĩ đến em đâu, bởi vì Kỳ Anh đã tạo cho anh cú sốc quá lớn. Chuyện xảy ra đã làm cho trái tim anh tổn thương nặng nề, anh cần có thời gian chữa lành vết thương. – Anh nhẹ nắm tay cô rồi tiếp – Quân! Anh chỉ muốn đến với em bằng trái tim yêu chân thật. Anh không muốn lấy hình ảnh em thay thế chỗ Kỳ Anh. em có hiểu không, Mỹ Quân?

Đang khóc thút thít, nghe Hào nói thế, Quân đã tươi tỉnh ngay. Cô tươi cười ôm cánh tay Hào, nũng nịu:

– Phải anh chịu nói sớm hơn thì người ta đâu có khóc, ghét anh dễ sợ.

Nhìn vẻ nhún nhảy trẻ con của Quân khiến Hào cũng bật cười. Rồi đôi mắt anh lại đắm chiêu, anh nói:

– Quân! Thời gian qua, anh rất cảm ơn em. Nói thật, nếu không có em, có lẽ anh đã không thể gượng dậy nổi. Nghĩ lại thấy thật khủng khiếp.

– Anh lại khách sáo nữa rồi. Em chỉ làm theo sự hướng dẫn của trái tim thôi mà.

– À~ Thế em đã yêu anh lâu rồi phải không? Nhưng tại sao trước kia em lại làm mai anh cho Kỳ Anh?

– Ô! Trước kia thì không hề, nhưng khi thấy anh bị thất tình, từ thương hại đã chuyển sang...

– Tình yêu chứ gì?

– Anh này...

Cô đánh nhẹ vào vai anh rồi cả hai cười giòn giã. Bỗng Hào lên tiếng:

– Không biết lúc này bác Xuân ra sao rồi? Dù cho Kỳ Anh có đối xử với anh như thế nào, nhưng lúc nào anh cũng quý mến bác ấy. Bác ấy thật đáng kính, bác ấy rất thương anh. Nhưng vì giận Kỳ Anh nên anh không trở lại thăm bác ấy lần nào. Quân này, sau chuyến công tác, anh và em ghé lại thăm bác ấy nhé.

Quân vô cùng hốt hoảng vì lời đề nghị đó. Cô vội phản ứng mạnh.

– Không, không được đâu!

Nhìn thái độ của Quân, Hào bất an hỏi:

– Có chuyện gì thế Quân?

Mãi cho đến bây giờ vỡ kịch của cô vẫn hoàn hảo. Ông Sang không một chút nghi ngờ về lai lịch của cô. Bây giờ tuy chưa trực tiếp công bố, nhưng ông Sang lo lắng và chăm sóc cho cô. Cuộc sống của cô như một công chúa: xe cộ, nhà cửa... không thiếu một thứ gì. Cô vào làm việc ở viện khoa học Tất cả nhân viên ở đây gặp cô, ai cũng cúi đầu cung kính. Còn Hào, mãi đến bây giờ anh vẫn đinh ninh rằng Kỳ Anh đã lấy chồng giàu sang. Mà có ngờ đâu người mình yêu thương nhất đang mang nhiều oan ức và đang điên loạn, không biết hiện tại sống chết thế nào, và bà Xuân, người mà từ lâu anh đã xem là mẹ đã nằm sâu dưới lòng đất lạnh từ bao giờ.

Bao lâu nay mọi chuyện đều êm xuôi, bây giờ đột nhiên Hào có ý định đi thăm bà Xuân, Quân hoang mang vô cùng. Nếu anh đến đó, mọi chuyện sẽ vỡ lẽ, công cán của cô bấy lâu sẽ bị bại lộ mất, rồi cô sẽ trắng tay...

– Quân! Em sao vậy?

Câu hỏi của Hào cắt đứt sự tính toán của cô. Cô vội nói ngay để anh khỏi nghi ngờ.

– Ô không! Vì anh đến đó cũng sẽ không gặp được bác ấy đâu.

– Tại sao thế? Chẳng lẽ...

– Kỳ Anh lấy chồng Tây rồi, thường xuyên rước bác ấy qua bên đó.

- Thế còn căn nhà thì sao?
- bị bí lối, cô đành nói dài
- đã bán rồi
- Hào thất vọng buông thông:
- Thế à?
- Đúng. Họ đã bán căn nhà lâu rồi anh ạ.
- Vậy cũng tốt. Anh chỉ lo cho bác ấy...

13. Chương 13

- Anh lại khéo lo, chẳng lẽ Kỳ Anh nó lại nhẫn tâm bỏ mặc cả mẹ của mình sao?
- Đột nhiên, Hào mím môi cười, có lẽ anh cười vì sự ngỡ ngàng của mình, rồi quàng tay qua vai Quân, giọng tình tứ:
- Bây giờ em đói chưa. Chúng mình đi ăn nhé.
- Quân mừng rỡ và cảm thấy nhẹ nhõm vì Hào không đề cập đến mẹ con Kỳ Anh nữa. Cô ôm cổ anh và hôn mạnh vào má anh và cười:
- Anh có biết là từ khi em biết anh đến giờ, câu nói này là hay nhất không
- Hào cũng cười:
- Thế à?
- đúng đấy. Em hy vọng từ đây về sau, anh còn có nhiều câu nói còn hay hơn câu này nữa đó.
- Vâng, anh sẽ cố gắng.
- Cô lại nhón chân hôn má kia của anh và nói:
- Thường thêm cho anh đấy.
- Hào xoa nhẹ vào má, cảm giác xao xuyến rồi nhìn cô nói:
- Em vẫn chưa nói là chúng ta sẽ dùng gì đấy.
- Đi biển thì tất nhiên phải ăn đặc sản biển rồi. Hôm nay nhất định em sẽ có một bữa hải sản thật ngon miệng và no bụng.
- Anh sẽ cố gắng ngồi xem em ăn nhiều đến cỡ nào.
- Thôi được, hôm nay em sẽ ăn cho anh nghèo luôn
- Hào cũng đùa theo
- Ái chà, chết tôi mất! Nhưng không sao, bên cạnh ờn có ái nữ của viện trưởng rất đáng giá, nếu không đủ tiền thì thế lại chắc chắn sẽ có người chuộc thôi
- Dám đem ra ra đổi lấy thức ăn hả, đánh cho anh chết này, chết này...
- Họ rượt đuổi nhau cười đùa vang trên bãi biển cát trắng, làm đàn hải âu giật mình vội vỗ cánh vụt bay đi.
- Nếu không có những việc làm thâm độc và ý đồ đen tối được ngụy trang dưới lớp vẻ bên ngoài đẹp đẽ của con người Quân thì có lẽ họ là đôi tình nhân hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Không biết biến cả có biết được việc làm của Quân và bỗng nhiên găm giữ như giận dữ. Từng cơn sóng lớn ập vào cảm giác như đang muốn trừng trị cô, khiến người trong cuộc sống cũng rùng mình.

Từ trong bệnh viện bước ra, trên gương mặt bác sĩ Lưu Gia Khánh còn vương nét mệt mỏi căng thẳng, sau một ca phẫu thuật phức tạp. Anh dùng khăn lau mồ hôi còn lấp lăm trên trán, hít một hơi thoải thật sâu tìm chút sáng khoái, thì từ phòng chờ đợi một cô gái trẻ đẹp ăn mặc sang trọng quý phái chạy ủa đến ôm chặt cánh tay anh, reo lên:

— Cuối cùng rồi em cũng tóm được anh rồi nhé.

Nhận ra cô gái, Khánh cảm thấy khỏe ngay vuốt nhẹ vào má cô, anh ân cần hỏi:

— Hường Dương! Em đến bao giờ thế? Tại sao không điện thoại cho anh mà ngồi chờ thế này?

Cô gái có tên HDương giọng hờn trách:

— Gọi cho anh được sao? Lúc nào họ cũng bảo là anh bận

Nhìn vẻ giận dữ của người yêu, Khánh phì cười rồi nói:

— Cho anh xin lỗi, vì bệnh nhân nhiều quá. Nhưng có lẽ bây giờ anh đã rảnh rồi hơn rồi, vì chương trình bảo vệ luận án tiến sĩ anh cũng đã hoàn thành. Bây giờ, anh nhất định bù đắp cho sự “cô đơn” của em bấy lâu nay. Em yêu muốn gì cứ mạnh dạn ra lệnh đi, anh nhất định sẽ tuân theo.

Họ vẫn bước song song bên nhau ra ngoài khuôn viên của bệnh viện. HDương với gương mặt đỏ hồng e lệ hỏi Khánh:

— Anh có còn nhớ là đã hứa với em và hai bên gia đình khi bảo vệ luận án tiến sĩ xong thì làm gì không?

Khánh cố làm ra vẻ giả vờ ngỡ ngàng. Rồi nói:

— Anh đã có hứa sao?

— Tất nhiên là có rồi.

— Nhưng anh hoàn toàn không nhớ gì cả. Hay em có nhớ lắm không?

Giọng Hường Dương bắt đầu ảm ức:

— Làm sao mà làm cho được, người ta...

— Thôi hay là em nhắc lại dùm anh đi.

Hường Dương giận dữ, dùng dùng bỏ đi:

— Anh không nhớ thì thôi. Đúng là đàn ông các người...

Đến lúc này, Khánh mới bật cười và vội vã đuổi theo nắm lấy tay Hường Dương, vừa thở hổn hển rồi nói:

— Thôi thôi, anh nhớ rồi, đừng giận nữa nhé.

Hường Dương mỉm cười với đôi mắt chực trào lệ:

— Bây giờ mới chịu nhớ ra sao? Ghét anh quá. Nhưng nhớ gì nhắc lại thử xem.

Khánh gãi đầu và khổ sở:

— Thì làm đơn tự nguyện “ở tù” đó.

Hường Dương giãy nảy:

— Anh nói gì ghê vậy? Làm gì phải ở tù?

— Thì cưới vợ có khác gì ở tù đâu.

HDương lại ngúng nguẩy bỏ đi:

— Nếu thế thì đừng cưới

Khánh một lần nữa phải hấp tấp đuổi theo, anh nài nỉ:

– Thôi, đừng giận anh nữa mà. Anh chỉ đùa vui một chút thôi mà. CHứ thật ra, anh trông đợi ngày này đã lâu rồi em có biết không?

Hương Dương đúng là một tiểu thư ưa được cưng chiều, dễ giận nhưng cũng mau quên. Nghe Khánh nói thế, cô đã tươi cười ngay:

– Có thật thế không?

– Thật mà.

– nhưng anh không được bảo là có việc đột xuất nữa nhé.

– Yên tâm đi. Anh đã xin phép lên ban giám đốc bệnh viện rồi, bây giờ công việc duy nhất anh làm là chuẩn bị đám cưới của chúng ta.

Hương Dương mừng rỡ:

– Anh không phải đang trêu em đó chứ?

– “nói có sách mách có chứng”.

Vừa nói, Khánh vừa lấy trong túi ra tờ giấy của ban Giám đốc bệnh viện đưa cho Hương Dương.

– Đây, bằng chứng đây.

Hương Dương sáng mắt:

– Vậy thì em không còn dài cổ đợi chờ nữa. Gia Khánh! Anh thật tuyệt vời.

Cô hôn đánh “chụt” vào má anh, làm bác sĩ Gia Khánh đỏ mặt và dáo dác nhìn quanh, sợ đồng nghiệp nhìn thấy.

Hương Dương lại lú lo tiếp:

– Thế thì chúng ta nên báo cho hai bên gia đình biết để chuẩn bị. Còn và anh thì có nhiệm vụ đi chọn nữ trang và đồ cưới:

Khánh cười nhẹ:

– Em làm việc ở công ty thời trang, anh nghĩ việc đó em rành hơn. Còn anh thì tối ngày chỉ biết có kim tiêm với dao mổ, anh lạc hậu lắm.

Hương Dương khẽ suy nghĩ đúng một giây, rồi phấn khởi đề nghị:

– Hay là bây giờ chúng ta đến công ty thời trang của em đi, chúng ta sẽ chọn đồ nhé.

– OK. Nhưn ghây nói cho anh biết là lúc này em đến đây bằng gì?

Đôi mắt Hương Dương ánh lên vẻ tự hào, cô đáp:

– Lúc ở nhà, em có linh tính hôm nay anh sẽ được rảnh, nên không đi bằng xe riêng mà bằng taxi.

– Em giỏi lắm. Thế thì đứng đây chờ anh đi lấy xe, chúng ta sẽ tìm ăn một chút gì đó. Hy vọng như t hế chúng ta sẽ chọn được những bộ đồ đẹp nhất.

Nói xong, anh đi nhanh về phía nhà gửi xe. Còn lại một mình, Hương Dương thấy thật vui. Nếu đang ở nhà, thế nào cô cũng nhảy cẫng lên và chạy khắp nhà loan báo cho tất cả mọi người biết rằng cô sắp có chồng. Nhưng ở đây cô không dám vì sợ người ta bảo cô khủng.

Cô là con một trong một gia đình khá giả. Cô quen và yêu Khánh lúc họ còn là sinh viên. Bây giờ, nghĩ đến lúc được làm vợ anh, cô thấy cuộc đời thật đẹp. Khánh nhất định sẽ mang hạnh phúc đến cho cô. Cô nhất định sẽ sinh cho anh nhiều đứa con kháu khỉnh, bụ bẫm...

tin.. tin.. tin...

Tiếng còi xe cắt đứt sự mơ màng của cô. CỬ xe mở, Khánh lộ đầu ra tươi cười hỏi:

— Em đang nghĩ gì mà cười một mình vậy?

Cô hồ hởi định nói ước mơ củ a mình cho anh nghe, nhưng ngay lúc đó, cô phát hiện ra anh đang bị phân tâm điều gì đó. Và đôi mắt anh đang chăm chú nhìn về phía lề đường. Sốt ruột, cô hỏi:

— Gia Khánh! Chuyện gì thế anh?

Khánh nhanh chóng rời khỏi xe vừa bước đi vừa nói:

— Em chờ anh một lát.

Hướng Dương thở dài nhìn theo hướng đi của Khánh. Và cô thấy một đám trẻ đang trêu chọc và ném đất, đá vào một người, cô chỉ có thể đoán được đó là một phụ nữ qua mái tóc dài rối bù gần như che kín khuôn mặt. Tò mò, cô cũng bước theo anh.

Trong khi đó, Khánh bước lại gần đám trẻ con và anh nhỏ nhẹ lên tiếng:

— Này, các em! Sao lại chọc phá người ta?

Thấy có người, đám trẻ vội lảng ra và chuồn mất. Lúc này chỉ còn lại một người ngồi bệt ở góc tường, cổ ôm lấy mặt và đầu sợ sệt, quần áo dơ bẩn, đầu tóc rối bù. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống và giọng nhẹ nhàng trấn an:

— Bọn trẻ đã đi hết rồi, không sao đâu.

Không biết hiểu lời anh, hay vì câu nói nhẹ nhàng đó, người phụ nữ nọ từ từ ngẩng đầu lên. Nhìn ngắm anh giây lát, cô thích thú rồi nhoẻn miệng cười, một nụ cười của một đứa trẻ ngây ngô. Điều làm cho Khánh bàng hoàng là vợ inu cười ngây ngô đó, với làn da xanh mướt, áo quần nhếch nhác, đầu tóc rối bởi cái bẩn đó là một cô gái còn khá trẻ. Và anh khẳng định rằng trước khi bị bệnh, cô gái này rất đẹp. Gương mặt ngơ ngác như trong đôi mắt vô hình ngây dại đó, anh bắt gặp nó đang ẩn chứa một tâm sự đau buồn khôn tả. Là một bác sĩ, anh không t hể làm ngơ trước một bệnh nhân. Anh đưa bàn tay về phía trước và khẽ lên tiếng:

— Đừng sợ nhé, tôi sẽ không làm hại cô đâu.

Cô gái vẫn nhìn Khánh một cách thích thú. Anh khẽ nắm vai cô gái và hỏi:

— Có nhớ nhà ở đâu không? Tôi sẽ đưa cô về.

Hướng Dương chứng kiến t ừ nãy giờ. Cô thấy lợm giọng khi nhìn cô gái điên. Bây giờ thấy Khánh còn nắm vai cô ấy, cô gắt:

— Gia Khánh! Anh định làm gì đấy?

— Anh định hỏi xem nhà cô ấy ở đâu. Anh muốn giúp cô ấy.

— Nhưng anh không thấy là cô ấy điên sao? Làm sao mà trả lời.

Nhưng ngay lúc đó cô gái điên nín lại lấy Khánh, van nài:

— Trả chồng cho tôi đi. Tôi muốn gặp mẹ.... trả nhà cho tao đi.

Câu này xọ câu kia khiến người ta không hiểu gì cả. Khánh vỗ về:

— Thôi được, thôi được. Bây giờ nói nhà ở đâu nhé và tên gì?

Nhưng dường như cô gái điên không hề nghe lời anh nói. Cô ôm tay anh, kề vào má mình rồi khóc:

— Đừng giận con nghe mẹ. Con yêu mẹ lắm, đừng bỏ đói con, con đói quá.

Lời nói của cô gái làm Khánh giật mình. anh nghĩ có lẽ cô gái này đói thật. Thật tội nghiệp! Bên cạnh, giọng Hướng Dương lại gắt:

— Gia Khánh! Bây giờ anh muốn làm gì nữa đây?

— Anh không thể bỏ cô gái này một mình, em ạ.

- Chẳng lẽ anh muốn mang một bà điên về nhà sao?
- Anh nghĩ có lẽ chúng ta nên đưa cô ấy đến bệnh viện thì tốt hơn.
- Và bây giờ anh sẽ làm việc đó ư?
- Vâng. Hy vọng em sẽ giúp anh.

Hương Dương ầm ỨC, cô phản đối ngay:

- Không đời nào. Gia Khánh! Anh có còn nhớ hiện tại anh phải làm gì không? Chúng ta đi chọn đồ cưới.
- Anh hiểu, nhưng anh cũng không thể làm ngơ trước tình cảnh của cô gái này được.

Hương Dương tức giận cãi lý:

- Nhưng đó không phải là trách nhiệm của anh. Bây giờ anh đang nghỉ phép. Đây này... – cô đưa ra tờ giấy rồi tiếp - Giấy phép của giám đốc bệnh viện em còn giữ đây này, việc này can gì đến anh.

Nhìn cô gái co rúm bên bức tường bẩn vì tiếng nói lớn của Hương Dương, anh xót xa nghĩ: Sống lang thang như thế này, có lẽ cô gái này chịu nhiều áp bức lắm. Anh càng ghtấy trách nhiệm mình lớn hơn. Anh thở dài rồi nói với Hương Dương:

- Anh xin lỗi. Nhưng là một bác sĩ, anh không thể làm ngơ trước bệnh nhân. Em nhìn xem tình trạng cô gái này rất đáng thương. Nếu chúng ta không màng đến thì cô ấy sẽ chết mất.
- Nhưng đây không liên can gì đến em. Nhìn cô ta, em chỉ muốn buồn nôn thôi.

Biết không thuyết phục Hương Dương, nên anh nói:

- Hương Dương này! Hay là em cứ lấy xe anh đến đó trước nhé. Anh đưa cô gái này đến bệnh viện rồi sẽ đến sau.

Gương mặt Hương Dương đỏ lên vì giận dữ:

- Cái gì? Bây giờ anh bỏ mặc cả em luôn sao?
- Không. Anh sẽ đến ngay, sau khi đưa cô gái này vào bệnh viện.

Hương Dương bật khóc:

- Thế thì em không cần. Không cần anh quan tâm đến em nữa đâu.

Nói xong, cô bỏ chạy đi.

Khánh gọi với theo:

- Hương Dương, Hương Dương!

Nhưng cô đã vẫy một chiếc taxi bên đường và chiếc taxi lao vút đi.

Anh thở dài chán chường, rồi nhìn sang cô gái. Lúc này cô đang ngồi ngơ ngác, vẻ mặt như đang cố khám phá xem chuyện vừa xảy ra. Nhìn cô, lòng Khánh dấy lên lòng thương cảm.

Bằng tâm lý của một bác sĩ, anh cười nhẹ và trấn an:

- Không có gì cả. Bây giờ chúng ta đi nhé.

Anh đọc được trong ánh mắt ngây dại đó có một câu hỏi, anh vội trả lời:

- Cô rất đói phải không? Chúng ta đi ăn nhé.

Chẳng biết có hiểu được lời anh nói không, hay ở anh có một sức hút tin cậy, cô gái đi ngoan ngoãn bước theo anh.

Chiếc xe hơi sang trọng của anh lại quay đầu và xé gió lao đi.

Chiếc xe hơi sang trọng vừa đỗ trước cổng viện khoa học, ông Sang và Quân vừa bước xuống thì không biết từ đâu một cô gái điên về nhóp nhúa ào đến ôm chầm lấy ông ông Sang, rồi gào lên:

– Trả chồng cho tao, đồ ăn cướp, ăn cướp.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ, Quân định gọi bảo vệ đến giải thoát cho ông. Nhưng chưa kịp gọi thì cô bàng hoàng nhận ra cô gái điên chính là Kỳ Anh, người bạn thân của cô. Dù Kỳ Anh ốm đi rất nhiều và xanh xao tiêu tụy... nhưng cô vẫn không thể nhầm lẫn được. Một chút ray rứt lẫn lo sợ trong lòng cô, cô đang toan tính làm sao để mọi chuyện không bại lộ. Nhưng cũng may là Kỳ Anh vẫn còn bị điên. Bên cạnh, ông Sang vẫn còn vụng về trong sự cầu xé của Kỳ Anh. Không chần chừ, cô chạy đến xô Kỳ Anh ra và nói với ông Sang

– Ba ơi! Hãy tránh con điên này ra đi, nó bị SiDA đó.

Nét kinh hoàng vẫn còn hiện trên gương mặt ông, nhưng ông hỏi:

– Con có quen với cô ta à?

– Dạ có.

– Thế thì tại sao con không giúp cho cô ấy, mà để thảm hại thế này?

Biết mình bị hổ nên cô vội phân trần:

– Dạ không. Con không quen, chỉ nghe người ta bảo nó ăn chơi nhiều quá rồi bị SiDA, xong rồi khủng luôn đó ba.

– Thật tội nghiệp quá.

– À phải! Ba có sao không ba?

– Ba không sao, chỉ hết hồn một chút thôi.

– May quá Nó bị bệnh SiDA, không may bị nó cắn thì tàn đời luôn.

Ông Sang nhìn Kỳ Anh vẫn còn ngồi bệt dưới đất vì lúc nãy bị Quân xô té đang nhìn ông với ánh mắt lăm lăm. Ông nói:

– Đừng đối xử tệ với người ta con ạ. Dù cô ấy mắc chứng bệnh đó, nhưng dù sao cũng thật đáng thương. Dù bị bệnh nhưng vẫn không giấu được những nét đẹp hiền hòa trên khuôn mặt. Nếu không vì căn bệnh chắc cô gái này cũng có một cuộc sống vui vẻ lắm.

Lời nói của ông SANG làm cho Quân thấy áy náy. Cô có cảm giác như lời nói ấy đang trách cứ cô. Ngay lúc đó, người bảo vệ đã chạy tới và sốt sắng hỏi:

– Thưa viện trưởng, có chuyện gì vừa xảy ra ạ?

– À! không có gì. Cô gái này làm tôi hết hồn một chút thôi. Chú Huỳnh! Không có gì, đừng làm người ta sợ nhé.

Người bảo vệ nhìn Kỳ Anh rồi cười:

– Lại là cô gái điên này à.

– Chú quen biết cô gái này sao?

– Dạ, không. Nhưng cả thành phố này ai lại không biết cô ta chứ. HẸ gặp ai cũng níu lấy đòi chồng, đòi nhà... làm như cả thế giới này thiếu nợ cô ấy không bằng. Theo tôi nghĩ, đây là kết quả của một cuộc tình lãng mạn cũng không chừng.

14. Chương 14

Lời nói của chú Huỳnh lại làm cho Quân nhột nhột. Cô liếc nhìn đồng hồ rồi lo lắng. Hào sắp đến rồi, nếu kéo dài tình trạng này, anh đến sẽ thấy ngay mất. Cô vội đẩy ông SAng

- Thôi ba vào viện trước đi, để cô gái này con lo cho.
- Thế cũng được. Nhưng nhớ sắp xếp cách nào đó, đừng để cô ấy đi lang thang nữa nghe con.
- Dạ, con biết rồi ba.

Ông bước đi vội quay lại:

- Quân này!
- Cô giật mình vì tiếng gọi của ông, nhưng cố trấn tĩnh:
- Có chuyện gì không ba?
- Nếu có khó khăn gì thì hãy nói với ba nhé.

Cô gượng cười để ông yên tâm:

- Vâng. Con biết rồi ạ.
- Ông vừa đi khuất thì cô đã gọi chú Huỳnh
- Chú Huy! Mau giúp tôi chuyện này nhé
- Là chuyện gì thế cô?
- Chú mau lấy xe chở bà điên này vào bệnh viện tâm thần giúp tôi nhé.
- Nhưng bệnh viện nào hở cô?
- Bệnh viện nào cũng được, càng xa càng tốt.
- Ngay bây giờ à?
- Vâng. Ngay tức khắc.

Người bảo vệ do dự:

- Nhưng bây giờ tôi đang trực.
- Không sao. Chú cứ đi, tôi sẽ nói người khác thay thế.

Cô mở túi xách lấy ra một cọc tiền khá lớn, không cần đếm, cô dúi mạnh vào tay chú Huỳnh rồi giục:

- Mau đi chú.

Thái độ khẩn trương của Quân khiến chú Huỳnh nghi ngờ. Nhưng nhớ lại thân phận của mình, ông đành im lặng và lẩm lúi lấy xe.

Nhìn theo chiếc xe chở Kỳ Anh chạy khuất xa trên đường, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô lấy khăn lau mồ hôi và nghe tiếng hỏi:

- Sao em lại đứng đây vậy Quân?

Cô hốt hoảng quay lại. Thì ra là Hào. Thật hù hồn, nếu trễ chút nữa thì...

Cô cười tươi:

- Anh mới đến đây à? Em đang có ý định chờ anh đây
- Thế à? Vậy chúng ta vào nhé.

Cô vui vẻ khoác tay Hào bước đi, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Quân và Hào bước vào phòng. Như đang sốt ruột chờ đợi, vừa thấy cô là ông SAng hỏi ngay:

— cô gái ấy thế nào rồi con?

Liếc nhanh về phía Hào, Quân tươi cười trả lời:

— Dạ, con đã gọi người đưa tới bệnh viện rồi ba ạ. Khi nào rảnh, con sẽ đến đó sắp xếp mọi việc.

— thế à? Hy vọng ở bệnh viện, cô ấy sẽ tốt hơn và chóng khỏi bệnh. Thật tội nghiệp!

Cuộc trao đổi ngắn của hai cha con họ khiến Hào ngơ ngác. Anh hỏi:

— Hình như ở đây có chuyện gì xảy ra hở bác?

Ông Sang chưa kịp trả lời thì Quân đã nhanh nhẩu:

— Có một người đàn bà điên hay đi lang thang chọc phá mọi người, sáng nay còn tấn công cả ba nữa.

Hào lo lắng hỏi ông Sang:

— Thế bác có sao không?

Ông Sang cười xòa:

— Ồi! Chuyện vặt ấy mà.

— Thế hiện giờ bà ấy ở đâu?

— Em đã đưa vào bệnh viện tâm thần rồi. Nghĩ lại thấy thật khủng khiếp.

Rồi đột ngột cô cảm thấy hoang mang. Có khi Hào cũng gặp Kỳ Anh rồi nhưng vì tiêu tụy quá nên anh không nhận ra. Để yên tâm, cô hỏi:

— À phải! Anh có gặp bà ấy lần nào chưa Gia Hào?

— À... à chưa.

— Thế thì may cho anh đó. À phải! Nếu sau này có gặp bà ấy, anh nên tránh xa ra nhé. Bà ta bị SiDA đó.

— Sao em bảo đã đưa bà ấy vào bệnh viện tâm thần rồi mà.

— À... em quên mất. Nhưng em dặn hờ anh vậy đó mà.

Không muốn câu chuyện củ aKỳ Anh mãi ám ảnh tâm trí mình,c ô quay sang ông Sang hỏi:

— À phải, ba à! SÁNG nay, ba cho gọi con và anh Hào gấp có việc gì không ba?

— Vâng. Ba cũng muốn nói điều đó đây. Nào hai con ngồi xuống đi chứ.

Hào và Quân ngồi đối diện với ông Sang. CẢ hai vô cùng hồi hộp vì thái độ nghiêm trang của ông. Chờ mọi người yên vị trên ghế ông bắt đầu lên tiếng:

— Quân à! Nhận ra con khá lâu rồi mà ba chưa có điều kiện công khai với mọi người, như thế thiệt thòi cho con quá.

Lời nói của ông làm cô xúc động:

— Ba! Con đã nói rồi. Con không cần gì cả, có ba là quá đủ rồi.

— Con ngoan lắm. Nhưng bây giờ mọi công việc đã tạm ổn, ba sẽ nói chuyện với dì con và sau đó sẽ có một buổi tiệc nho nhỏ để ba đưa con về ra mắt với mọi người. Hy vọng dì và em con sẽ yêu quý con.

— Ồi! Có thật như thế không ba?

— Vâng. Đó là việc mà ba phải làm trước tiên cho con.

Quân ôm chầm lấy Hào, reo lên:

— Gia Hào ơi! Cuối cùng rồi em cũng có một gia đình thật sự rồi. Em vui quá.

Hào cũng cười vui vẻ:

– Xin chúc mừng em.

Quay sang ông Sang, anh tiếp:

– Cháu thành thật chúc mừng bác.

Ông SANG cười lớn vẻ hài lòng,. Rồi ông lên tiếng:

– Còn một việc cũng rất quan trọng nữa đấy. Nhưng trách nhiệm là ở con đấy Hào à!

– Là con? – Hào hoang mang.

– Đúng. Nhưng chớ khấn trương, bác chưa nói hết. Đó là chuyện của con và Quân. Bác định sẽ qua gặp má con để nói chuyện về hai đứa. Bác muốn sớm tổ chức lễ cưới cho hai con.

– Nhưng...

– Đừng ngắt lời bác. Bác thấy mình đã già rồi, đến lúc phải nghỉ ngơi thôi. Và con là người thích hợp nhất để thay thế vị trí của bác.

Quân cứ ngỡ là mình nghe lầm, cô hỏi lại:

– Có nghĩa là anh Hào sẽ làm viện trưởng hả ba?

– Chính xác như vậy.

Trời ơi! Quân cứ ngỡ như mình đang mơ. Trước kia, yêu Hào, cô chưa bao giờ sẽ nghĩ lấy anh vì như thế anh sẽ bị lây nhiễm từ cô. Nhưng nay viễn cảnh sẽ là Viện trưởng phu nhân đã làm cô ngây ngất, cô không đại dốt gì mà từ chối. Vả lại, bây giờ cô có cảm giác sống không thể thiếu anh nữa. Thôi thì sống thì ở bên nhau, chết thì cả hai đứa chết chung vậy. Nhưng lúc này tâm hồn quá phấn chấn, cô thấy mình hông hề có bệnh gì cả. Mầm mống SiDA trong người cô lúc này là “chuyện nhỏ” còn chuyện lớn đó là “một viện trưởng phu nhân”.

Hào giọng áy náy khiêm nhường:

– Bác ưu đãi cháu quá. Cháu thành thật cảm ơn bác. Nhưng chức Viện trưởng có lẽ cháu không xứng đáng.

– Vâng, trogn đám học trò của ta, con là người ta yêu thương. Ta không phủ nhận là có ưu đãi con, nhưng thật ra con rất có đạo đức và có nhiều năng lực, ta tin tưởng ở con.

Sợ Hào tiếp tục từ chối nên Quân xen vào:

– Gia Hào! Sao anh lại từ chối ý tốt của ba như thế. Có phải anh ngại không? Anh kỳ thật, chúng ta là người một nhà, anh cũng sắp là con rể của ba rồi còn gì.

Ông SANG lại mỉm cười hài lòng về lời nói của con gái:

– Nếu con không nhận chức Viện trưởng thì ta bắt con gái ta lại đấy nhé.

Quân cũng đùa theo ông:

– Em cũng không thềm lấy anh đâu.

Buộc lòng Hào phải miễn cưỡng chấp nhận:

– Nếu thế thì con xin nhận, nhưng con rất cần sự chỉ dẫn của bác.

– Tất nhiên rồi. Vì con là hậu nhân của ta mà. Cố gắng lên nhé, bác tin rằng con sẽ giỏi hơn cả bác.

– Dạ, con sẽ cố gắng

Ông đứng lên nói:

– Về nói với mẹ con sắp xếp ngày nào đó để bác qua nói chuyện nhé.

– Dạ, mẹ con vẫn đang chờ bác đến ạ.

Ông cười lớn:

– Vậy thì tốt quá. Bác sẽ đến đây một ngày gần nhất. Chắc mẹ con cũng giống như ta, muốn sớm uống ly rượu mừng.

Đứng bên cạnh, hai gò má Quân đỏ hồng. Cô đang mơ đến ngày làm vợ của Hào, một viễn cảnh ngời ngời hạnh phúc.

Ông SANG lại xởi lởi:

– Bây giờ bác và Quân có chút việc phải đi. Con ở lại giải quyết đùm bác số công việc còn tồn đọng của Viện nhé Hào.

– Dạ, bác cứ giao cho con và yên tâm làm việc của mình. Con cố gắng sẽ làm tốt.

– Ồ, bác đi đây.

Quân quyến luyến nói với Hào:

– Chiều chúng ta gặp nhau nhé anh.

Cô hôn gió rồi xách túi chạy theo ông SANG.

Trên đường bước ra cổng, giọng cô lại rồi rít:

– BA ơi! Con không ngờ có lúc mình sẽ được như hiện nay. Con yêu ba vô cùng. Phải chi ba được gặp con sớm hơn một chút thì có lẽ con đỡ vất vả hơn và mẹ con không chết.

– Con vừa nói gì thế?

Phát hiện ra mình bị hở lời, nên cô vội phân bua:

– Dạ không. Vì con gñĩ chỉ có mẹ chết, ba mới dễ xử sự. Nếu không, có lẽ đi ở nhà, không tránh khỏi ghen hờn.

Ông thở dài:

– Có lẽ như thế. Nhưng má con thật tội.

Họ im lặng chờ người tài xế đi lấy xe. Và ... đột ngột không biết Kỳ Anh từ đâu xuất hiện lao thẳng vào người Quân vừa cúi xé vừa la thất thanh:

– Trả chồng cho tao, quân ăn cướp, ăn cướp.

Vì quá đột ngột nên không kịp cảnh giác nên cả Quân và Kỳ Anh cũng té lăn quay ra đường làm túi xách của Quân rơi ra văng tung tóe. Ngay lúc đó, ông Sang bàng hoàng khi phát hiện ra một tấm di ảnh của bà Xuân người yêu của ông hơn ba mươi năm về trước vừa rơi ra từ trong áo của cô gái điên. Như có một sự thôi miên, ông cúi xuống nhặt lên, nhưng ngay tức khắc bị giằng lấy. Ông chưa kịp định thần thì nghe ngoài đường nhiều tiếng xe thắng rít trên đường nghe rùng rợn người cùng nhiều tiếng chửi rủa, và... bóng dáng cô gái điên đã mất hút trong dòng xe cộ.

Suy nghĩ của ông bị cắt đứt bởi tiếng rên rĩ của Quân, hốt hoảng ông quay lại. thấy cô đang bò lồm cồm cố nhặt nhanh những thức vừa rơi trên đường. Ông cũng nhặt phụ và hỏi:

– Con có sao không?

– Dạ, có lẽ bị trầy đầu gối, con thấy rất quá.

một cơn gió mạnh vừa lướt qua làm cuốn sổ nhỏ trên đường mở ra. Ông nhặt lên xem. Thì ra là sổ sức khỏe của Quân. Nhưng có điều làm ông kinh ngạc tại sao nhóm máu của Quân không thuộc nhóm máu của ông. Ông chưa kịp nghĩ ngợi nhiều thì đã bị Quân giằng lấy:

– Cái này của con ạ.

Nhìn thái độ của Quân lúng túng khi ông nhìn, điều đó làm ông nghi ngờ. Ông định hỏi thì từ trong viện người bảo vệ hấp tấp chạy ra hỏi:

– Có chuyện gì thế ạ?

Nhìn người bảo vệ, Quân giận dữ:

— Chú Huỳnh! Tôi đã bảo chú đưa bà điên đó vào bệnh viện mà, nhưng tại sao bà ta còn ở đây. Suýt tí bà ta giết chết tôi rồi đấy.

Nhìn toàn thân Quân lấm tẩm bụi đất, ông tỏ ra ân hận:

— Tôi xin lỗi, chỉ tại tôi bất cẩn. Khi chở cô ấy đến ngã tư dừng đèn đỏ, không ngờ cô ấy tông cửa xe rồi chạy biến đi, tôi tìm không gặp.

Sự lo sợ kèm theo giận dữ làm đôi mắt Quân long lên sòng sọc:

— Chú thật là vô dụng

Thấy cô như thế, ông Sang vội nói:

— Không hẳn là lỗi của chú ấy, con ạ. Dù sao thì cũng không xảy ra chuyện gì lớn lắm.

Quay sang chú Huỳnh ông nói:

— Thôi, chú vào làm việc đi.

— Dạ, cảm ơn viện trưởng.

Quay sang Quân, ông Sang nói:

— Người con dơ cả rồi. Thôi, để ba kêu tài xế đưa con về nhà tắm rửa nghỉ ngơi. Ngày hôm nay, con không cần phải vào viện nữa

Hai đầu gối ê ẩm, cô rất muốn nghỉ ngơi, nhưng nhớ lại Kỳ Anh đó là mối nguy hại cho cô, nên cô hỏi:

— Thế còn bà điên đó thì sao hở ba?

— Ờ... Ờ, thì chúng ta sẽ tìm cách tìm ra cô ấy và đưa vào bệnh viện. Nếu không có ngày cô ta chết mất.

Đột nhiên, Quân muốn được về nhà ngay. Cô nhất định hôm nay sẽ tìm cho được Kỳ Anh. Cô sẽ bịt kín mọi chuyện trong ngày hôm nay. Cô nói:

— Nếu thế thì con sẽ đi về nhà. BA nhớ thận trọng nhé.

— Được rồi, con cũng phải cẩn thận đó Quân.

Chiếc xe chở Quân đi rồi, ông vẫn đứng bần thần. Tấm di ảnh của bà Kỳ Xuân rơi ra từ người cô gái điên làm cho ông nhiều suy nghĩ. Làm sao cô ta có tấm ảnh đó. Nhớ lại gương mặt của cô gái, ông cảm giác rất quen thuộc như đã gặp ở đâu rồi. Còn nữa, cuốn sổ sức khỏe của Quân tại sao nhóm máu không trùng với nhóm máu ông, lại không giống với bà Kỳ Xuân, thật kỳ lạ. Nhớ đến thái độ lúng túng của Quân làm lòng ông tăng thêm nghi ngờ thắc mắc. Phải chăng trong câu chuyện này còn có nhiều ẩn khúc khác. Bên cạnh hình ảnh cô gái điên và tấm di ảnh cứ vây lấy ông. Bần thần trong giây lát, ông vội vội một chiếc taxi.

Reng ... reng... reng...

— Alô! Tôi bác sĩ Gia Khánh nghe đây

Bên kia là tiếng cười giòn giã và giọng nói trong trẻo:

— Dạ, em xin chào bác sĩ ạ.

Nhận ra tiếng nói quen thuộc, Khánh cũng cười:

— Là em đấy à, Hướng Dương. Sao lại gọi cho anh giờ này?

— Em biết anh đang trực. Nhưng bây giờ anh có thể ra ngoài một chút được không?

— Có chuyện gì không em?

— Bên nhà may họ đang may đồ cưới cho chúng ta. Họ muốn anh và em đến thử.

Mặc dù đang tức, nhưng nhớ lại lần trước đi chọn đồ, vì một cô gái điên mà anh đã làm cho Hướng Dương giận. Anh phải mất mấy ngày năn nỉ và hứa hẹn đủ điều cô mới chịu buông tha. Giờ từ chối, không khéo cô lại giận nữa. Vả lại, theo nhiều người lớn nói may đồ cưới mà có trục trặc gì thì không nên. Thôi thì đành nhờ người trực thay đi một lát vậy. Anh trả lời:

- Rồi. Chờ anh... anh sẽ đến ngay.
- Nhưng phải hứa là không được viện một lý do nào nữa nhé.
- Một lần anh xin chưa rồi, anh không dám tái phạm nữa đâu.

Bên kia đầu dây, Hướng Dương cười khanh khách:

- Em cũng nghĩ nếu cho vàng anh cũng không dám nữa. Thôi, gặp lại sau nhé. Bye bye.

Anh gác máy. Rồi gọi một cô y tá dọn đồ vài câu rồi đi.

Dừng xe trước công ty thời trang thì đã gặp Hướng Dương đã có mặt. Cô cười tươi và nhanh nhẹn bước lên xe khi anh vừa mở cửa. Chiếc xe nhẹ nhàng lướt đi.

Ngồi cạnh bên anh, Hướng Dương không nói gì nhưng bờ môi chúm chúm nụ cười và xoay xoay chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương óng ánh trên bàn tay mềm mại. Thấy thế, Khánh quàng một tay qua vai cô âu yếm hỏi:

- Em đang nghĩ gì mà vui thế?

Ngả đầu vào vai anh, cô mơ màng:

15. Chương 15

- Em đang nghĩ đến ngày cưới của chúng ta. Em thấy nôn nao và hồi hộp quá.
- Anh cũng vậy. Anh muốn nhìn thấy cô dâu của anh trong ngày cưới chắc là đẹp tuyệt trần.
- Cả anh nữa. hai chúng ta sẽ là một đôi vợ chồng đẹp nhất từ trước tới nay.

Hai người đang mơ màng về tương lai của mình thì chiếc xe đột ngột thắng gấp làm Hướng Dương chúm nhủi. Giật mình, cô thét lên:

- Chuyện gì thế Gia Khánh?
- Là cô ấy, chính cô ấy rồi.
- Cô nào?

- Cô gái điên hôm trước, anh đưa về nhưng trốn viện đấy.

Nhìn phía lề đường, thấy cô gái đang ngồi, Hướng Dương nghe lòng hốt hoảng kèm theo giận dữ:

- Thì mặc xác cô ta, làm gì mà anh khấn trương dữ vậy?

Nhưng Khánh đã mở cửa xe rồi chạy về hướng cô gái, nói vọng lại:

- Chờ anh một chút.

Không chịu được, Hướng Dương cũng vội chạy theo:

- Gia Khánh! Chúng ta đang đi thử đồ cưới mà.
- Nhưng anh không thể bỏ mặc cô ấy được.
- Nhưng cô ta đâu có liên quan gì đến anh chứ?

Hai người đã đến trước mặt cô gái điên. Khánh khẽ giọng:

– Đành rằng vậy, nhưng anh là bác sĩ. Anh không nỡ nhìn cô ấy lang thang mãi như thế này.

Hướng Dương âm ỨC:

– Cũng là bà điên này. Gia Khánh! Anh còn nhớ lúc này anh đã hứa với em điều gì không?

– Anh nhớ. Nhưng cho anh xin lỗi, đây là điều ngoài ý muốn. Hướng Dương! Em chịu khó chờ một lát, sẽ không mất nhiều thời gian đâu.

Mặc cho Hướng Dương giận dữ, anh nhìn xuống bên cô gái. Trong cô lúc này còn thắm hơn trước, áo quần cáu bẩn, trên gương mặt tay chân có nhiều vết tím bầm, có lẽ đã bị ai đánh hoặc bị chọc phá.

Anh nở nụ cười thân thiện và hỏi:

– Có còn nhớ tôi không? Chúng ta đã từng gặp nhau đấy.

Cô gái không trả lời, chỉ ngồi ngẩn ngía anh. Rồi đột nhiên, cô ôm tay anh khóc và gọi:

– Mẹ Ơi! Đừng đánh con nữa, con đau lắm.

Anh nhẹ vỗ về:

– Không sao đâu, không ai đánh cô đâu. Hãy theo chúng tôi về viện nhé, nơi đó rất an toàn.

Anh định đứng lên dìu cô gái dậy thì bất ngờ cô ôm cứng lấy cổ anh, khóc lóc:

– Anh ơi! Đừng bỏ em. Em yêu anh lắm, yêu nhiều lắm, xem này, xem này.

Vừa nói, cô vừa ôm mặt Khánh hôn tới tấp. Sự việc diễn ra quá đột ngột khiến anh chưa biết xoay trở ra sao thì...

“Bốp”

Một cái tát nẩy lửa đã giáng xuống mặt cô gái điên. Khánh bàng hoàng. Trên làn da xanh mướt của cô gái đáng thương, dấu năm ngón tay ửng đỏ sưng tấy. Con giận bốc lên ngùn ngụt, anh đứng phắt dậy. Hướng về người vừa gây hậu quả đó, giọng anh rít lên:

– Hướng Dương! Tại sao em có thể làm cái việc tồi tệ như thế?

Bị mắNG, Hướng Dương càng điên tiết:

– Em tồi tệ hay ả tồi tệ. Người thì dơ bẩn gớm ghiếc mà dám ôm anh hôn như thế.

– Nhưng cô ấy bị điên, làm sao biết được mình đang làm gì. Chỉ có em là hồ đồ.

– Hồ đồ à? Em chỉ tiếc là chưa tát cho ả thêm vài cái nữa.

Nhìn cô gái đang co rúm đau đớn, Khánh không còn kềm được cơn tức giận. Anh rít:

– Em đúng là một kẻ có máu lạnh. Thật độc ác!

Hướng Dương mặt đỏ bừng, đôi mắt long lên:

– Vì một con điên dơ bẩn như thế này mà anh dám mắNG em sao? Anh coi trọng nó hơn em à?

– Tôi chỉ đáng tiếc là không thể tát vào mặt cô thôi.

Cơn giận đã lên đến tột đỉnh, Hướng Dương run rẩy tháo chiếc nhẫn đính hôn ở tay, giọng run rẩy:

– Gia Khánh! Hôm nay không cần phải đi thử đồ cưới gì cả, hủy bỏ hết, bỏ hết. Anh nghe cho rõ đây, kể từ hôm nay, đúng ngay chỗ này, tôi chính thức từ hôn với anh.

Lời từ hôn như một gáo nước lạnh tạt hắNG vào mặt Khánh. Anh chỉ còn biết đứng há hốc mồm, đối diện Hướng Dương đang hỗn hển tiếp:

– Kể từ nay tôi không muốn thấy mặt anh nữa. Và đây, chiếc nhẫn đính hôn, tôi trả lại cho anh. Anh cứ tự nhiên mang ả về, chữa trị cho ả hết bệnh rồi cưới ả làm vợ luôn đi.

Cô ném mạnh chiếc nhẫn về phía Khánh rồi bỏ chạy, nhưng tiếng nói vẫn còn vọng lại:

— Tôi căm thù anh, tôi khinh khi các người.

Chiếc nhẫn vô tội lăn lông lóc trên đường. Anh nhặt lấy và cảm thấy lòng mình chạnh lại. Nhìn sang cô gái vẫn còn đang ngồi co rúm, vết thương đã sưng đỏ hơn, anh nói:

— Không sao đâu. Mọi chuyện đã qua rồi, chúng ta đi nhé.

Cô gái có vẻ do dự, không mấy tin tưởng. Anh lại vỗ về:

— Không sao đâu, tôi sẽ săn sóc cho cô nhé.

Lần này thì có tác dụng, cô gái ngoan ngoãn đứng dậy và bước theo Khánh.

Chiếc xe buồn bã lao đi.

Trong phòng làm việc của mình, Khánh buồn bã ngồi mân mê chiếc nhẫn. Anh cảm thấy có một chút ân hận và tự trách mình. Phải chi lúc đó anh chịu khó kèm chút tức giận, lựa lời giải thích với Hướng Dương thì có lẽ tình huống sẽ không xấu hơn. Đằng này... Nhưng Hướng Dương cũng quá đáng! Ai lại đi đánh một người điên. Hướng Dương là cô gái ưa được cưng chiều nên hay xử sự nông nổi. Nếu anh và cô biết kèm chế đúng lúc thì chiếc nhẫn sẽ không nằm lại ở đây. Anh thở dài chán nản. Nhưng bỗng nhiên hình ảnh cô gái điên với thương tích đầy mình và cặp mắt vô hồn nhưng nặng trĩu cứ vây lấy anh. Anh cảm thấy trách nhiệm mình thật quan trọng. Anh hy vọng là mình không thất bại.

Cộc... cộc...

Tiếng gọi cửa, đưa anh về thực tại. Anh lên tiếng:

— Xin mời vào.

Ông Sang xuất hiện sau cánh cửa khiến anh kinh ngạc pha lẫn thích thú:

— Ba? Ba đến tìm con đấy ư? Vào đây đi ba.

Ông Sang cười tươi không giấu nét hãnh diện.

Rót một ly trà để trước mặt ông, anh nói:

— Uống trà đi ba. Trông ba lúc nào cũng khỏe mạnh.

Uống một ngụm trà, ông nhìn con trai một lượt rồi hỏi:

— Lúc này con thế nào rồi?

— Dạ, vẫn bình thường ba ạ.

Ông thở dài:

— Thật, cha con ở chung một nhà mà hiếm khi có dịp gặp nhau. Đôi lúc muốn nói chuyện vãn mà cũng không có thời gian.

Khánh cười với một chút kiêu hãnh:

— Ai biểu ba và con, ai cũng giỏi và có quá nhiều việc để làm chi. Có đôi lúc con thấy cha con mình thiếu vắng nhau trầm trọng.

Ông lại cười:

— Rồi sẽ có lúc ba có nhiều thời gian gần con hơn.

— Sao thế ba?

— À! Thì đến lúc già nghỉ hưu, thì chắc chắn thời gian sẽ nhiều lắm. Không biết trình độ đánh cờ của con đến đâu rồi nhỉ?

— Hôm nào rảnh, ba cứ thử xem rồi biết.

– Được, được. BA nhất định sẽ chuẩn bị kỹ.

Hai cha con lại cười vang, tạo nên không khí trong phòng đầy ấm áp và tình thương. Chợt ông Sang hỏi:

– À phải! Hôn sự của con và Hướng Dương đến đâu rồi? BA thật tệ, chuyện hôn nhân của con mà ba chỉ đùa cho mỗi mình má con quán xuyến. Có nhiều lúc ba hết sức cố gắng để giúp con và mẹ, nhưng việc ở Viện khoa học cứ chất đầy như núi, làm mãi, làm mãi vẫn không xong.

– Đừng nói thế ba. Con và mẹ rất hiểu mà. Ba đừng bận tâm quá mà ảnh hưởng đến công việc.

– Nhưng con yên tâm, ba đã tìm được người đáng tin cậy để giao phó rồi. Chắc chắn ba sẽ có nhiều thời gian cho gia đình hơn. Hãy nói cho ba biết, hôn sự của con đến đâu rồi.

Nói xong, ông phát hiện có nét lo trên gương mặt con trai. Ông hỏi tiếp:

– Có chuyện gì hở con? – Nhìn thấy chiếc nhẫn, ông lo lắng - Tại sao chiếc nhẫn này lại ở đây? Ba nhớ không lầm là con đã đeo cho Hướng Dương ngày đính hôn rồi mà.

– DẠ, phải ba à. Nhưng con và cô ấy có một chút vấn đề. Trong lúc bốc đồng, Hướng Dương đã trả lại.

– Thế thì nguy to rồi.

Biết ba rất thương mình, vì sợ Ông lo lắng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe và công việc ở Viện nên anh nói:

– Không hề gì đâu ba. Bọn con vẫn hay đùa như thế, rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi.

Anh vội lắng sang chuyện khác:

– À phải! Hình như ba tìm con có việc gì đó?

Như chờ có thể ông nói ngay:

– Đúng rồi. Khánh này! Con là bác sĩ, vậy con hãy nói rõ ba biết điều này.

– Có chuyện gì thế ba?

– Là như vậy, nếu hai vợ chồng lấy nhau mà sinh ra một đứa con thì đứa con đó có hoàn toàn giống nhóm máu của ba và mẹ không con?

Thắc mắc vì câu hỏi của ba nhưng không tiện hỏi anh trả lời:

– Tất nhiên là giống chứ ba.

– Còn nếu nhóm máu đó hoàn toàn không liên quan gì với ba mẹ thì có đúng là con của đôi vợ chồng đó không?

– Tất nhiên là không rồi. Vì một đứa con sinh ra là phải mang dòng máu của cha hoặc mẹ chứ.

Ông Sang thờ người. Chẳng lẽ điều ông nghi ngờ là đúng. Quân không phải là...

– Ba ơi! Có phải ba đang có chuyện gì không?

Tiếng nói của con trai đưa ông về hiện tại. Ông không muốn giấu con điều gì nên nói:

– Có một chuyện xảy ra hơn ba mươi năm rồi. Ngày đó, ba có yêu một người con gái cùng trường. Chuyện tình của ba đã vượt qua giới hạn cho phép... Sau đó, ba đi du học, yêu và cưới má con, rồi từ đó về sau bắt tin người con gái đó. Nhưng mới đây ba đã phát hiện ra một kỷ vật mà ngày xưa ba đã tặng cho cô ấy và người đang có kỷ vật đó là một cô gái. Qua lời cô gái kể thì con bé đó chính là con gái của ba, là kết quả của cuộc tình ngày xưa. CHa con gặp nhau, ba đang cố sắp xếp để đưa con bé về ra mắt con và má con, với hy vọng má con sẽ thông cảm và xem nó như con ruột của mình.

– Thế còn người đàn bà mà ba đã phụ hiện ở đâu?

– Rất tiếc bà ấy đã chết rồi.

– Và bây giờ ba đang phân vân vẫn không biết cô gái kia là con ruột của ba không?

Ông SANG hài lòng về sự suy đoán của con trai

— Con thông minh lắm, con trai ạ.

— Nhưng vấn đề xuất phát từ đâu hở ba?

— Đó là sáng nay ba vô tình thấy trong sổ sức khỏe của con bé. Nhóm máu của nó hoàn toàn khác với ba và mẹ của nó.

— Thế à? Chẳng lẽ cô ta đã mạo danh?

— Còn một điều nữa, xuất phát từ một cô gái khác, ba có linh cảm cô gái này có liên quan đến vấn đề này. Câu chuyện càng lúc càng cuốn hút Khánh. Anh hỏi:

— Thế cô gái lại đó đâu hở ba? Sao ba không hỏi cô ấy cho ra lẽ?

Ông Sang tỏ ra thất vọng:

— Ba cũng đang cố gắng tìm kiếm cô ấy đây

— Thế ba có hỏi gì về cô mà ba nhận làm con chưa?

— Tạm thời ba không tỏ ra nghi ngờ gì cả. Vì nếu sự thật như ba nghĩ, nếu nói ra sẽ đứt dây động rừng, cho nên ba mới đến tìm con. Và định nhờ con giúp tìm ra cô gái kia.

— Nhưng...

Cộc...cộc...cộc..

Tiếng gõ cửa làm gián đoạn câu chuyện của họ. Khánh nhìn ông rồi lên tiếng:

— Xin mời vào.

Cô y tá bước vào dẫn theo sau một cô gái và nói với Khánh:

— Thưa bác sĩ. Theo lời bác sĩ, tôi đã giúp cô gái này tắm rửa và thay quần áo rồi. Bác sĩ có dặn dò gì nữa không ạ?

Khánh vẻ hài lòng:

— Vâng, cảm ơn cô. Nhưng có lẽ bây giờ chưa cần, cô cứ trở về làm việc đi.

— Dạ.... à, quên nữa...

cô y tá đưa cho Khánh một vật gì đó rồi nói tiếp:

— Cô gái này cứ khư khư giữ mãi tấm ảnh này, bác sĩ xem có giúp gì được không ạ.

Tò mò ông Sang nhìn sang và mừng rỡ:

— đây chính là Kỳ Xuân, người yêu của ba ngày xưa ấy.

Chợt ông nhìn sang cô gái. Vâng ông không thể lầm lẫn được. Chính cô gái điên mà ông đang tìm. Kỳ Anh bây giờ đã được tắm rửa sạch sẽ, mặc đồ của bệnh viện nhưng khá thơm mát. Mái tóc dài được chải gội sạch sẽ được buông dài trên bờ vai gầy. Cô vẫn đang vô tư đùa nghịch với những lọn tóc ướt. Ông kêu lên:

— Gia Khánh ơi! Đây chính là cô gái mà ba cần tìm. BA rất hy vọng người con gái này có liên quan đến Kỳ Xuân.

Nhìn Kỳ Anh, Khánh bối ngỡ. Không ngờ cô gái điên lại đẹp đến thế. Tuy nhiên cô rất gầy và làn da xanh tái. Anh hỏi ba:

— Ba ơi! Có phải ba nghi ngờ vì cô gái này luôn giữ tấm hình của bà Kỳ Xuân không?

— Phải và ba có cảm giác cô bé này rất quen thuộc, ba thấy thật gần gũi:

Khánh cười nhẹ:

— Con không ngờ ngoài hình dáng con giống ba ra mà cha con mình tính tình cũng giống. Thật ra, con và Hướng Dương giận nhau cũng vì cô gái này.

– Tại sao?

– Vì khi nhìn cô gái điên này, con cũng có cảm giác thật quen và thật gần gũi. Con bắt chắp mọi khó khăn để đưa được cô ấy về đây.

– À này, Khánh ơi! Cho ba hỏi thêm vấn đề này nữa

– Chuyện gì ba đừng ngại, cứ hỏi đi ba.

– Con là một bác sĩ tâm thần. Kinh nghiệm bao nhiêu năm làm việc cho con thấy về một người điên. Họ thường xuyên làm gì nhất trong mọi ngày?

Vài giây suy nghĩ, anh tự tin trả lời:

– Vâng. Tuy họ điên không nhận thức được điều gì, nhưng trong tâm họ vẫn còn có bản năng của con người. Họ thường hay làm hoặc nhắc nhở những gì đã xảy ra, hay những gì đã tác động mạnh với họ. Thí dụ, cô gái này cứ khư khư giữ tấm ảnh này. Theo kinh nghiệm cho con thấy, đó không phải là ngẫu nhiên

Ông Sang mừng rỡ:

– Thế thì tốt quá. Hy vọng những gì ba suy đoán đều là sự thật.

Ông nắm tay con trai rồi tiếp:

– Khánh con! Con là một bác sĩ chuyên khoa, theo con, có thể cô gái này có thể chữa trị khỏi không con?

– Con rất tự tin là cô ấy sẽ khỏi ba à

– Thế thì may quá, trách nhiệm này, ba xin nhờ con đó Khánh à.

Khánh nắm tay ông, vẻ đồng cảm:

– Vâng, ba cứ tin tưởng ở con.

Nhưng anh lại nhìn ông, ái ngại:

– Nhưng nếu cô gái đó không liên quan...

– Không sao. Lúc đó mọi chuyện được sáng tỏ. Và cha con mình đã giúp được cô gái này khỏi bệnh và trở lại đời thường.

– Dạ, con cũng đã từng nghĩ như thế. Thôi, ba cứ yên tâm ra về đi, để mọi chuyện ở đây cho con lo.

Ông gật gù rồi bỗng trở nên suy tư. Khánh hỏi:

– Ba còn chuyện gì vậy ba?

– Con nhớ cẩn thận, vì Mỹ Quân bảo cô gái này bị bệnh SiDA.

– Mỹ Quân nào vậy ba?

– Thì con bé mà ba đã nhận là con ba đó. À! Còn nữa, sẵn con thử DNA của con bé này luôn nhé.

– Vâng, ba yên tâm. Ba cứ về nghĩ, để mọi việc con lo. Con hứa sẽ có câu trả lời sớm nhất cho ba.

Vỗ vai con trai, giọng ông xúc động

– Cám ơn con, Khánh ạ.

– BA đừng nói vậy. Con rất vui khi làm việc cho ba.

– Còn nữa, việc này tạm thời hãy khoan nói cho má con biết. Ba muốn mọi việc xong xuôi rồi ba mới tự nói với mẹ con.

– Dạ, ba yên tâm.

Nhìn theo bóng cha mình khuất sau cửa, anh cảm thấy thương cha vô cùng. Một người cha mà anh hằng tôn kính.

Một buổi sáng tuyệt đẹp. Cô mở tung cánh cửa cho ánh nắng tinh khiết của buổi sáng tràn ngập cả căn phòng. Cô hít những hơi thở thật sâu cho căn phòng. Cô hít những hơi thở thật sâu cho căn phòng hai buồng phổi. Cô thấy cuộc đời thật tươi đẹp sau một thời gian bị quên lãng.

Vâng. Cô không ai khác đó chính là Lâm Kỳ Anh. Sau một thời gian ngắn được Gia Khánh chữa trị và chăm sóc của anh và ông Sang, cô đã hoàn toàn bình phục. Khánh ngoài những lúc chữa trị và chuyện rối vài câu, anh chưa nói điều gì khác. Cho nên cô cứ ngỡ anh chỉ là một bác sĩ tốt, là ân nhân cứu mạng cho mình. Tự dặn lòng, sau này có dịp, cô sẽ đền ơn ân nhân của mình. Cô với lấy cuốn tạp chí “Tình yêu và cuộc sống” mà sáng nay Khánh vừa mua cho cô. Lật vài trang và cô say mê đọc chuyên mục về gia đình. Truyện viết về một câu chuyện cha con thất lạc vừa gặp nhau, câu chuyện làm cô xúc động và ngưỡng mộ.

Bỗng có tiếng gõ cửa, bác sĩ Khánh tươi cười bước vào, phía sau anh là người đàn ông sang trọng. Như không để ý thái độ của cô về sự xuất hiện của người đàn ông lạ, anh lên tiếng:

– Kỳ Anh! Hôm nay chị cảm thấy thế nào?

Ngạc nhiên trước sự thay đổi cách xưng hô của bác sĩ. Nhưng cô khẽ cúi chào người đàn ông rồi trả lời:

– Cám ơn bác sĩ. Tôi thấy mình hoàn toàn không còn bệnh gì cả. Bây giờ tôi chỉ muốn xuất viện.

– Tất nhiên rồi. Nhưng chị có còn nhớ là đã hứa chấp nhận với tôi một điều kiện không?

Lời nhắc khiến Kỳ Anh hoang mang. Tại sao Khánh lại dẫn đến đây một người đàn ông lạ rồi yêu cầu lời hứa của cô. Chẳng lẽ... nhưng mặc, vì Khánh là người đã tái sinh cuộc đời cô. Thôi thì cứ chấp nhận để trả mối ơn này. Cô nói:

– Vâng. Tôi hứa nhất định sẽ giữ lời.

Khánh mỉm cười đưa mắt nhìn người đàn ông rồi ra dấu mời ông ngồi, nhưng tuyệt nhiên không giới thiệu Kỳ Anh người đàn ông đó là ai. Khánh cười tươi lên tiếng:

– Thế thì tốt. Chúng ta bắt đầu nhé.

Kỳ Anh hơi rúm người lại vì không biết Khánh muốn làm gì. Thấy thế, Khánh trấn an:

– Đừng sợ. Bây giờ, chúng ta hãy làm một cuộc trắc nghiệm nhỏ nhé, chỉ là kiểm tra sức khỏe của chị thôi. Bây giờ chị hãy trả lời câu hỏi của tôi nhé. Tôi tên gì?

– Lâm Kỳ Anh

– Bao nhiêu tuổi?

16. Chương 16 - End

– Ba mươi

– Mẹ chị tên gì?

– Lâm Kỳ Xuân.

Ánh mắt người đàn ông bên cạnh đang rưng rưng. Ông ấy chính là ông Sang đang nhìn Kỳ Anh với ánh mắt chan chứa thương yêu.

Bên cạnh, Khánh lại tiếp tục:

– Người bạn thân nhất của chị tên gì?

– Phùng Mỹ Quân.

– Người chị yêu?

Ánh mắt Kỳ Anh tối sầm, nét đau đớn hiện rõ trên gương mặt cô. Khánh vỗ về:

– Nói đi, chị đừng ngại.

– Anh ấy tên... tên là Trịnh Gia Hào, nhưng chúng tôi...

– Thôi được rồi. Bây giờ chúng ta hãy vào vấn đề chính nhé, đó là chị hãy thực hiện lời hứa của mình.

Kỳ Anh hoang mang:

– Tôi vẫn chưa hiểu được ý của bác sĩ.

Khánh cười nhẹ:

– Không có gì khó khăn lắm đâu. Chúng tôi chỉ muốn được nghe chị kể lại câu chuyện của đời chị.

– Đời tôi? Nhưng để làm gì?

– Thật sự chúng tôi rất muốn biết điều đó. Kỳ Anh! Tôi hy vọng chị không phản bội lời hứa.

Vâng. Cô đã từng hứa với Khánh chấp nhận một yêu cầu của anh. Nhưng yêu cầu này thật khó khăn, cuộc đời cô nhộp nhúa quá, cô không muốn nói ra chút nào. Nhưng không thể phủ nhận lời hứa được, cô đành miễn cưỡng gật đầu:

– Vâng. Nếu anh muốn thì tôi đành vậy. Nhưng sự thật tôi không biết bắt đầu từ đâu.

– Thì từ cuộc sống của chị, những người bạn, người yêu. Và tại sao chị lại bị điên loạn. Tắc động nào đã khiến chị như thế?

Mọi chuyện đã xảy ra đến với Kỳ Anh vẫn còn là nỗi ám ảnh kinh hoàng. Cô cứ ngỡ mới vừa xảy ra hôm qua.

Bên cạnh, giọng nói Khánh vẫn thiết tha:

– Kỳ Anh! Chúng tôi rất muốn nghe câu chuyện thật của chị, mong chị đừng giấu giếm.

Cô không thể từ chối được ánh mắt của hai người đàn ông đối diện nên từ từ kể:

– Tôi sống với mẹ...

Tất cả mọi chuyện như những thước phim chậm chậm đang quay về, cô nói không một chút giấu giếm, từ khi làm bạn với Quân rồi gặp Hào, phát hiện mình bệnh SiDA, rồi những màn kịch do Quân đạo diễn, để đánh lừa Hào... Cô khóc ngất rồi tiếp:

– Nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao mẹ tôi lại biết chuyện này. Bà không chịu đựng được một sự thật quá khủng khiếp nên đã chết đi trong tức tưởi và sau đó tôi đã hoàn toàn kiệt sức để chịu đựng. Kể từ đó đến nay, tôi hoàn toàn quên lãng mọi thứ, như bác sĩ đã biết.

Nghe câu chuyện cô kể Khánh và ông Sang đều xúc động mạnh. Và cảm thấy căm phẫn người đã dồn nàng đến bước đường này.

Giọng Kỳ Anh vẫn còn nghẹn ngào:

– Bác sĩ! tôi rất cảm ơn bác sĩ. Nếu không có anh, chắc suốt đời này tôi cũng không thể biết thế nào là ngày mai.

Đã đến lúc ông Sang không còn ngồi im được nữa, ông bước đến bên Kỳ Anh và trao cho cô một vật, giọng ông run run:

– Kỳ Anh! Con hãy nhìn xem, có bao giờ con đã nhìn thấy vật này không?

Sợi dây chuyền mặt ngọc màu đỏ của mẹ cô đây mà. Cô vồ lấy rồi hấp tấp hỏi:

– Tại sao bác lại có sợi dây này?

– Con biết nó sao?

– Đây chính là của mẹ con tôi mà. Từ khi tôi biết đến giờ, mẹ tôi luôn đeo trên cổ một cách trân trọng.

– Thế có bao giờ mẹ con nói về sợi dây này không?

– Có đã rất nhiều lần mẹ nói đây là kỷ vật duy nhất của ba tôi tặng cho mẹ.

Vì xúc động mạnh, ông Sang đã bật khóc. Có lẽ giờ đây Khánh là người bình tĩnh nhất, anh dịu ông Sang lại ghế ngồi rồi trấn an ông:

– Bình tĩnh đi ba. Ba đừng làm Kỳ Anh hoang mang chứ.

– Nhưng bạ..

– Thôi được rồi, mọi việc ba cứ để con lo.

Quay lại Kỳ Anh tiếp:

– Kỳ Anh! trước đây, có một người mang sợi dây chuyền này đến nên ba tôi ngộ nhận, cứ ngỡ người ấy chính là đứa con gái của mình, nhưng hôm mọi việc đã được sáng tỏ.

Kỳ Anh vẫn còn ngơ ngác.

Khánh lại tiếp:

– Còn nữa, có một tin mừng cần báo cho chị biết, chị không hề bị nhiễm SiDA.

– Thôi, bác sĩ đừng an ủi tôi làm gì. Tôi đã chấp nhận số phận rồi.

– Không. Tôi không hề bịa chuyện đâu, mà đó chính là sự thật. Nếu không tin, bây giờ chị có thể đi xét nghiệm lại.

Kỳ Anh như người trong mơ:

– Có thật thế sao? Tôi không hề bị bệnh.

– Đúng. Trong câu chuyện này, tôi biết có người xếp đặt. Nhưng thôi, việc đó hãy nói sau đi. Còn một việc rất quan trọng chúng tôi muốn nói với chị.

Kỳ Anh từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Bác sĩ trẻ Khánh như một chiếc chìa khóa vạn năng, anh cứ mở hết cánh cửa bí mật khác. Có lúc cô cứ ngỡ mình đang mơ.

Khánh tiếp lời trước đôi mắt chờ đợi của cô

– Thật sự đứa con gái của ba tôi bị thất lạc ba mươi năm qua đó chính là chị. Và em là đứa em trai cùng cha khác mẹ với chị đây.

Một sự thật quá bất ngờ khiến cô cứ há hốc. Cứ đưa đôi mắt mở to với hàng ngàn dấu hỏi, hết nhìn Khánh lại nhìn ông Sang. Ông Sang vẫn đang khóc, ông bước đến bên Kỳ Anh, giọng nghẹn ngào:

– Kỳ Anh! Ta chính là cha ruột của con đây, xin hãy tha thứ cho ta.

Cô như đang lọt thỏm vào cơn mê nào đó, và giọng nói yếu ớt:

– Không. Không phải đâu, các người lầm rồi.

Khánh cũng khóc:

– Chị Anh! Không lầm đâu. Chị là con của dì Xuân, là người yêu của ba ngày trước. Còn nữa, em đã xét nghiệm y khoa, chị chính là giọt máu của ba đó.

– Có phải thế không? Ai đó hãy nói là tôi đang tỉnh đi. Tôi không mơ đó chứ.

– Vâng. Con không mơ. Ba và em của con đây mà. Kỳ Anh! ba xin con đừng phủ nhận.

Cảm xúc dâng trào, cô ôm chầm lấy ông Sang và khóc ngất:

– Ba! Ba ơi! con không ngờ đời con còn có ba. Con... con không biết phải nói làm sao.

– Ba cũng thế. Ba thương con lắm, Kỳ Anh à.

Phút giây lắng đọng, cô rời ông, nhìn sang Khánh, lúc này anh vẫn còn đang khóc, gương mặt đẹp trai ràn rụa nước mắt, miệng xéo xệch. Kỳ Anh run rẩy đưa bàn tay lau nước mắt cho đứa em trai cùng cha khác mẹ. Một tình yêu thương đang dâng lên trong lòng cô. Ôm gương mặt em trai trong vòng tay mình, cô như ngất đi trong vui sướng tốt cùng.

— Khánh ơi! chị không ngờ mình còn có một đứa em trai. CHị hạnh phúc quá.

Khánh dựa đầu vào vai chị, nghẹn ngào:

— Em cũng vậy. Em thương chị biết dường nào. Từ đây về sau có ba và em chị không còn khổ nữa đâu. Hãy tin vào điều đó nha chị.

— Vâng. Mọi chuyện đã qua, chị đã quên hết. Có ba và em, chị thấy hạnh phúc nhất trên đời.

Bỗng nhiên cô quệt nước mắt rồi nói với Khánh:

— Xem kìa, chị em mình xấu chưa vui mừng mà cứ khóc, cứ như mấy đứa trẻ.

Ông Sang ôm đầu hai con:

— Dù các con đã trưởng thành, nhưng lòng ba vẫn xem các con còn rất bé. Ôi! Các con tội tuyệt vời làm sao.

— Ba ơi! bây giờ, con đã có một gia đình đầm ấm rồi, phải không ba?

— Đúng thế con ạ. Chúng ta sẽ là một đại gia đình đầm ấm nhất.

Chợt cô cảm thấy hoang mang:

— Nhưng...

— Có điều gì khiến con lo lắng.

— Con sợ dì ở nhà...

Ông cười lớn:

— Con ngại mẹ của thằng Khánh ấy à? Đừng quá lo, con ạ. Ba đã nói hết cho dì ấy biết rồi. Chẳng những không hờn trách ba, mà còn tỏ ra thương yêu mẹ con con. Dì ấy rất muốn gặp con đấy.

Khánh nói thêm:

— Phải đấy. Lúc sáng mẹ cứ đòi vào đây cho được, nhưng em bảo cứ từ từ. Vì nhiều người quá sợ chị ngại.

— Thật sao? Dì cao cả quá.

Ông Sang đề nghị:

— Thôi, chúng ta còn nhiều thời gian để nói chuyện. Khánh à! Con giúp chị con sắp xếp để xuất viện đi. Chúng ta còn một cuộc họp mặt quan trọng nữa.

Kỳ Anh ngạc nhiên:

— Cuộc họp mặt gì nữa ba?

Khánh cười vẻ bí mật:

— rồi từ từ chị sẽ biết. Nào, bây giờ chị muốn về nhà, hay tiếp tục nằm ở đây nữa?

Hốt hoảng, cô lao nhanh khỏi giường lè lưỡi:

— Thôi, cho xin đi, tôi sợ quá rồi.

Và cả ba cùng cười. Bên ngoài ánh nắng đã lên cao, báo hiệu một ngày mới tốt lành.

Sáng nay, ông Sang đã có một cuộc triệu tập khẩn cấp đối với Quân và Hào. Ông dặn dò Hào phải tranh thủ đưa Quân đến nhà ông, ông có việc công bố với mọi người.

Về phần Quân, bỏ ra một thời gian dài tìm kiếm Kỳ Anh, nhằm bắt đầu mới nhưng không gặp, cô tạm yên tâm. Có lẽ Kỳ Anh đã chết hoặc đưa vào trại tâm thần rồi.

Sáng nay, được Hào đến đón chở về nhà ông Sang làm cô mừng thầm trong bụng. Cô nghĩ ông sẽ công bố công khai với mọi người cô chính là con gái của ông và chính thức tuyên bố ngày cử hành hôn lễ của cô và Hào.

Hào cũng thế, anh cứ tưởng là ông sẽ hợp hôn cho anh và Quân. Nhưng anh không hề thấy vui hay mừng một chút nào, mà thấy lòng buồn man mác. Có một sự hụt hẫng luyến tiếc cứ vây lấy anh.

Ngồi trong căn phòng rộng lớn và sang trọng ở nhà ông Sang, Quân trầm nghĩ. Có lẽ một lúc nào đó cô sẽ là chủ nhân của căn nhà này. Mọi tham vọng đang vây lấy Quân thì có tiếng nói vui vẻ của bà Sang:

– Ôi! Ông và thằng Khánh về rồi đấy à?

Ông và Khánh tươi cười bước vào nhà. Hào lễ phép:

– Cháu chào bác.

Và bắt tay với Khánh một cách thân thiện.

Còn Quân như bị thôi miên bởi vẻ đẹp trai và sự quyến rũ của Khánh, nếu không có ông Sang lên tiếng:

– À, Quân này! Chắc con chưa biết đây là ai.- Ông vẫn giữ giọng hết sức tự nhiên rồi tiếp – Đây là bác sĩ Gia Khánh là con trai của ba đó.

Cô khẽ e lệ cúi chào

Uống một ngụm nước trà do vợ vừa trao, ông nói:

– Nào, các con ngồi xuống đi! – Quay sang vợ - Bà cũng ngồi xuống đây. Hôm nay, tôi có một sự thích thú cho mọi người đây.

Quân thích thú và kiêu hãnh. Cô thấy mặt nóng bừng và nghĩ. Trọng tâm của vấn đề hôm nay chắc chắn là cô rồi. Ôi! Cô thật là quan trọng. Đây là thời điểm chuyển giao của đời cô. Cuộc đời cô sẽ sáng lạn kể từ phút giây này. Nhìn sang, thấy mọi người ai cũng tươi cười, cô cảm thấy tự tin và nôn nao hơn. Duy chỉ có Hào là trầm tư. Nhưng không sao, có lẽ anh ấy đang hồi hộp ấy mà. Quân nghĩ thế. Và cô đang chờ lời công bố của ông Sang. Vâng. Cô không chờ đợi lâu, ông SANG đã lên tiếng, giọng nói của ông sang sảng:

– Đây là điều thú vị, tôi muốn cho mọi người biết.

Ông vỗ nhẹ tay và mọi người đều hướng mắt ra cửa. Kỳ Anh trong bộ áo màu thiên thanh như một thiên thần từ ngoài cửa uyển chuyển đi vào, Hào như không muốn tin vào mắt mình, anh nhồm nhồm rồi kêu lên:

– Kỳ Anh!

Còn Quân thì bàng hoàng, rời khỏi ghế rồi lùi mấy bước, với mặt mày trắng bệch, giọng nói đứt quãng:

– Kỳ.. Anh... Sao lại là ... này?

Kỳ Anh e lệ cười nhẹ, nghiêng đầu chào bà Sang rồi bước đến chiếc ghế mà Khánh đã dành sẵn, cô nhẹ nhàng ngồi xuống.

Lúc này, mọi ánh mắt đều đang đổ dồn về phía Quân. Từng giọt mồ hôi đang rơi ra trên trán Quân. Cô cứ hết nhìn người này đến nhìn người khác, cảm giác như mọi người đều đã biết việc làm đen tối củ a mình. Cô muốn bỏ chạy nhưng hai chân cứng đờ.

Tiếng ông Sang trầm trầm:

– Mỹ Quân! Ta nghĩ con có điều gì đó muốn nói với mọi người.

Tội nghiệp Hào! Không biết chuyện gì đã xảy ra, anh cứ hết nhìn ông SANG, Kỳ Anh rồi lại Quân.

Ông Sang thúc giục:

– Mọi người đang chờ đợi cô đó, Quân à.

Quân đã hoàn toàn thất bại. Cô đã không còn đủ tỉnh táo để tiếp tục lừa dối mọi người. Cô thấy tay chân mình run rẩy. Chiếc túi xách trên tay cô rơi xuống và... cô gục xuống quỳ phủ phục trước mặt mọi người khóc ngất và gào lên:

– Tôi có tội, chính tôi là người có tội

Kỳ Anh thấy bạn như thế, định chạy đến nhưng đã bị Khánh giữ lại:

– Bình tĩnh đi chị, cứ để diễn biến xem sao.

đang kia, Quân vừa khóc vừa nói:

– Kỳ Anh! Tao là một đứa xấu xa. Tao đã hại mày, hại chết cả má Xuân.

Lời thú tội làm mọi người bàn ghòang nhưng Quân đã tiếp:

– Đến bây giờ, tôi mới thấy mình gây nên tội lỗi tày đình. Tôi biết mọi người sẽ khó tha thứ cho tội lỗi của tôi. Thôi thì đành nào cũng chết, tôi sẽ kể cho mọi người nghe về những gì tôi đã làm, với hy vọng mình sẽ được thanh thản hơn.

Cô lau mắt mũi rồi nghẹn ngào kể:

– Tôi mồ côi cha, từ nhỏ sống với mẹ ở một vùng quê nghèo nàn khó khăn. Tôi lớn lên trong sự đói rách nghèo nàn. Rồi một ngày nọ, mẹ tôi đã tái giá, tôi mừng thầm và cứ ngỡ từ đây mình sẽ có thêm một người cha. Nhưng thật khốn nạn! Nhân một ngày mẹ tôi đi vắng, tôi đã bị làm nhục.

Cô lại khóc ngất, khiến mọi người cũng mũi lòng. Giọng đứt quãng, cô tiếp:

– Lúc đó tôi chưa tròn mười lăm tuổi. Cái tuổi tôi chưa kịp bước vào thời con gái đã bị dập tắt tất cả. Tôi nuốt hận nói với mẹ với hy vọng một lời an ủi. Nhưng không bà đã không tin, còn mắng chửi tôi rồi đuổi tôi ra khỏi nhà...

Cô kể trong nước mắt mà trên gương mặt vẫn còn in hằn nét thù hận.

– Tôi nhất định bỏ quê lên thành phố và kể từ đó tôi trở thành một thợ săn tiền chuyên nghiệp bằng chính sắc đẹp và cái vốn tự có của mình, cốt để trả thù đời và kiếm tiền. Và sau đó tôi quen và làm bạn thân với Kỳ Anh. Thấy Kỳ Anh và Gia Hào yêu nhau thắm thiết, lòng tôi bỗng nảy sinh tình cảm với anh, nhưng cứ luôn dằn lòng hạnh phúc đó không phải dành cho mình.

Nghe lời Kỳ Anh, tôi dần bỏ kiếp sống phong trần, định làm một người lương thiện và tìm một người nào đó tin cậy sẽ lấy làm chồng. Nhưng định mệnh vẫn không chịu buông tha cho tôi. Trong một lần cùng Kỳ Anh đi thử máu, tôi mới bàng hoàng khi người ta báo là tôi nhiễm phải HiV dương tính.

Mọi người trong phòng đều bàng hoàng, Kỳ Anh đứm glên:

– Người bệnh là mày sao, Mỹ Quân?

Quân khua tay:

– Mày cứ ngồi xuống đi Kỳ Anh, đừng lại gần tao, con người ta bắn thiu lắm

Quệt nước mắt cô tiếp:

– Mọi tính toán để làm một người hoàn thiện một lần nữa bị dập tắt, tôi chỉ muốn chết mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy Gia Hào và Kỳ Anh chuẩn bị làm đám cưới thì tôi cảm thấy ganh tỵ. Tại sao mình không được như thế. Trong lúc nông nổi, tôi đã tráo bản kết luận với mong muốn có được Gia Hào. Tôi chỉ muốn có được anh trong cuộc sống ngắn ngủi của mình. Rồi từ đó, tôi đã đạo diễn mọi chuyện để chia cách họ. Và cũng cách đó mà tôi đã vô tình giết chết má Xuân, rồi đến Kỳ Anh điên loạn. Lúc đó, tôi thật sự lo sợ định tìm đến Gia Hào để thú nhận tội lỗi. Nhưng đến bây giờ tôi mới nghiệm ra rằng: Khi con người ta đã nhúng tay vào tội ác thì sẽ không còn đường quay lại.

– Hôm đó tôi đến để tìm gặp Gia Hào nhưng đã gặp bác SAng. Sự ngộ nhận của bác đã kích thích tham vọng của tôi. Và kể từ đó, tôi đã hoàn toàn thay đổi. Có đôi lúc, tôi cũng giết mình và nhận ra rằng tôi không phải là tôi nữa.

Ông Sang sốt ruột:

– Nhưng tại sao cô lại biết về câu chuyện của Kỳ Xuân?

– Lúc hấp hối, má Xuân vẫn còn đang tức giận Kỳ Anh nên gọi tôi vào kể lại toàn bộ câu chuyện. Lúc đó tôi muốn nói ra sự thật nhưng má không cho tôi cơ hội, và má đã chết trong tức tưởi.

Không khí trong phòng lắng xuống, còn Kỳ Anh thì ôm mặt khóc ngất

Quân bước đến ôm gối Kỳ Anh

– Kỳ Anh! Tao có lỗi với mày. Nhưng có điều dù cho tao có làm gì đi nữa vẫn không thay đổi được trái tim anh Hào. Anh ấy vẫn yêu thương mày. Bây giờ lỗi tao đã rành rành, tùy mày xử lý.

Nhưng Kỳ Anh đã nắm chặt tay bạn, cô lắc đầu:

– Tuy mày đã gây ra không ít tội lỗi. Nhưng dù sao mày cũng đáng thương hơn đáng trách, Mỹ Quân ạ.

Ông Sang cũng xen vào:

– Kỳ Anh nói đúng. Những chuyện đã xảy ra thì dùm ghen nhắc lại. Quân! Ta và con đã có một lúc là cha con, dù sao thì cũng có ít nhiều tình cảm. Hay là con cứ ở lại bầu bạn với Kỳ Anh, chúng tôi vẫn xem cô như con cháu trong gia đình.

– Cám ơn bác và mọi người đã đối xử tốt với tôi, nhưng tôi không mặt mũi nào ở lại.

Khánh lại lên tiếng:

– Trong người chị đang có mầm bệnh, hay là chị nên ở lại. Tôi là bác sĩ, hy vọng y học tiến bộ sẽ không chế mầm bệnh trong người chị.

– Cám ơn, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ đi thôi.

– Nhưng mày định đi đâu?

Quân cười buồn:

– Mày có nhớ tao đã thường hay nói. Một ngày nào đó sẽ đi du lịch khắp nơi nếu có điều kiện. Giờ này cuộc sống không còn là bao, tao muốn thực hiện ước muốn đó. Kỳ Anh! Chúc mừng mày đã tìm lại được cha và hy vọng mày và Gia Hào nối lại tình xưa. Thôi, tao đi đây.

– Mỹ Quân...

Ông SAng nói theo:

– Nếu có thể quay lại đây nhé, Quân. Mái ấm này vẫn luôn rộng mở để đón con.

Quân ôm mặt khóc và lao ra ngoài. Lúc đó, mọi người mới phát hiện thấp thoáng ngoài cửa bóng một cô gái. Gia Khánh mừng rỡ kêu lên:

– Hướng Dương.

Hướng Dương bối rối vì bị bắt quả tang nghe lén chuyện. Cô ấp úng

– Xin lỗi, tôi không cố ý. Tôi xin phép

Nhưng Khánh đã kịp giữ lại:

– Hướng Dương! gia đình đang có chuyện vui, sao em không vào chứ. Nào vào ra mắt chị Hai đi.

Buộc lòng, cô phải bước vào lễ phép chào ông bà SAng rồi bước đến bên Kỳ Anh:

– Kỳ Anh! Em xin lỗi chị. Lúc đó em thật hồ đồ.

Kỳ Anh ngơ ngác:

— Là chuyện gì thế?

Khánh đỡ lời:

— Chuyện này em sẽ kể cho chị nghe sau. Bây giờ em xin giới thiệu, đây là Hường Dương, người vợ sắp cưới của em, là em dâu của chị đó.

Kỳ Anh thích thú:

— Ôi! Em dâu chị xinh đẹp quá.

Cả nhà cũng cười giòn giã. Chợt Kỳ Anh nhớ đến người đàn bà bên cạnh, cô nhẹ nhàng bước đến.

— Con xin chào...

Bất giác, bà ôm lấy cô:

— ôi! Con gái yêu của ta.

Cô sung sướng gọi:

— Mẹ.

Bà Sang cười trong nước mắt:

— Cuối cùng rồi ta cũng có một đứa con gái. Con thật là đáng thương.

Ông Sang phì cười:

— Đúng là đàn bà, vui cũng khóc, buồn cũng khóc. Kỳ Anh à! Con quên mất thằng Hào rồi sao?

Cô rời khỏi bà Sang, nhìn Hào với ánh mắt âu yếm:

— Gia Hào...

Hào nhẹ nắm tay cô:

— Kỳ Anh! Cho anh xin...

Cô nhẹ ngăn lại, thì thầm:

— Đừng nhắc chuyện cũ anh nhé. Bây giờ chúng ta đã được ở bên nhau, không có gì có thể chia rẽ chúng ta nữa đâu anh ạ.

Ông Sang cười lớn:

— Thôi được rồi, các con sẽ có rất nhiều thời gian để nói chuyện. Bây giờ có một chuyện cần tuyên bố. Ta quyết định sẽ tổ chức hai lễ cưới cùng chung một ngày cho Kỳ Anh và Gia Hào, Gia Khánh và Hường Dương. Các con thấy thế nào?

Tất cả vây lấy ông và tung lên:

— Ba vạn tuế!

— Viện trưởng vạn tuế

Ông hốt hoảng kêu lên:

— Ôi bà ơi! Cứu tôi với! cứu tôi với!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoang-cach-trai-tim>